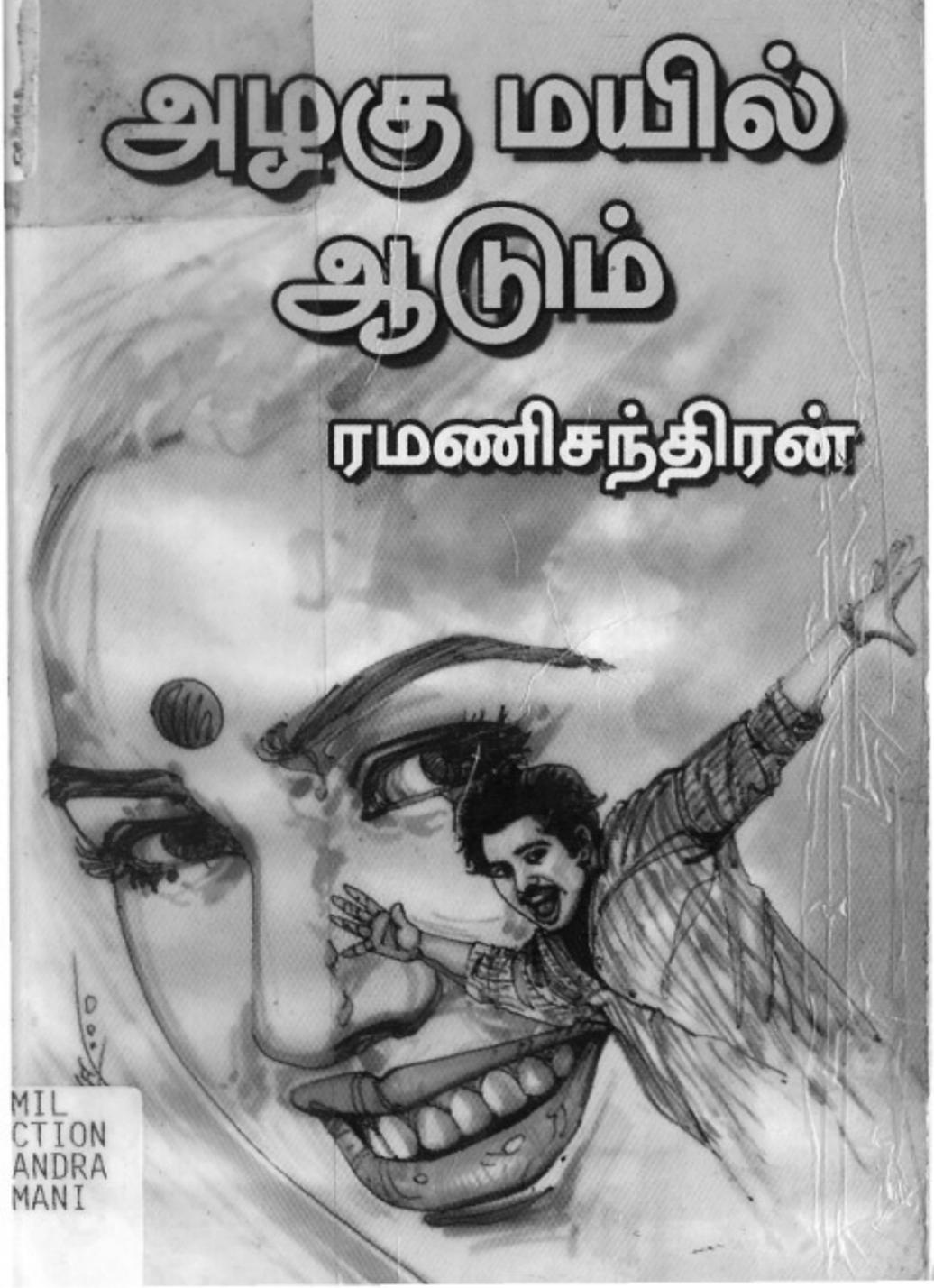

அழகு மயில் ஆடும்

ரமணிசந்திரன்

MIL
CTION
ANDRA
MANI

அங்கே வந்து சுந்தரேசன் சிகரெட்டுப் புகையை ஊதினால் அவளுக்கு வெறுப்பாகிவிடும்.

இதை அவனிடம் எத்தனையோ தடவை, ஜாடைமாடையாகவும், பிறகு நேரடியாகவும் கூடச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டாள்.

ஆனால், "இது ஒன்றை விட்டுவிடு கண்ணு. தொண்டையிலும் மூக்கிலும் அந்த நெடி இல்லையென்றால் எனக்கு யோசனையே ஒடுவதில்லை" என்று முடித்து விட்டான் அவன்.

அதற்குமேல் அதிகமாக அவனிடம் ஏதும் சொல்ல அவளுக்கும் மனம் வரவில்லை.

எப்படிச் சொல்வது?

ஒருவகையில் அவளது முன்னேற்றத்துக்காக முழுமூச்சுடன் பாடுபடுகிறவன் அவன். அவளது 'நடராஜ தரிசனம்' குழுவில் அவளை முக்கிய நாயகியாக்கி சிறப்பு தந்திருக்கிறவன்.

அத்தோடு அவளது வாழ்விலும் பங்கேற்கப் போகிறவன். அவனிடம் அவளால் எப்படிக்கட்டுமையாகப் பேச முடியும்?

ஆனால் கடுமையென்ன, வெள்ளமாய்ப் பெருகிய வியர்வையை ஒற்றி எடுத்தபடி பெரிய பெரிய மூச்சுகளை உள் எடுத்து வெளி விட்டுக்கொண்டிருந்த அவளுக்குச் சற்று நேரம் சும்மா கூடப் பேச முடியவில்லை.

வேகமாக ஆடியதால் சிவந்திருந்த கன்னங்களையும், வியர்வையால் ஒட்டியிருந்த உடை வெளிப்படுத்திய வடி

வான உடல் அமைப்பையும், வேக மூச்சுகளால் அது விம்மித்தணிந்த விதத்தையும் சற்று நேரம் வெறித்த சுந்தரேசன், "இது ஒரு மடத்தனம் இந்த நாட்டில்" என்றான் எரிச்சலோடு.

'எது?' என்பது போல அவனை ஏறிட்டாள் மீரா.

'இதுவே மேல்நாடாக இருக்கட்டும்; இப்போது இருவரும் முத்தமிட்டுக்கொண்டு இருப்பார்கள். சேர்ந்தே வாழுவார்கள். இந்தப் பட்டிக்காட்டு பாரத நாட்டில் என்னடா என்றால் ஒழுக்கக்கேடு என்று முத்திரை குத்தி ஒரேயடியாக ஒதுக்கிவிடுவார்கள்' என்றான் வெறுப்புடன் அவன்.

அவன் சொல்வது புரிந்து பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு பேசாதிருந்தாள் மீரா.

அவன் இன்னமும் எரிச்சலுற்று, "சரி, இலைமறைகாய் போல வாழலாம் என்றால் நீ அதற்குமேல் பெரிய பட்டிக்காட்டு. ஸ்டார் டி.வி. தொடர்களை எல்லாம் பார்த்து என்ன பிரயோசனம்?" என்றான் மேலும்.

இனி இதே குரலில் அடுக்கத் தொடங்கிவிடுவான். என்னதான் மணக்கப் போகிறவன் என்றாலும் அதற்குமுன் சேர்ந்து வாழ்வது என்றால் அவள் மனம் ஒப்புதலாக இல்லை. அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லி இன்னமும் 'மூடை'க் கெடுக்க வேண்டாம் என்று நினைத்தவளாக, "சிவதாண்டவத்தில் ஒரு சின்ன இடம் சரியாக வரவில்லை. சுந்தரேசன். அதை மட்டும் இன்னொருதரம் பயிற்சி செய்துவிடலாமா? இன்று புரோகிராமில் ஆட வேண்டுமில்லையா?" என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

“எந்த இடம்?” என்ற அவன் உடனே மாறினான். “முதலில் அதை நன்றாக ‘பிராக்டிங்’ பண்ணு. மேடையில் இசகுபிசகா ஆடிவைத்தால் பெயர் கெட்டுவிடும்...” என்று பயிற்சியில் கவனத்தைச் செலுத்தினான் சுந்தரேசன்.

கருமி ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டு இருந்தாலும் காசு சத்தம் கேட்டால் விழித்துக் கொண்டு விடுவானாம். அதே போல, “மேடை நிகழ்ச்சி” என்று சொன்னால் போதும், சுந்தரேசனும் மற்றதை எல்லாம் ஒதுக்கிவிடுவான். அதில் ஒரு சிறு குற்றம் குறை கூட இருக்கக் கூடாது; முன்னிருந்து பார்ப்பவர் தன்னை மறந்துபோகும் அளவு சிறப்பாக அமைய வேண்டும், அப்படி இருந்தால் பார்ப்பவர்களுக்கு மற்றவரிடம் அது பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று தோன்றும்; அப்படிப் பேசப் பேச புகழ் பெருகும், வருமானமும் பெருகும் என்று நிலையாய் நிற்பான்.

அவனது இந்தக் குணத்தை மீராவும் அவ்வப்போது இதுபோலச் சங்கடமான சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர்க்கப் பயன்படுத்திக் கொள்வான். கொஞ்சம் உடல் உழைப்பு. அவ்வளவுதான், நிலைமை சரியாகிவிடுமே!

ஆனால் இன்று கதை சற்று மாறிப் போயிற்று

ஊர்த்துவ தாண்டவம் அவர்களது நடன நிகழ்ச்சிக்கே ஒரு சிகரம் போல. தலிலின் ஒலிக்கேற்ப ஆடிக்கொண்டே வந்து தாள முடிவின் போது நடராஜரின் கரணங்கள் எதையேனும் ஒன்றைப் பிடித்து அப்படியே சில கணங்கள் நிற்பான். வழக்கம் போல இடப்புறம் வலப்புறம் மாற்றி ஆடிக் கொண்டே வந்தபோது அது நிகழ்ந்தது.

ஒரு காலை மட்டும் ஊன்றி மறுகாலைப் பின்புறம் நீட்டி கையால் அபயம் காட்டிக் கொண்டு இருந்தவள் தடுமாறவில்லை; தள்ளாடவில்லை; ஆனால் தரையில் கிடந்தான்.

“என்ன சுளுக்கிவிட்டதா? பார்த்து ஆடுவதற் கென்ன?” என்று எரிச்சலப்பட்டபடியே சுந்தரேசன் அருகில் வந்தான்.

சுளுக்கு....? இல்லை. உடம்பின் எந்த பாகத்திலும் வலியில்லை. தசை இழுப்பது போல உணர்ச்சிகூட இல்லை. ஆனால் கால்களைக் கூட்டி ஏழ முயற்சி கூடச் செய்ய முடியாமல் அது ஏன் என்று புரியாமல் அப்படியே கிடந்தாள் மீரா.

“கேட்கிறேனில்லையா? எழுந்திருக்க முயற்சிகூடப் பண்ணாமல் அப்படியே ‘போஸ்’ கொடுத்தால் என்ன அர்த்தம்? நல்லவேளை இங்கே வேறே ‘ஆடியன்ஸ்’ யாரும் இல்லை. மேடையில் இப்படி ஒருதரம் விழுந்தாயென்றால் ஆயுசுக்கும் நாட்டியத்துக்கு ஒரு பெரிய நமஸ் காரம் போட்டுவிட வேண்டியதுதான். முதலில் எழுந்து தொலை. கீழே கிடப்பது பார்க்க சகிக்கவில்லை...” என்று மேலும் கடுகடுத்தான் சுந்தரேசன்.

ஒன்றும் முடியவில்லை என்றால் மேலும் சீறப் போகிறானே என்று அஞ்சி பின்னே நீட்டிக் கிடந்த காலை இழுக்க முயற்சித்த மீராவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். கால் சொன்னபடி கேட்டது. அவசரமாக எழுந்து நின்றபோதும், மீண்டும் அதே போல ஆடிப் பார்த்தபோதும் அப்படித்தான்.

மீண்டும் டேப்பைத் திருப்பி, அந்தப் பகுதியை ஆடி முடித்தபின்தான் அவளுக்கு ஒருவாறு நிம்மதி.

ஆனால் சுந்தரேசன் அவ்வளவு கலபத்தில் திருப்தி அடைவதாக இல்லை. திருப்பித் திருப்பி அதுபோல மேடையில் ஒருதரம் செய்தாள் என்றால் அப்புறம் அவளது நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்துக் கொள்ள அவள் வேறு ஆளைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டியதுதான். அதனால் அப்படிப்பட்ட உத்தேசம் ஏதாவது இருந்தால் அதை முதலிலேயே அவனுக்குச் சொல்லிவிட வேண்டும்.... என்று ஏதோ அவள் வேண்டுமென்று விழுந்தது போலச் சொல்லிச் செரல்லி அவளை அறுத்துத் தள்ளிவிட்டான்.

கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம், ராதா, ராஜாரெட்டி போல, சாந்தா, தனஞ்சயன் போல கலைத் தம்பதிகளாக வாழலாம். அது இது என்று சொல்லி அவளைத் திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்க வைத்தவன்; இன்னமும் ஒரு மாதத்தில் திருமணமே செய்து கொள்ளப் போகிறவன் வாயிலிருந்து வந்த இந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கு மிகுந்த வேதனையை அளித்தன.

“திரும்பத் திரும்ப இப்படிச் சொல்கிறீர்களே, சுந்தரேசன்? எனக்கு மட்டும் விழுந்து பார்க்க ஆசையா?” என்று பொறுக்க மாட்டாமல் கடைசியாகக் கேட்டே விட்டாள்.

“பின்னே, கவனத்துடன் ஆடுவதுதானே? ஆட்டத்தில் கவனம் இருந்தால் எப்படி விழமுடியும்?” என்று அவன் வாதிக்கவே அவளால் பதில் சொல்ல முடியாமல் போயிற்று.

விழுந்தது எப்படி என்பது அவளுக்கே புதிராக இருக்கையில் அவனிடம் என்னவென்று சொல்வது?

வேறு வழியின்றி, அவனிடம் பத்துத்தரம் 'சாரி' சொல்லி, மன்னிப்பு கேட்டு, இனி மிகவும் கவனத்துடன் ஆடுவதாக உறுதிமொழிந்த பிறகுதான் அவனுக்கு ஒரு வாறு திருப்தியாயிற்று.

அவன் இந்த விஷயத்தை ஒருவழியாக விட்டு விட்டதே பெரிய நிம்மதியாக, விழுந்ததைப் பற்றி அதற்கு மேல் நினைப்பதையே ஒதுக்கினாள் மீரா.

அன்றைய ஆட்டம் ஒருபெரிய வெற்றியே.

ரசிகர்களில் ஒருவராய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெண் அமைச்சர், ஆட்டத்தை மிகவும் பாராட்டிப் பேசியதோடு, அவரது கையில் கிடந்த மோதிரத்தையும் கழற்றி அவளுக்குப் பரிசளித்து விட்டுப் போனார்.

சுகாதார அமைச்சராம்.

சுகாதாரமும் கலையும்...? என்ன தொடர்பு என்று வேடிக்கையாக நினைத்தபோது, அமைச்சர் அவர் சிறுவயதில் நடனம் பயின்றவர் என்பதைத் தெரியப்படுத்தினார். ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டால் ஆவன செய்வதாக உறுதி கூறி விடை பெற்றார் அமைச்சர்.

அப்போது அமைச்சரோடு வந்தவர்களில் ஒருவர், “இப்படியெல்லாம் கரடுமுரடாக உடம்பு, கால் கையை முறுக்கி வளைத்தால் சுளுக்கிக் கொள்ளாதா?” என்று வியப்புடன் கேட்கவும் எல்லாரும் சிரித்தனர்.

கண்ணாடியைக் கழற்றியபடி, “சிரிப்பதற்காகச்

சொல்லவில்லையம்மா. இடுப்பு போன்ற சில உள்ளிடங்களிலும் கழுத்திலும், சுளுக்குப் பிடித்தால் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட நேரிடும். அதனால் சொன்னேன்: அவளை நோக்கி விடாமல் பேசினான் அவன்.

சின்ன வயதில் இருந்தே நாட்டியம் அவளுக்கு விருப்பமான கலை. ஆடும்போது மற்ற துன்பங்கள் மறந்து போவது கண்டு, உண்ணல், உறங்கல் போலத் தினசரி வேலையாக்கிக் கொண்டவள். இன்று வரை சுளுக்குப் பிடித்தது, வலி என்று ஒருநாள் கூட மீரா ஆடாமல் இருந்தது இல்லை.

எனவே அந்தப் புதியவனின் பேச்சில் அவளுக்கும் சிரிப்புதான் வந்தது. ஆனாலும் அக்கறை காட்டிப் பேசியவனை மட்டும் தட்ட மனம் வராமல், “மிகவும் கவனத்துடன் நடந்துகொள்கிறேன் சார். வரட்டுமா?” என்று கைகூப்பி முறுவலித்தாள்.

“டாக்டர் புத்தியைக் காட்டிவிட்டாயே, சுதா?” என்று யாரோ கேலிக் குரலில் கூற, மந்திரியோடு வந்த கூட்டம் சிரித்த படியே நகர்ந்தது.

மீராவுக்கும் சிரிப்புதான். ஆனால் கூடவே, முன்பின் அறியாத யாரோ ஒரு அன்னியரான அந்த மனிதனின் அக்கறை அவளை உள்ளூர நெகிழவும் வைத்தது. டாக்டரா?

பண வரவைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் ஒருவருடைய உடல்நலம் பற்றி அக்கறை காட்டுவது அதிசயம் தான்!

அடுத்து வந்த நாட்களில் மீரா மகிழ்ச்சியின் உச்சாணிக் கொம்பில் இருந்தாள் எனலாம்.

அவர்களது குழுவின் வெளிநாட்டு நிகழ்ச்சி நிரல் அரங்கத்திடமிருந்து ஒப்புதலாகி வந்துவிட்டது. விசா, அன்னியச் செலாவணி பற்றிய சிக்கல்களும் தீர்ந்து போயின. இங்கே ஏற்கனவே ஒப்புக் கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குக் கொடுத்த மறு தேதிகளை எல்லாருமே ஒப்புக் கொண்டுவிட்டிருந்தனர்.

எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல், பயணத்துக்குமுன், திருமணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்றிருந்தான் சுந்தரேசன்.

“அங்கேபோய்த் தனி ரும் போடு என்பாய். செலவு என்ன ஆகும் தெரியுமா? அத்தோடு கணவன் என்று ஆகிவிட்டால் பண விவகாரங்களை உரிமையோடு கையாளலாம்....”

அவன் ரூபாய்க் கணக்கில் நின்றாலும் அவளைப் பொறுத்தவரை ஒரு பாதுகாப்பு கிடைத்தாற்போலவே உணர்ந்தாள். இவ்வளவு நாள் அலைமேல் துரும்புபோல அலையடிக்கிற பக்கமெல்லாம் சென்று கொண்டு இருந்தவளுக்கு, தேர் ஒரு நிலைக்கு வந்துவிட்டார் போல நிம்மதியாய் இருந்தது.

திருமதி மீரா என்றால் கணவர் யார், என்ன செய்கிறார் என்றுதான் யாரும் கேட்கக்கூடும். மற்றபடி அப்பா யார், எங்கே இருக்கிறார், அம்மா எங்கே? நீ ஏன் தனியாய் இருக்கிறாய் என்று கேட்க மாட்டார்களே!

நாட்கள் கனவேகத்துடன் ஓடிவந்து ஓடிச்சென்றன.

திருமணத்துக்குப் பத்தே நாட்கள் இருக்கையில், திருமணத்தின் போது அணியவேண்டிய ரவிக்கையை தையல் காரரிடம் வாங்கி வரச்சென்றிருந்தாள் மீரா.

மஞ்சள் வண்ணத்தில் கறுப்புக் கலரில் சம்கி வேலை செய்த ரவிக்கை. கை, இடைச் சுற்றின் முதுகுப் பக்கம், கழுத்து எல்லாவற்றிலும் சம்கி பளபளத்தது.

சுந்தரேசன் யோசனை.

வெறும் மஞ்சள் பட்டு பொருத்தமாக இருக்கும் என்று மீரா எவ்வளவோ சொல்லியும் அவன் கேட்பதாக இல்லை. இதுதான் பளிச்சென்று இருக்கும் என்று சாதித்து விட்டான். சேலைகூட அப்படித்தான். கறுப்பு சம்கி சேலை தான்.

உள்ளூர் அவளுக்கு உறுத்தல்தான். கல்யாணச் சேலையில் கறுப்பா என்று. இதென்ன மணமேடையில் நாட்டியமா ஆடப்போகிறோம் பளிச்சென்று கண்ணைப் பறிப்பதற்கு என்று கேட்டுப் பார்த்தாள்.

கடைசியில், என்ன செய்வது, பார்க்கப் போகிறவன் அவன் தான் என்று மீராதான் விட்டுக்கொடுக்கும்படி ஆயிற்று. மனமில்லாமல்தான்.

சென்று பார்த்தால் ரவிக்கையைத் தப்பு தப்பாகத் தைத் திருந்தார்கள். இடுப்பு லொடலொட என்றிருந்தது. கையில் கை ஓரத்துப்பூ வேலை தலைகீழாக இருந்தது.

எரிச்சல் பட்டவளிடம், "நாங்கள் 'ஆர்டினரி' அளவுக்குத் தைத்துவிட்டோம். உங்கள் இடுப்பு இவ்வளவு ஒல்லி

யாக இருக்கும், என்று எண்ணவில்லை. எடுத்துவந்த அளவே தப்பு என்று நினைத்துப் பெரிதாகத் தைத்ததுதான் தப்பு என்று இப்போது தெரிகிறது." என்று ஐஸ் வைத்து சமாளித்தாள் அந்த தையல்கார அம்மாள்.

"இதோ, பத்தே நிமிடம்" என்று உட்காரவைத்து, கையில் பார்டரைப் பிரித்து, இடுப்பைப் பிடித்து ஒருவாறு சரியாகத் தைத்து முடித்துத் தந்தபோது, இனி ஓடோடிச் சென்றால்தான் மாலை நாட்டியப் பயிற்சிக்குப் போய்ச் சேர முடியும் என்கிற அளவு நேரமாகிப் போயிற்று.

அப்போது கூடச் சரியாகப் போய்ச் சேரமுடியுமோ என்னவோ?

சே. முதலிலேயே கிளம்பியிருக்கவேண்டும். இன்னொரு தடவை அலைய வேண்டுமே என்று நினைத்தது தப்பாகிப் போயிற்று.

பயிற்சிக்குத் தாமதமாகப் போனால் சுந்தரேசனிடம் வேறு பாட்டு கேட்டாக வேண்டும்.

அகலக் குறைவான சின்னரோடுதான்.

சற்றுத் தொலைவில் வந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிற மாருதி தவிர வேறு போக்குவரத்து ஏதும் இல்லை.

மாருதி கார் அருகில் வருமுன் தெருவைக் கடந்து விடலாம் என்று எண்ணி வேகமாக நடந்து பாதிவழியை மீரா கடந்தபோது மீண்டும் அது நிகழ்ந்தது.

முந்திய வினாடியில் கால்களை வீசிப்போட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவள் இப்போது கால் மடங்கி நடுத்தெருவில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அருகில் செல்லுமுன் அந்தப்பெண், பாதையைக் கடந்து விடுவாள் என்கிற கணிப்பில் வேகம் குறையாமலேயே விரைந்து வந்துகொண்டிருந்த கார், விழுந்து அமர்ந்திருந்த மீராவின் அருகில் வேகமாக அழுத்தப் பட்ட திடீர் 'பிரேக்' கின் கிறீச்சிடலுடன் நின்றது.

கதவைத் திறந்து பட்டென மூடும் சத்தத்தை அடுத்து இரு நீளக்கால்கள் அவள் அருகே வந்து நின்றன. "ஏனம்மா, நீ தற்கொலை செய்துதான் தீர வேண்டும் என்றால்.... என்னமோ சொல்லுவார்களே, ஒரு துளிவிஷம், ஒரு முழக்கயிறு, ஓர் ஆழமான கிணறு என்று அப்படி ஏதும் கிடைக்கவில்லையா? இருந்திருந்து என் காரிலா..... ஓ! நீங்.... நீங்கள்.... மிஸ் மீரா! மீரா, இந்த நடுத்தெருவில் உட்கார்ந்து என்ன செய்கிறீர்கள்? புதையல் ஏதும் எடுக்கிறீர்களா?"

படபடவென்று பொரிந்தவன், அவளை அடையாளம் கண்டு அழைத்துப் பேசவும் குனிந்திருந்த தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள் மீரா.

அவன்.... அந்த டாக்டர். அன்று அவளுக்குக் கரிசன மாய்ப் புத்தி சொன்னவன்!

2

யாராலோ 'சுதா' என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த டாக்டரைக் கண்டதும், அவன் முன்னிலையில் விழுந்து கிடந்தது உலகமகா அவமானமாக முதலில் பட்டது மீராவுக்கு.

ஆனால் உடனே அவன் கேலி பேசவும், அவளும் பதிலுக்கு, "ஆமாம், சொம்பு நிறைய வைரங்கள். அள்ள மாட்டாமல் உட்கார்ந்து அள்ளிக்கொண்டிருக்கிறேன்." என்று கூறிப் புன்னகை பூத்தாள்.

அவனும் சிரித்து விட்டு, "ஏதே கை கொள்ளும்பட்டும் அள்ளியாயிற்று என்றால் வழியை விட்டுத்தான் சற்று எழுந்திருப்பது.... ஒருவேளை இந்தப் பின் மதிய வெயில் தாராரோடு இலவம் பஞ்சு மெத்தையாய் இதமாய் இருக்கிறதோ?" என்று கேலியாக வினவினான்.

"உங்கள் வீட்டு இலவம் பஞ்சு மெத்தை எப்படி இருக்கும் என்று இப்போதல்லவா தெரிகிறது!" என்று நகைத்தவள் கையூன்றி எழ முயற்சித்து விட்டு, "எழுந்து விடத்தான் எனக்கும் ஆசை. ஆனால் முடியத்தான்...." என்று நிறுத்தினாள்.

அவனைப் போலவே கேலிக்குரலில் பதிலளிக்க முயன்றவளுக்குச் சட்டெனப் பேச்சு நின்று கண்ணீர் குபுக்கெனப் பொங்கி வழிந்தது.

"என்னம்மா, என்ன?" என்று பதறியவாரே விரைந்து அருகில் நெருங்கிப் பரிவுடன் குனிந்தான் அந்த சுதா. "விழுந்ததில் எங்காவது பலமாக அடிபட்டு விட்டதா? நான் வேறு... அப்படியே இருக்கிறீர்களா? ஏதாவது எலும்பு கிலும்பு, பிசகி உடைந்திருக்கிறதா என்று நான் பரிசோதிக்கட்டுமா?"

"விழுந்ததில் அடிபடவில்லை. ஆனால்.." என்றவளுக்கு மீண்டும் கால்களை அசைக்க முடியவும், மெல்லக் கையூன்றி எழுந்தாள்.

திரும்பவும் அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. காலை நீட்டி மடக்கி, பக்கவாட்டில் அசைத்து.... என்னவெல்லாமோ செய்து பார்த்தாள். கால் விரும்பியபடியெல்லாம் திரும்பியது.

ஒரு தரம் குதித்துப் பார்த்தவள், இன்னொன்று யோசித்து, சற்றுதூரம் பின்னே சென்று முன்போலவே ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்து நடந்தும் பார்த்தாள். ஊகும். மீண்டும் விழாததோடு, விழுதற்கு ஏதுவாய் எதுவும் இருப்பதாகவும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

பின்னே ஏன்?

யோசித்துக் கொண்டு நின்றவள் காதில் திடுமென ஆண் குரல் விழவும் துள்ளிக் குதிக்காத குறையாய்த் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

அவன்தான். அந்த டாக்டர். முகத்தில் ஆர்வமும் குறுகுறுப்புமாக “என்ன முயன்றும் விழுந்த காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியல. இல்லையாக்கும்?” என்று அவன்கேட்கவும் மீராவின் முகம் செக்கச் சிவந்து போயிற்று.

அவன் ஒருவன் அருகே நிற்பதை மறந்து என்ன கோமாளித்தனம் எல்லாம் செய்துவிட்டாள். நடுத்தெருவில் நின்று குதிக்கவேறு செய்தாளே! சரியான பைத்தியம் என்று எண்ணியிருப்பான்!

ஆனால் அவளது கிறுக்குத்தனமான செயல்களின் காரணத்தை உணர்ந்தவன் போல அவன் பேசவும், சற்றே ஆறதலுற்று, “ஆ..... ஆமாம்....” என்று இழுத்தாள் அவள்.

“மனதில் எதையாவது நினைத்துக் கொண்டு நடந்தால் கால் தடுமாறுவது உணர்வில் படாமலும் போவதுண்டு. உங்கள் விஷயம் அப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன். முதலில் உங்கள் பொருட்களைச் சேகரிக்கலாம் வாருங்கள். நல்ல வேளையாக ஒதுக்குப்புறமான ரோடு இல்லை யென்றால் ஒன்றும்... முக்கியமாக இந்தப் பர்ஸ் மீண்டும் கிடைத்திராது....” என்று பர்சை அவளிடம் நீட்டியவன், அவள் தரையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்த ரவிக்கையைக் கண்டதும், “பியூட்டி புல்!” என்றான் ரசனையோடு.

“இதை அணிந்து கொண்டு ஆடும்போது சொல்லுங்கள். வந்த பார்க்க வேண்டும்.” என்றான் தொடர்ந்து.

லேசாக முகம் வாட, “இது நாட்டியத்துக்கு உரிய தில்லை. என்.... என் திருமண ரவிக்கை” என்றாள் மீரா.

“ஓ!” ஒருகணம் ஒளி மழுங்கினாற்போலத் தோன்றிய அவளது விழிகளில் உடனேயே குறும்பு எட்டிப்பார்த்தது. “இப்போது தெரிகிறது, மனம் நடையில் இல்லாத காரணம்.” என்று நகைத்தான்.

அவளது வெண்ணிறப் பல்வரிசை பளீரிடுவதை ஒரு பிரமிப்புடன் அவள் பார்க்கவும், பட்டென்று நெற்றியில் ஒருமுறை தட்டிக் கொண்டான் அவன். “பாருங்களேன். புகழ்பெற்ற நாட்டியக் கலை அரசி நீங்கள். உங்களை எனக்குத் தெரிந்த மாதிரியே என்னையும் உங்களுக்குத் தெரியும் என்பது போல எண்ணிப் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறேனே. முதலில் என்னை உங்களுக்கு நா... னே அறிமுகப்படுத்துகிறேன். என் பெயர் சுதாகரன். சுதா, சுதாகர் என்று அழைக்கப்பட்டுப் பழக்கம். நான் ஒரு...”

அவன் தன்னைப்பற்றி சொல்லி வந்த போது குறுக்கிட்டு, “டாக்டர்!” என்று அவள் கூறவும், முகம் மலர, “அது உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? ஒரு வேளை நானும் பிரபலமாகி விட்டேனா?” என்று அவன் பாவனையோடு கேட்க, மீராவும் சிரித்தாள்.

சிரித்து முடித்துவிட்டு, “அன்று கரணம் போடவேண்டாம் என்றீர்களே, அப்போது யாரோ ‘டாக்டர் புத்தி’ என்றார்கள்” என்று விடை பகன்றாள் மீரா.

அன்றையப் பேச்சு ஞாபகம் வரவும் அவளுக்கு ஒன்று தோன்றியது. “உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கவேண்டும்...” என்று தொடங்கினாள்....

“அதைக் காரில் உட்கார்ந்து கேட்கலாமில்லையா? அல்லது ஏதாவது நிழலில். உங்களது இந்தத் தங்க நிறம் இந்த மதிய வெயிலில் மங்கிவிடக்கூடாது என்று பார்க்கிறேன்...” என்று அவன் சிரிப்பும் பாவனையுமாக கூறவும் தான் இப்போதைய நேரம் நினைவு வரப் பதறிப் போனாள் மீரா.

கை கடிக்காரத்தைப் திருப்பிப் பார்த்தவள், பதட்டத்துடன், “அய்யோ! ஓடவேண்டுமே. நாலு மணிக்குப் பயிற்சிக்கு ரெடியாகி வரவில்லை என்றால் சுந்தரேசனுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். நான் போகிறேன்” என்று விரைய முனைந்தவளைக் குறுக்கே கைநீட்டித் தடுத்தான் சுதாகரன்.

“ஈஸி. மீரா, வாருங்கள். நான் காரில் கொண்டு விடுகிறேன். சீக்கிரமாகவும் போய்விடலாம். நீங்கள் என்னிடம் கேட்க நினைத்ததையும் கேட்டு விடலாம்” என்று அவளை அழைத்தான்.

அவளுக்கு வசதிதான். ஆனால்... “உங்களுக்கு வேறு வேலை... உங்களுக்கு வீண் தொந்திரவு...” என்று தயங்கினாள் மீரா.

“தொல்லை என்றால் கேட்டிருக்கவே மாட்டேன்” என்றாள். கைக்கடிக்காரத்தை மறுகை விரலால் சுட்டிக்காட்டி, “நேரம்... நேரம் பறக்க...கிறது. இறக்கை கட்டிக்கொண்டு” என்று சிரித்தபடியே கூறவும், முறுவலித்தபடியே அவனோடு காரில் ஏறிக் கொண்டாள் மீரா.

இவனோடு எவ்வளவு எளிதாகச் சிரிக்க முடிகிறது!

செல்லவேண்டிய இடம் பற்றிய விவரம் கேட்டுக் கொண்டு காரை ஓட்டியவன். “இப்போது சொல்லுங்கள், உங்களுக்கு என்ன தெரியவேண்டும்?” என்று வினவினான்.

“அன்று சொன்னீர்களே, கரடுமுரடாய் உடம்பை வளைத்தால் தசை பிடித்துக்கொள்ளும் என்று. அப்படி ஏதாவது உள்ளே தசைப் பிடிப்பு ஏற்பட்டிருந்தால் கால் கள் வலுவிழந்து இப்படி அவ்வப்போது விழும்படி ஆகுமா?” என்று விசாரித்தாள் மீரா.

ஒரு கணம் ‘ஸ்டியரிங் வீலில்’ சுதாகரனின் கைகள் இறுகின. பிறகு சாலையைப் பார்த்து ஓட்டியபடியே கேட்டான். “அவ்வப்போது என்றால்....? இதற்கு முன்பும் இப்படி நேர்ந்திருக்கிறதா?”

“உம்.... அன்றைக்கு நீங்கள் முதலில் பார்த்தீர்களே, அன்று பயிற்சியின்போது ஒருதரம் விழுந்துவிட்டேன். சுந்தரேசனுக்குக் கூட ரொம்பக் கோபம். அப்புறம் ஒரு நாள் விடுதி அறையிலிருந்து-மாடி ரூம் என்னுடையது-

அவசரமாக இறங்கி வந்தபோது திடுமெனக் காலில் படி படாத மாதிரி ஓர் உணர்வு. கைப்பிடி 'கிரில்'லை நன்றாகப் பிடித்திருந்ததால் அப்படியே தொங்கிவிட்டேன். பிறகு பார்த்தால் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அதிலிருந்து மாடிப்படி ஏறி இறங்கும்போது ஏனோ கொஞ்சம் பயமாகவே இருக்கிறது. கையால் 'கிரில்'லை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு தான் ஏறி இறங்குகிறேன். மாலினி கூடக் கேலி செய்தாள். சொன்னால் சுந்தரேசன் நினைவில் கால் தடுமாறிவிட்டு கதைக்கிறேன் என்கிறார்" என்று முடித்தபோது அவளது கன்னங்களில் செம்மை பூத்திருந்தது.

"சுந்தரேசன்தான் வருங்கா..... உம்..... உரிமைக்காரானா?"

"உம்..." என்றாள் மீரா வெட்கத்துடன்.

"பயிற்சிக்குப் பிந்தி வந்தால் கோப்படுகிற சுந்தரேசனும் அவரும்..."

"ஒருவரேதான். என் முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபடுகிறவரும் அவரே. நான் ஆடுகிற கலைக்குமுனின் உரிமை யாளரும் அவரே. திருமணம் முடிந்தபின் செல்லப்போகிற வெளிநாட்டுச் கலைச் சுற்றுப்பயணத்தை ஏற்பாடு செய்திருப்பவரும் அவரேதான்" என்று கூறிக் கலீரெனச் சிரித்தாள் மீரா.

சில வினாடிகள் சென்றபின், அவள் தனியாகச் சிரிப்பதை உணர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தபோது, "உங்கள் இடம் நெருங்கிவிட்டது, மீரா. இன்று எனக்குப் பெரிதாக வேறு வேலை ஏதும் இப்போது இல்லை. அதனால் உங்கள் பயிற்சியைப் பார்க்க வரலாமா? அன்னியர்களுக்கு அனு

மதி இல்லை என்றால் நீங்கள் தாராளமாகச் சொல்லலாம்" என்றான் சுதாகரன்.

"சொல்லி நன்றி கெட்டவளாகச் சொல்கிறீர்களா? இவ்வளவு தூரம் செலவில்லாமல் கொண்டுவந்து விட்டதற்காக வேணும் அனுமதி உண்டுதான். வாருங்கள்" என்று கூறி அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள் மீரா.

உள்ளே சென்றதும், அவளோடு வேற்று ஆள் இருப்பதைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், "இவ்வளவு நேரம் எங்கே போய்த் தொலைந்தாய்?" என்று அதட்டினான் சுந்தரேசன்.

அவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நிற்கவும், "நடனமாடினாரில் ஒரு புது கரணம் சேர்க்கலாம் என்று நட்டுவனார் சொல்கிறார். வா. நல்லவேளை, சுரிதாரில் இருக்கிறாய். அல்லது உடை மாற்ற வேறு நேரம் ஆகும். சீக்கிரம்" என்று அவசரப்படுத்தினான் அவன்.

மீரா தயக்கத்துடன் சுதாகரனைப் பார்த்தாள்.

முறுவலித்து, "என்னைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். நீங்கள் போங்கள். நான் ஓர் ஓரமாய் நின்று பார்க்கிறேன்" என்று அவன் சொல்லவும், விழியாலேயே நன்றி உரைத்துவிட்டு மேடைக்கு ஓடினாள் மீரா.

"பார் மீராம்மா, உனக்குச் சிவதாண்டவக் கதை தெரியுமில்லையா? சிவனின் கடைசிக் கரணம் - காலால் காதுக்குழையை அணிகிற போஸ் - காளியால் ஆட முடியாமல் போனக் கடைசி ஆட்டம். அதைச் சேர்க்கலாம் என்று இருக்கிறேன். நீ ஏகதாளமாய்க் காலைத்தட்டிக்கொண்டே வந்து திடுமென்று காலை நேரே உயரத் தூக்கி நிற்க

வேண்டும். அன்று மாதிரி விழுந்துவிடக் கூடாது. “பாலன்ஸ்” எளிதாக இல்லாததால் விழுந்தால் அடி பலமாகப் பட்டு விடும். கவனமாக ஆடு” என்று தட்டத் தொடங்கினார் நட்டுவனார்.

அவர் கூறியது போல ஒவ்வொன்றாக ஆடிக் கொண்டே வந்தாள் மீரா. கடைசிக் கரணத்துக்காக காலைத் தட்டியபடியே காலைத் தூக்கத் தொடங்கிய போது நட்டுவனார் சொன்னது நினைவு வரவும் தடைகட்டினார்போல அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

விழுந்தால் அடி பலமாயிருக்குமாமே! விழாதிருப்பாள் என்று எப்படி நம்புவது?

துள்ளி எழுந்தான் சந்திரேசன். “நட்டுவனார் சொன்னது எதுவும் உன் மட்டி மண்டைக்குள் ஏறவில்லையா? ஏக தாளமாய் ஆடிக்கொண்டே முன்னே வந்ததும் காலைத் தூக்க வேண்டும் என்றால் மரம் மாதிரி நிற்கிறாயே.”

ஆட்டத்தின்போது ஒரு சின்ன குளறுபடி ஏற்பட்டாலும் சந்திரேசன் கோபத்தில் எகிறுவது வழக்கம்தான். ஆனால் பத்து நாட்களில் அவளை மணந்துகொள்ளப் போகிறவன் அவளது அச்சத்தைச் சற்றும் உணராமல் மட்டி; மரம் என்று பேசியது அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

“வந்து... சந்திரேசன், எனக்குக் கொஞ்சம் ப. பயமாக.....”

“பயமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது? மரியாதையாக ஆடத் தொடங்கு, சீக்கிரம்” என்று உறுமினான் அவன்.

“மிஸ் மீரா ஒரு வைத்தியப் பரிசோதனை செய்து கொள்ளும் முன்பாக எந்தவித ஆட்டமும் ஆடுவது. ஏன், வேகமாக நடப்பது கூட வேண்டாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்” என்ற சதாசிரமன் குரல் கேட்டு எல்லாருமே அதிர்ந்து திரும்பினார்.

இவன் எப்போது மேடைக்கு வந்து சேர்ந்தான்?!

“நீ என்ன நினைத்தாலும் அதைப்பற்றி இங்கே யாருக்கும் அக்கறை இல்லை” என்று தூக்கி எறிந்து பேசினான் சந்திரேசன். அதற்குமேல் அவனை அலட்சியம் செய்து, மீராவை நோக்கி, “ஆடு மீரா” என்றான் அதிகாரமாக.

கண்களில் ஒரு மன்றாடலுடன் மீரா இன்னமும் தயங்க “நோ..” என்று அருகில் வந்தான் சதாசிரமன். “மீரா மேலும் ஆடுவதை நான் அனுமதிக்க முடியாது.”

சினமிஞ்சி, ‘ஏய்! யார்டா நீ? யார் இவனை உள்ளே விட்டது? மரியாதையாக வெளியே ஓடு. இல்லாவிட்டால்....’ என்று வார்த்தையால் மட்டுமின்றி, நட்டுவனாரின் தட்டுக் கோலைத் தூக்கிக் காட்டிச் செயலாலும் மிரட்டினான் சந்திரேசன்.

“சந்திரேசன், அவர் ஒரு டாக்டர். பெயர் சதாசிரமன். அன்று அமைச்சரோடு கூட வந்தவர்.”

விறைப்புடன் நின்று கொண்டிருந்த சந்திரேசன் அமைச்சர் என்ற வார்த்தை வந்த வினாடியில் வித்தியாசமானான்.

“ஓ! வணக்கம் டாக்டர் சார். எனக்குச் சில சமயங்களில் மூளை வேலையே செய்வது இல்லை” மீரா. சார் யார் என்று முன்னாலேயே சொல்லியிருக்க வேண்டாம் என்று

அவளை ஒரு தரம் அதட்டிவிட்டு, “பையா, சாருக்கு ஏதாவது கூல்டிரிங்க் கொண்டுவா” என்று உபசாரம் செய்தான்.

சொல்வதற்கு அவகாசமே கொடுக்காமல் இது என்ன அநியாயமான குற்றச்சாட்டு என்று மீரா வாடியபோது, “நீங்கள் தான் மீராவைப் பேசவே விடவில்லையே” என்று தயங்கிப் பேசினான் சுதாகரன்.

அதன்பிறகும், சுந்தரேசன் எவ்வளவோ ஐஸ் வைத்து குளிப்பாட்டியபோதும், மீராவை மேலே ஆடவிடவும் இல்லை அவன்.

அமைச்சரைச் சேர்ந்தவன் என்றதன் பின் அவனைப் பகைத்துக் கொள்ள சுந்தரேசன் விரும்பாததால், அன்றைய ஆட்டப் பயிற்சி அத்துடன் முடிவடைந்தது.

“அப்படி அவளுக்கு என்ன வந்துவிட்டது?” என்று எரிச்சலுடனேயே சுந்தரேசன் கேட்டபோது மீராவும் காதைத் தீட்டிக்கொண்டு கவனித்தாள்.

ஆனால் கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தபடி, “அதைச் சோதனைக்குப் பிறகுதான் சொல்லமுடியும், மிஸ்டர் சுந்தரேசன்” என்று அவனுக்குப் பதிலளித்து விட்டு, “மீரா, வாருங்கள் உங்களை உங்கள் விடுதியில் கொண்டு விட்டுவிட்டு நான் கிளம்புகிறேன்” என்று அவளை அழைத்தான் சுதாகரன்.

மீரா பதில் கூறுமுன் குறுக்கிட்டு, “அவள் வழக்கம் போல பஸ்சில் போய்க்கொள்வாள், டாக்டர் சார். உங்களுக்கு எதற்கு வீண் சிரமம்?” என்றான் சுந்தரேசன்.

“சிரமம் ஒன்றும் இல்லை. போகிற வழிதான். அத்தோடு நாளைக்கு எப்போது, எங்கே பரிசோதனைக்கு வரவேண்டும் என்பதெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்” என்பதோடு சுந்தரேசனிடம் பேச்சை முடித்துவிட்டு, “வருகிறீர்களா, மீரா?” என்று அவளை அழைத்தான் சுதாகரன்.

நின்றால் அடங்கியிருக்கும் சுந்தரேசனின் பாட்டு மீண்டும் தொடங்கிவிடும் என்று உணர்ந்த மீராவும் ஒரு புன்முறுவலோடு எல்லாரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டாள்.

நாளை ஒருவேளை சுந்தரேசன் இதை மறந்துவிடக்கூடும். எப்படியோ இன்றைக்கு நிம்மதி.

அப்படி என்பது போல அவள் இருக்கையில் சாய்ந்திருக்க, சற்று நேரம் பேசாமல் கார் ஓட்டிய சுதாகரன், தெருமுனை தாண்டியதும், “உங்கள் விடுதிக்கு வழி சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்கவும் தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் மீரா.

“பின்னே சுந்தரேசனிடம் நீங்கள்...” என்று திகைப்புடன் தொடங்கியவளுக்கு அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் புரிந்து போயிற்று.

அவளை விட்டுச் சென்றால், அவள் மீண்டும் சுந்தரேசனிடம் திட்டு வாங்கக்கூடும் என்று ஊகித்து வழி தெரிந்த யாதிரி நடித்து அவளைக் காப்பாற்றி அழைத்து வந்திருக்கிறான்!

நன்றியால் மலர்ந்த அவளது முகம் உடனே கூம்பியது. சுந்தரேசன் அவளுக்குக் கணவன் ஆகப் போகிறவன்.

அவனிடமிருந்து அவளை, அதிகமான பரிச்சியம் கூட இல்லாத இன்னொருவர் காக்க வேண்டுமா?

அவளது மனதைப் படித்தவன் போல, “அப்போது மிஸ்டர் சுந்தரேசன் ஏதே மூடு சரியில்லாமல் இருந்தார். அதனால்தான்...” என்று கூறி அவளை நோக்கித் திரும்பி அவன் முறுவலிக்கவும் மீண்டும் அவள் முகம் மலர்ந்தது.

விடுதிக்கு வழியை உரைத்தவள். “எனக்கு என்ன கோளாறாக இருக்கக்கூடும், டாக்டர் சார்?” என்று ஆவலுடன் வினவினாள். சிறு அச்சத்துடன் கூடத்தான்.

மீண்டும் முறுவலித்து, “உங்களுக்குப் பதில் சொல்லத் தான் எனக்கும் ஆசை. ஆனால் எனக்கு ‘எக்ஸ்ரே கண் இல்லையேம்மா? என்று வேடிக்கை போலக் கூறவும் அவளும் சிரித்தாள்.

அதற்குமேல் அவள் வெகு காலம் சிரிக்கப் போவது இல்லை என்பதை அறியாமல்.

3

யிறுநாள் காலையில் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல, சுந்தரேசனே விடுதிக்கு வந்தான்.

சிறு கலக்கத்துடன் கிளம்பிக்கொண்டிருந்த மீராவுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி.

“அமைச்சருக்கு வேண்டியவன் என்றால் அவனுக்கு ஐஸ் வைத்து வைப்பது என்றைக்காவது உதவும்” என்று

அவன் வெளிப்படையாகச் சொன்னதுகூட அவளை அதிகம் பாதிக்கவில்லை.

சிறுபரிசோதனையின் பின் எக்ஸ்ரேக்காகச் சீட்டு எழுதிக்கொடுத்து ஒரு நாட்கள் மீராவை அனுப்பி வைத்தான் சதாசுரன்.

மீரா சென்றபின், “டாக்டர். மீராவுக்கு என்ன ஆகிவிட்டும் என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு, அவளோடு கூடவரும்படி என்னிடம் சொன்னீர்கள்? எனக்கென்னவோ அவள் சாதாரணமாக இருப்பது போலத்தான் தோன்றுகிறது.” என்றான் சுந்தரேசன்.

மறுப்பாகத் தலையசைத்தான் சதாசுரன். “என் ஊகம் சரியென்றால் மீராவுக்கு ஒரு ‘மேஜர் ஆப்ரேஷன்’ செய்ய வேண்டியது இருக்கும், மிஸ்டர் சுந்தரேசன்”.

“என்னது? பெரிய ஆப்ரேஷனா? அதெப்படி முடியும்?” என்று திகைத்தான் சுந்தரேசன்.

“ம்... உங்கள் திருமணத்தைக்கூடத் தள்ளிப்போட நேர்ந்தாலும் நேரலாம்.” என்றான் சதாசுரன் சற்று அனுதாபத்துடன்.

“ச்ச கல்யாணத்தை விடுங்கள், சார். வெளிநாட்டுப் பயணம்? ஒரு மாதத்தில் தொடங்குகிறதே! அதை... அதற்குள் சரியாகிவிடுவாளா? அங்கெல்லாம் அவள் ஆட வேண்டுமே” என்றான் சுந்தரேசன் பதட்டத்துடன்.

“ஒரு மாதத்தில் குணமாகலாம். ஆனால் நாட்டியம் ஆட வெகு காலம் ஆகும். அப்போது இந்தக் கரணம் எல்லாம்.... மிஸ்டர் சுந்தரேசன், உங்களுக்கு விஷயம் புரியவில்லை. மீரா நடப்பதே இப்போது சந்தேகத்தின்

இருக்கிறது. எக்ஸ்ரேயைப் பார்த்த பிறகுதான் அதைப் பற்றிகூடச் சரியாகச் சொல்ல முடியும்” என்றான் சதாகரன்.

“ஆ..... ங்!” அதிர்ச்சியில் பேச்சிழந்து போனான் சந்திரேசன்.

“மீராவுடைய பெற்றோர்.....?” என்று கேள்வியாய் நோக்கினார் டாக்டர்.

“இப்போது இருவரும் இல்லை” என்றான் மற்றவன்.

சற்று நேரம் யாரும் பேசவில்லை. ஏதோ குருட்டு யோசனையாக உட்கார்ந்திருந்த சந்திரேசன் திடுமென நிமிர்ந்து “டாக்டர், இது உங்கள் மருத்துவமனைதானே? உங்களிடம் வைத்தியம் செய்துகொள்ள என்று வேறு ஓர் ஈ சாக் கையைக் காணாமே! உங்கள் வருமானத்துக்கு ஆள் தேடுகிறீர்களோ... என்னவோ? நான் மீராவை அழைத்துக்கொண்டு போகப் போகிறேன்” என்றான்.

அவனை ஆழப் பார்த்தான் சதாகரன். “இது என் ‘கிளினிக்’ அல்ல. ஆனால் இங்கே மிகவும் நவீனமான மருத்துவ இயந்திரங்கள் இருப்பதால், பின்னே உதவியாக இருக்கும் என்று மீராவை இங்கே வரச்சொன்னேன். ஆனால் ஒருவேளை உங்களுக்கு என் மேல் நம்பிக்கை இல்லாது போனாலும், அதற்காக வைத்தியத்தை நிறுத்தி விடாதீர்கள். மீராவின் உயிருக்கே அது ஆபத்தாகிவிடும். உங்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள வேறு டாக்டரிடமாவது கட்டாயம் காட்டுங்கள். மீராவுக்குச் சிகிச்சை செய்தே ஆக வேண்டும்.

டாக்டர் பேசப் பேச வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டி

ருந்த சந்திரேசனின் கை பாக்கெட்டில் இருந்து சிகரெட்டையும், லைட்டரையும் எடுப்பதைப் பார்த்து, “இது மருத்துவமனை சந்திரேசன். இங்கே புகை பிடிப்பது சரியில்லை. வேண்டுமானால் வெளியே சென்று புகை பிடித்து விட்டு வாருங்கள். மீரா ‘எக்ஸ்ரே’ படங்களுடன் வர ஓர் இருபது நிமிடங்கள் ஆகலாம்” என்றார் அவர்.

தூரும்பையும் பற்றுக்கிரவன் போல, “எல்லா இடங்களிலும் எக்ஸ்ரே படம் எடுக்கப் போனால் ‘பிரின்ட்’ போட்டு மறுநாள்தான் தருகிறார்கள்....” என்று சந்தேகமாய் இழுத்தான் மற்றவன்.

அமைதியாகவே, “இப்போது அப்படி ஆவதில்லை. அதிலும் இங்கே உடனேயே கொடுப்பார்கள். மீராவை இங்கே வரச்சொன்னதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம்” என்று கூறினார் டாக்டர்.

வெறுப்புடன் நோக்கிவிட்டு, சட்டென எழுந்து வெளியே சென்றான் சந்திரேசன்.

நர்சு ஒருவர் சில பிரவுன் கவர்களைக் கொண்டு வந்து டாக்டரிடம் முன்னே வைக்க அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்த மீரா சதாகரனைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடியே சுற்றும் முற்றும் பார்த்து, ‘எங்கே’ என்று சைகையாய் வினவினாள்.

புகைப்பது போல சதாகரனும் ஜாடையிலேயே காட்டவும், ஒரு வருத்தமான முறுவலுடன், “நிறை....யக் குடிக்கிறார் டாக்டர். சொன்னால் கேட்பதே இல்லை. உடம்பைப் பாதித்துவிடுமோ என்று கவலையாக இருக்கிறது....” என்றவள், டாக்டர் எக்ஸ்ரே படங்களைக்

கையில் எடுப்பதைப் பார்த்ததும் “கால்நிலையற்று விழுந்ததற்கு முதுகைப் படமெடுத்துத் தள்ளிவிட்டார்கள். டாக்டர்! எக்ஸ்ரேக்கு எவ்வளவு ஆகிறது?” என்று கேட்டபடி கைப்பையைத் திறந்தாள்.

“அதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறி, படங்களை ஒவ்வொன்றாக பிரேமில் போட்டு பார்க்கத் தொடங்கினான் சதாகரன். அங்கே பார்த்தவை அனைத்தும் அவனது அச்சத்தை நிச்சயப்படுத்தின.

அதற்குள் சந்தரேசனும் சிகெரட்டை முடித்து விட்டு உள்ளே வந்துவிடவே, அவனைக் குறிப்பாக நோக்கி லேசாகத் தலையசைத்தான் சதாகரன்.

முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, “வா, போகலாம்” என்றான் சந்தரேசன் மீனாவிடம்.

இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்து ‘எ...எனக்கு என்ன ஆகி... எனக்கு என்ன நோய்?’ என்று வினவினாள் மீரா.

கல்யாணம் செய்யப்போகும் காதலன், அவளது மனத் திற்கு இதமான விதமாகச் சொல்லட்டும் என்று சதாகரன் பேசாதிருக்க. “நோயா? நீ நொண்டியாகப் போகிறாயாம்” என்று குரூரமாய்ப் போட்டு உடைத்தான் சந்தரேசன்.

அதிர்ச்சியும் அச்சமுமாய் அவள் முகம் வெளுக்கவும், “அப்படித்தான் சொல்கிறான் இந்தக் கற்றுக்குட்டி முட்டாள் இருந்திருந்து இவனை நம்பி... எழுந்திரு. உனக்கு ஒன்றும் இல்லை. நன்றாக நாலு நாள் விடாமல் நாட்டியப் பயிற்சி செய்தால் எல்லாம் ஒழுங்காக ஆடவரும். கிளம்பு” என்று அதட்டலாகக் கூறி அழைத்தான்.

அச்சத்தால் உறைந்து போனது போல அவள் இருக்கவும், அதுவரை மவுனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சதாகரன் எழுந்து வந்து இடையிட்டுப் பேசினான். சந்தரேசனை அலட்சியம் செய்து, மீராவின் அருகே வந்து குனிந்து நோக்கி, “மிஸ்டர் சந்தரேசன் சொல்வது போல இல்லை, மீரா. உங்களுக்கு ஓர் அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும். அவ்வளவுதான்” என்றான் கனிவுடன்.

“அத்தோடு ஏன் நிறுத்துகிறாய்? மேலே என்னிடம் சொன்னதையும் சொல்லேன். நாட்டியம் ஆட முடியாது... நடப்பதே சந்தேகம்... விட்டால் செத்துக்கூடப் போவாள்... சொன்னாயில்லையா? சொன்னாயா இல்லையா?”

வெறிகொண்டது போலான இந்தக் கூச்சலுக்கு நேர் மாறாக அமைதியாகவே பதில் சொன்னான் சதாகரன். “ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொன்னேன். நோயைக் குணப்படுத்தத்தானே சிகிச்சை?”

“பெரிய சிகிச்சை, ஈயோட்டிப்பயல், காசக்காக இல்லாததையும், பொல்லாததையும் சொல்லிப் பயமுறுத்துகிறான்” என்று தரக்குறைவாகப் பேசியவன் மீராவுடன் திரும்பினான். “கிளம்பு என்றேனில்லையா? சொல்லச் சொல்ல உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்தால் என்ன அர்த்தம்?” என்று அவளிடம் கடுகடுத்தான். “நான் ஆட்டோ பிடிக்கப் போகிறேன். அதற்குள் நீயும் வந்து சேரவில்லை என்றால் நான் பாட்டில் போய்விடுவேன். மதியம் பயிற்சிக்கு வரவில்லை என்றால் உனக்குப் பதில் மாலினியைப் போட்டுவிடுவேன் ஜாக்கிரதை” என்று எச்சரித்துவிட்டு வெளியேறினான்.

சில வினாடித் தயக்கத்தின்பின் எழுந்து, “அவரது பேச்சுக்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், டாக்டர் நா...ன்...” என்று திரும்பி நடக்கத் தொடங்கியவள், நின்று, “எக்ஸ்ரே எவ்வளவு, டாக்டர்?” என்று கைப் பையை மீண்டும் திறந்தாள்.

முன்னே வந்து அவளது விரல்களை அகற்றிப் பையை மூடி வைத்தான் சதாசுரன். “என்னிடம் உங்கள் வருங்காலக் கணவருக்கு நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் போகிறது. வேறு நல்ல டாக்டரிடம் காட்டி சிகிச்சையைத் தொடங்குங்கள். ஆனால், மீரா, தாமதப்படுத்தாமல் உடனே தொடங்குங்கள். ஆட்டம் நிச்சயமாய் வேண்டாம். குணமாக இருக்கும் கொஞ்சநஞ்ச வாய்ப்பையும் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று எச்சரித்து அனுப்பினான் அவன்.

சந்தரேசனுக்கு விருப்பம் இல்லைதான். ஆனாலும் ஆடுவதற்கு கால் வரவில்லை என்று அவன் கூறியதால் வேறு வழியின்றி மற்றொரு டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

அப்புறம் இன்னொருவர்; அப்புறம்கூட ஒருவர்.

யாருமே சதாசுரன் கொடுத்த அளவு நம்பிக்கை கூடத் தராததோடு, ‘டாக்டர் சதாசுரனா? மிகவும் கெட்டிக்காரர் ஆயிற்றே. அவர் சொன்ன பிறகு உங்களுக்கு அடுத்த அபிப்பிராயம் எதற்கு?’ என்று கூறவே சுவரில் அடித்த பந்தாக மூன்றாம் நாளை மீண்டும் சதாசுரனிடமே வந்து நிற்கும்படி ஆயிற்று.

ஆனால் முன் சந்திப்பில் மிகவும் தரக்குறைவாகப் பேசியதால் வெட்கியோ என்னவோ, ‘டாக்டரிடம் நீ தனியாகவே போ, மீரா. எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை

இருக்கிறது” என்று கூறி சதாசுரனின் ‘கிளிநிக்’ அருகே அவளை இறக்கி விட்டு விட்டு போய்விட்டான் சந்தரேசன்.

குத்திக் காட்டலோ வெற்றிச் சிரிப்போ இல்லாமல் அமைதியாக மேலே நடக்கவேண்டியது பற்றி சதாசுரன் பேசத் தொடங்கியது மீராவின் நொந்த மனதிற்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது.

உடனடியாக மருத்துவமனையில் சேர்ச் சொன்னான் அவன். “இது கொஞ்சம் பெரிய..... அதாவது நுட்பமான ஆபரேசன், மீரா. நேரம் பிடிக்கும். அதைத் தாங்குகிற அளவு உங்கள் உடம்பைப் பலப்படுத்த வேண்டும். அங்கே இங்கே அலையாமல், தருகிற உணவையும், டானிக்குகளையும் உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு இங்கேயே இருந்துவிடுங்கள். பதினைந்து நாட்களில் ஆபரேஷன்....” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவன் சற்று நிறுத்தி, அவளைக் கனிவுடன் நோக்கி, “உங்கள் திருமணத்தைச் சற்றுத் தள்ளிப் போட வேண்டியிருக்கும்” என்றான் இதமான குரலில்.

“அதை அவரே சொல்லிவிட்டார். சக்கர நாற்காலியில் வைத்துத் தாலி கட்ட முடியாது; நன்றாக நடந்த பிறகுதான் திருமணம் என்று... ஆனால் டாக்டர், நான் இனி நடப்பேனா?” என்றவளுக்குச் சட்டெனக் குரல் நடுங்கிப் போயிற்று. உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டு, “ஏன் கேட்கிறேன் என்றால், மாற்று அபிப்பிராயம் கேட்கப்போனோமே, அந்த டாக்டர்கள் எல்லாருமே அறுவை சிகிச்சை செய்தால் கூடக் கால்கள் வலுவழிந்து போய்விடக்கூடும்” என்றுதான் சொன்னார்கள். முதுகுத்தண்டில் இருக்கும் அந்த.... அந்தக் கட்டி தண்டுவடத்தைப்

பாதித்து இருக்கக்கூடும் என்றார்கள்....” என்றான் உணர்ச்சியை மறைத்த ஒரு மரத்த குரலில். “அதனால் தான் நான் அவ்வப்போது விழ நேர்ந்திருக்க வேண்டு மாம். அது.... அப்படி.... அதைவிடச் சும்மாவே இருந்து விடலாமில்லையா?”

மீராவின் முகத்தையே பார்த்தபடி கவனத்துடன் பேசினான் சதாசுரன். “நோயாளிகளுக்கு நான் பொய் நம்பிக்கை கொடுப்பது இல்லை, மீரா. ஆனால் தண்டுவடத்தில் இருக்கும் கட்டளை நரம்புத் தொடரை இந்தக் கட்டி, உங்களது சில அசைவுகளில் அழுத்தியதாலும் நீங்கள் விழ நேர்ந்திருக்கலாம் என்பது என் ஊகம். அது சரியாக இருந்தால், நூறு சதவீதமாய்க் குணமாகும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கையில் சிகிச்சை செய்து பாராமல் விடலாமா? அத்தோடு ஏதாவது ஓர் உறுப்பை இழந்தவர்கள் உயிர் வாழவே வாய்க்கு இல்லை என்பதா உங்கள் அபிப்பிராயம்? ரொம்பவும் தப்பு, மீரா.

“உங்கள் நாட்டியத் துறையையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். விபத்தில் காலை இழந்தும் மனம் தளராமல் செயற்கைக் காலுடன் மீண்டும் மேடையேறி நடனமாடி சதாசுரன் என்கிற பெண்மணி சரித்திரம் படைக்கவில்லையா?

“எனக்குத் தெரிந்த வக்கீல் ஒருவருடைய சகோதரி, பதினைந்து வயதில் விழுந்து அடிபட்டதில் இடுப்புக்குக் கீழே வலுவிலுந்து போனவர் அவர். இப்போது வக்கீலுடைய நோயாளி மனைவி, அவருடைய மக்கள், மனை, தோட்டம், துரவு, கணக்கு வழக்கு எல்லாம் சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்தபடியே அவர்கள்தான் பார்க்கிறார்கள். வக்கீலுடைய பிள்ளைகள் எதற்கும், அத்தை, அத்தை

என்று அவர்களிடம்தான் ஓடுவார்கள். இப்போது வயது ஐம்பதிற்குமேல் ஆகிறது. முகத்தில் ஒரு சுருக்கம் இல்லாமல் சிரித்த முகமாய் எப்படிப் பேசுவார்கள் தெரியுமா? ஒருநாள் உன்னை அங்கே.... சாரி, உங்களை அவர்களிடம் அழைத்துப் போகிறேன். நீங்களே பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“வேண்டாம்” என்றான் அவள்.

“என்னது?” என்றான் சதாசுரன் திகைப்புற்று.

விழிகள் லேசான நீர்த்திரையில், பளபளக்க, முறுவலிக்க முயன்றபடி மீரா சொன்னாள். “இந்த உங்களை, நீங்களே எல்லாம் வேண்டாம். உன்னை அழைத்துப் போகிறேன் என்று சொல்லுங்கள். நானும் வருகிறேன். முதலில் விடுதிக்கு போய் என் துணிமணிகளை எடுத்து வந்துவிட்டுமா? என்றான் மெல்லிய குரலில்.

புன்னகையோடு, “குட்” என்றான் அவன். மணிக்கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்து விட்டு, “தனியே போக வேண்டாம். எனக்கு ஓர் இரண்டு மணி நேரத்துக்கு வேறு வேலை இல்லை. நாம் இருவருமாகவே சென்று உங்.... உனக்குத் தேவையானதை எடுத்து வந்துவிடுவோம் என்று சிரிக்கவும் அவள் முகத்தில் ஒரு புன்னகை மெல்ல மலர்ந்தது.

முதலில் சுந்தரேசனிடம் விஷயத்தை டெலிபோனில் சொன்னாள் மீரா.

“உன்னிஷ்டம்” என்றான் அவன் விட்டேற்றியாக.

“என்ன சுந்தர், இப்படிச் சொல்கிறீர்களே” என்று அவள் அழாக்குறையாகக் கூறவும். “பின்னே என்னிடம்

கேட்டுக் கொண்டா கட்டி சட்டி என்று இழுத்துக் கொண்டாய்? சரி, சரி, சீக்கிரமாகக் குணமாகி வருவதற்கான வழியைப் பார்” என்று முடித்து போனை வைத்துவிட்டான் அவன்.

ஒரே ஒரு சின்ன அன்பான வார்த்தை! அவனுக்குத் தோன்றவில்லையே! சுந்தரேசன் மட்டும் கொஞ்சம் கனிவு காட்டியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று உள்ளூர ஏங்கினாள் மீரா. ஆனால், உடனேயே, அவனும் பாவம்தானே, திருமணம் தள்ளிப் போய்விட்ட வருத்தத்தை இப்படிக்காட்டுகிறான், பாவம் என்று அவன் மீதும் இரக்கப்பட்டான்.

அந்தப் பெரிய மருத்துவமனையில் அவளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறையைக் கண்டதும் மீரா கவலையுற்றாள். “இதற்கு அதிகச் செலவாகாதா?” என்று வினவினாள்.

“பணம் பிரச்சினையா, மீரா, உன் பெற்றோர் இப்போது இல்லை என்று சுந்தரேசன் சொன்னார். செலவுக்கு.... வருத்தமாயிருந்தால் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்” என்று விசாரித்தான் சுதாகரன்.

தலையசைத்து விட்டு அவள் சொன்னாள். “என் சிறுவயதிலேயே அம்மா இறந்து விட்டார்களாம். அப்பா விரைவிலேயே மறுமணம் செய்து கொண்டார். பெரும்பாலும் விடுதி வாசம் தான். அந்தச் செலவுக்கு அஞ்சுவது இல்லை. ஆனால் லீவுக்கு வீட்டுக்குப் போவது.... போக வேண்டியிருக்கிறதே என்று தான் இருக்கும். சித்தி கொடுமைப்படுத்தியது இல்லை; ஆனால் அங்கே நான் அதிகப்படி என்று தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும். அப்பாவிடம் கூட அப்படித்தான்.”

“என் ஆசைப்படி நாட்டியப் பள்ளியில் சேர்ந்தபோது யாரும் தடை சொல்லவில்லை. அதுவும் விடுதி வசதி உள்ள பள்ளி என்பதாலோ என்னவோ? அங்கிருந்த படியே படிப்பையும் தொடர்ந்தேன். கிட்டத்தட்ட ஆண்டு முழுவதும் அங்கேயே தங்க முடிந்தது எல்லாருக்கும் வசதியாயிற்று.

“மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பா இறந்து போனார். என்னையும் மறக்கவில்லை. எனக்கு மாதம் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் வட்டி வரும் விதமாய்ப் பணம் ‘டெபாசிட்’ செய்திருக்கிறார். அதிலேயே மிஞ்சத்தான் செய்யும். அவ்வப்போது தேவைப்பட்டால் சுந்தரேசனுக்குக் கொடுப்பேன். அதனால் இப்போது என்னிடம் அதிகம் பணம் இராது.... இந்தச் செலவு..... சுந்தரேசன் ஒரு வேளை....” என்று தடுமாறினாள் மீரா.

அவள் கையைப் பற்றி தட்டிக் கொடுத்து, “செலவைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சுந்தரேசன் சொல்லச் சொன்னார்” என்று சுதாகரன் கூறவும் அவள் முகம் மலர்ந்தது.

ஆனால் மருத்துவமனைப் பக்கம் சுந்தரேசன் வந்து எட்டிப் பாராமலேயே நாவலந்து நாட்கள் கழியவும் அவள் வாடிப் போனாள். அவர்கள் இருவரும் மிச்சமிருந்த முழு எதிர்காலத்தையும் சேர்ந்து கழிக்க வேண்டியவர்கள்; உள்ளூர அச்சமும் பயமுமாக அவள் கலங்குகிற இந்த வேளையில் அவளுக்குத் துணை நிற்பதைவிட அவனுக்கு வேறு என்ன பெரிய வேலை? அவளாக போன் செய்யும்போதுகூட வேலை, வெளியே போயிருக்கிறார் என்கிற பதில்களே வரவும் மீரா துவண்டு போனாள். பசிகூட மந்தித்துப் போயிற்று.

அன்று மாலையில் சுதாகரன் வரும்போதே அவன் முகத்தில் குறும்பு கூத்தாடியது. “என்னம்மா, இருக்கிற வேலையெல்லாம் போட்டு விட்டு ஆசையாக ஒருவர் பார்க்க வந்தால் அந்த நேரம் பார்த்துதான் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குவதா?” என்று பொய்க் கோபம் காட்டிக் கேட்டான்.

“நான் ஒன்றும் குறட்டை விடுவதில்லை” என்று ரோசத்தோடு மறுத்தவன் முகம் உடனே ஆவலில் மலர்ந்தது. “யார்? யார் வந்தது? சு... சுந்தரேசனா?”

கண்சிமிட்டிச் சிரித்தான் சுதாகரன்.

“அய்யோ! அவர் வந்து போது தூங்கிவிட்டேனே...” என்று வருந்தியபோதும், அவன் வந்த சேதியிலேயே அவளது அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்தன.

என்னவோ, விதியின் சதி போல அவன் வந்த சமயங்கள் அத்தனையிலும் அவள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் - அல்லது அவள் தூங்கிய நேரங்களில் மட்டுமே சுந்தரேசன் வந்து போனான்.

அவள் விழிக்கும் வரை இருந்து பார்த்திருக்கலாமே என்று அவளுக்கு உள்ளூர வருத்தம்தான்.

ஆனால் ‘அதெப்படி மீரா முடியும்? உங்கள் ‘நடராஜ தரிசனம்’ குழு ஒத்துக்கொண்ட நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் நடத்தியாக வேண்டாமா? முக்கியமான ‘ஸ்டார்’ உனக்குப் பதிலாக இன்னொருவரைத் தயார் செய்து ஆட வைப்பது என்றால் சும்மாவா?” என்று சுதாகரன் எடுத்துச் சொன்ன பிறகு தான் ஒருவாறு சமாதானம் அடைந்தாள்.

அறுவை சிகிச்சையன்றுகூட, ஏதோ தவிர்க்க முடியாத

வேலை காரணமாக வரமுடியாது போக, ஒரு பெரிய கூடை நிறைய பலவண்ண உயர்ந்த ரோஜா மலர்களை அனுப்பி வைத்தான் சுந்தரேசன்.

வெகுவாக சிக்கனம் பார்க்கிறவன், மருத்துவமனைச் செலவும் செய்து மேலே இவ்வளவு செலவு செய்து பூ அனுப்பியது அவள் மனதைத் தொட்டது. கூடவே ஓர் அழகிய ‘கெட்வெல்’ கார்டும் கூட, இப்படியெல்லாம்கூட அவனுக்கு இதம் காட்டத் தெரியுமா?

முன்தினத்திலிருந்து பந்தயக் குதிரை போல ஓடிக் கொண்டிருந்த அவளது மனம் சற்றே அமைதியுற்றது.

மயக்க மருந்து கொடுக்குமுன், அவள் கையைப் பற்றி, சுதாகரன் ‘பெஸ்ட் ஆப் லக்’ சொன்னது அவளுக்குத் தெம்பூட்டியது.

அந்த அறுவை சிகிச்சையை சுதாகரனே செய்யப் போகிறான் என்பது வேறு தைரியமூட்டியதால், மயக்கம் கொடுத்தபோதுகூட அவள் அவ்வளவாகக் கலங்கவில்லை.

ஆனால் பிறகு எல்லாம் மாறிப்போயிற்று.

4

மயக்கம் தெளிகிற போது பொதுவாக வருகிற மோசமான கனவுகளின் விளைவாக கண்ணீருடன்தான் மீரா வும் கண்விழித்தாள்.

ஆனால் அவளது கையைப் பற்றியவாறு, அருகே அமர்ந்திருந்த சதாசுரனைப் பார்த்ததும் அவளது கலக்கம் அகன்றது.

புன்னகைபுரிய முயன்றவள் வலியை உணர்ந்து முகம் சுளிக்கவும், அவன் அவசரமாகப் பேசினான். “பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மீரா, கொஞ்சமும் அசையாமல் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும். வலி மறக்க அவ்வப்போது ஊசி போடுவார்கள். அப்போதும், இப்படி ஒரே மாதிரி படுத்திருப்பது கடினம்தான். ஆனால் அசையக்கூடாது. முக்கியமாக இடுப்பு, கால்களைக் கொஞ்சம்கூட விரல் நுனியைக்கூட நான் சொல்லும் வரை அசைக்கவே கூடாது. தூக்கத்தில் உன்னையறியாமல்கூட அசைத்துவிடாமல் இருப்பதற்காக மாவுக் கட்டு போட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் நீ முயற்சிகூடச் செய்யக்கூடாது. ஒகே?” என்று மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தினான்.

ஒரே மாதிரி சரிந்து படுத்திருப்பது மிகவும் கஷ்டமாகவே இருந்தபோதும், அவன் சொன்னதை இம்மி பிசகாமல் கடைப்பிடித்தாள் மீரா.

தூக்கமும் மயக்கமுமாகக் கிடந்தபோதும், மெல்ல மெல்லத் தெளிவடைந்தபோதும் அவன் கூறியபடியே நடந்து கொண்டவள், “குட் கேர்ள்” என்று தட்டிக் கொடுத்து. மாவு கட்டு அகற்றி, கால் விரலை அசைத்துப் பார்க்கும்படி டாக்டர் சதாசுரன் சொன்ன வேளையில் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனாள்.

சதாசுரனிடம் நம்பிக்கை இல்லாமல் சந்தரேசன் அவளை அழைத்துச் சென்று பார்த்த மற்ற மருத்துவர்கள் அத்தனை பேருமே அறுவை சிகிச்சை செய்து கொள்ளு

மாறு கூறியதன் முக்கிய காரணம் உயிரோடு இருக்கலாம் என்பதால் மட்டும் தான், மற்றபடி கால்கள் வரும் என்பதில் நம்பிக்கை இல்லை என்றுதான் சொன்னார்கள்.

சதாசுரனும் கூட அவளது கால்களுக்குக் கட்டாயம் பலம் வரும் என்று உறுதி தரவில்லை.

சந்தரேசன் தொடர்ந்து அவள் உறங்கும் சமயங்களிலேயே வந்து, விழிக்குமுன்பே போய்க்கொண்டு இருந்தது வேறு அவள் மனதை மிகவும் பாதித்தது. ஒருவேளை கால் போய்விடும் என்பது உறுதியாகி, அதை அவள் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும் துணிவு இல்லாமல் ஓடிவிடுகிறானோ என்று வேதனையான ஒரு யோசனை அவளுக்கு.

பெரிய பெரிய ஞானிகளாலேயே கட்டுப்படுத்த முடியாதது மனம். மீரா எம்மாத்திரம்?

சதாசுரன் வந்து பேசும் வேளைகள் மட்டுமே அவள் பயம் தெளிந்து இருந்த நேரங்கள்.

இப்போது அவன் காலை அசைத்துப் பார்க்கச் சொன்ன போது கெட்டது மட்டுமே நினைவில் நின்றது.

“டாக்டர்...” என்று அவள் அழைத்தபோது தொண்டையிலிருந்து சத்தமே கிளம்பவில்லை. அருகில் வருமாறு சைகை செய்தாள்.

குனிந்து நோக்கியவனிடம், “மற்றவர்களை வெளியே அனுப்பிவிடுங்களேன், பிளீஸ்” என்றாள் கெஞ்சதலாக.

அவளை ஆழப் பார்த்துவிட்டு, அவளது விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார் டாக்டர். “நான்?”

நடுங்கிய கைகளால் அவனது கையைப் பற்றி முகத்தின் மேல் வைத்து முகம் மறைத்து, “டாக்டர்... நான்... எனக்குப் பார்க்கத் தைரியம் இல்லை. நீங்களே பார்த்துச் சொல்லுகிறீர்களா? டாக்டர், நா...ன் நான் இப்போது வ..... வலது கால் பெருவிரலை அசைக்கப் போகிறேன்..... டாக்டர், அ..... அசைகிறதா?” என்று குரல் பதறக் கேட்டாள்.

“நன்றாக!” என்றான் சதாசுரன் புன்னகைக் குரலில்.

அவளது பிடியிலிருந்து கையால் அவளது கையையே பற்றித் தூக்கி முத்தமிட்டு, “நீயே பாரேன்” எனவும் புன்னகையும் கண்ணீருமாக அவன் கையிலேயே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் மீரா.

முதல் அடியை சதாசுரனின் கை பலத்திலேயே தொடங்கிய மீரா விரைவில் தானாகவே மெல்ல நடக்கலானாள்.

உடம்பு வேகமாகத் தேறி வந்தபோதும் மனம் தொய்ந்தது.

தனியறை வசதியோடு சதாசுரனுடைய ‘பேஷன்ட்’ என்கிற பெயருக்குரிய சலுகையும் சேர்ந்துகொள்ள பார்வையாளர்கள் நேரம் பற்றிய கண்டிப்பு அவளுக்கு இல்லாதிருந்தது. விடுதியில் உடன் இருந்த ஓரிருவர் தவிர வேறு அதிகமாக ஆட்கள் வந்து தொல்லை செய்யவில்லை என்பதும் அதற்கு ஒரு காரணமாயிருந்தது.

ஆனால் என்ன சலுகை இருந்தாலும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் அது இருந்து என்ன பிரயோசனம்?

மாலைப் பயிற்சி வேளை தாண்டிய பின்னர், இரவு பத்து மணி வரையிலும் சுந்தரேசனை வெருவாக எதிர் பார்த்து எதிர்பார்த்து மிகவும் ஏமாந்து போனாள் மீரா.

முன்போலத் தூங்கும்போது..... என்றாகி விடக்கூடாது என்று நடக்கத் தொடங்கியபின் அவள் பகலில் படுப்பதையே தவிர்த்தாள்.

ஆயினும் அவள் விரும்பியதுதான் நடக்கவே இல்லை.

அத்தோடு, சதாசுரனுடைய நோயாளிகளில் மேலும் சிலர் அதே மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபடியால், மீராவின் கால்களுக்கான பயிற்சி, உடல் பரிசோதனை, பொதுவான உடல்நிலை பற்றியது தவிர அவளோடு நின்று பேச அவனுக்கும் நேரம் இல்லாமல் போகவே மீரா மேலும் மனம் சோர்ந்து போனாள்.

கடைசியாக ஒருநாள் பொறுக்கமாட்டாமல், நாசின் உதவியோடு, மருத்துவமனையின் அலுவலகத்துக்குச் சென்று, சுந்தரேசனுக்கு டெலிபோன் செய்தாள்.

அவர்களுடைய ‘நடராஜ தரிசனம்’ குழுவுக்கென்று தனியாக போன் கிடையாது. அதே கட்டிடத்தின் மறுபுறம் இருந்த ‘டிராவல் ஏஜன்சி’க்குத்தான் போன் செய்து அழைக்க வேண்டும்.

அந்த ஏஜன்சி நிர்வாகி கொஞ்சம் வழிகிற வகை என்பதால் மிகவும் அவசியம் என்றால் ஒழிய மீரா டெலிபோன் செய்வதில்லை.

ஆனால் இப்போது அதையெல்லாம் பார்க்கிற நிலையை அவள் தாண்டிவிட்டிருந்தாள்.

பேசுவது மீரா என்பதை அறிந்ததும் ஏஜன்சி நிர்வாகி மிகவும் உருகிப் போனான். “என்னம்மா, எப்படி இருக்கிறாய்? கொஞ்சமேனும் கால் ஊன்ற முடிகிறதா.... இல்லை சக்கர நாற்காலிதானா? ஆனாலும் இந்தக் கடவுள் இந்த

வயதில் உன்னை இப்படிப் படுத்தக்கூடாது. நான் கண்ணாலே ஜலம்....

“சார், நான் என் சொந்தக் கால்களால் நடந்து வந்து தான் போன் செய்கிறேன். தயவுபண்ணி மிஸ்டர் சுந்தரேசனைக் கொஞ்சம் கூப்பிடுகிறீர்களா?” என்று கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்டாள் மீரா.

“சுந்தரேசனையா? அடப்பாவமே! உனக்கு விஷயமே தெரியாதா?” என்று அவன் பெரிதாகத் தொடங்கவும் அவளுக்கு வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசைந்தது. குறுக்கே பேசாமல் கவனத்துடன் கேட்டாள். “உங்கள் ‘நடராஜ தரிசனம்’ பார்ட்டி நாளைக்கு வெளிநாடு போகிறதில்லையா? அதற்காக நேற்று ரயிலிலேயே எல்லாம் பம்பாய்க்கு கிளம்பிப் போய்விட்டார்களே! உன்கிட்ட ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமலா போனான்? ரொம்பவும் அநியாயம்தான். ஆனால் அதைவிட மோசம், உன்னை திருமணம் பண்ணிக்கொள்கிறதாக இருந்தவன் சட்டுபுட்டென்று அந்த மாலினி கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிக் கூட்டிப் போகிறதான். நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று அவளிடமே அபிப்பிராயம் கேட்டான் அவன்.

ஒரு கணம் கண்ணை இருட்டிக்கொண்டு வந்தது மீராவுக்கு.

இல்லை. இது எப்படி முடியும்? எல்லாம் பொய் என்று எண்ணும்போதே அந்த நிர்வாகி இந்தப் பொய் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்தான்.

வழிகிறவன் தான்; உரச முயல்வான்; ஊர் வம்புகளில் நாட்டம் உண்டு. மற்றபடி இவ்வளவு பெரிய கதைகளை இட்டுக் கட்டக்கூடியவன் அல்ல. அத்தோடு... சுந்தரேச

னின் நீண்ட மவுனத்திற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்கக்கூடும்? ஆனால் அவளை மணந்துகொள்ள இருந்தவன்..... எப்படி முடியும்?

“என்னம்மா தொடர்பு அறுந்து போயிற்றா? மீண்டும் ‘டயல்’ பண்ணித் தரச்சொல்லவா?” என்று நர்சு கேட்கவும் மீரா சதாரித்தாள்.

சதாகரனால் வந்த மரியாதை. இதைக் கெடுக்கும் விதமாய் இங்கே நடந்து கொள்ளக் கூடாது. கலக்கம் வேதனைக்கெல்லாம் தனிமைதான் சரியான இடம்.

முயன்று முறுவலித்து, “வேண்டிய விவரம் கேட்டு முடித்தாயிற்று” என்று கூறி ரிசீவரை வைத்தாள். டெலி போன் கட்டணத்துக்கான பணத்தை எடுத்து வைத்து விட்டு அறைக்குத் திரும்பிச் சென்றாள்.

நர்சை அணுப்பிவிட்டு, கட்டிலில் விழுந்து ஒருமூச்சு அழுதாள்.

சுந்தரேசன் ஏன் இப்படிச் செய்தான்?

மாலினிக்கு நிறைய ஆசைகள் உண்டு என்று மீரா அறிவாள். எல்லாரும் குறிப்பாக சுந்தரேசன் அவளையே சுற்றி வர வேண்டும் என்று ஆசை. அந்தக் குழுவின் முக்கிய ஆட்டக்காரியாக ஆகிவிட ஆசை.... ஆனால் அதற்காக இப்படியா?

அவள் என்ன முயன்றாலும் சுந்தரேசனால் எப்படி இப்படி நடந்து கொள்ள முடிந்தது?

மீராவின் கால் வருமா வராதா என்று சந்தேகத்துக்கு இடமாய் இருந்தபோதெல்லாம் அவ்வப்போது வந்து போனவன்; அறுவை சிகிச்சையன்று அவ்வளவு பெரிய

விவை உயர்ந்த பூக்கூடை அனுப்பியவன் அவளது கால் நன்றாகிவிட்ட பிறகு கை கழுவி விலகுவது என்றால்.... ஒன்றும் ஒத்துப் போகவில்லையே.... கலங்கிக் குழம்பினாள்.

திடீரென்று அவன் விலகிச் சென்ற காரணம் புரியாமல் குழம்பித் தவித்தவள் சட்டென எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

ஒருவேளை அது 'திடீரென்று' இல்லையோ? அவன் சுந்தரேசன் முதலிலேயே விலகிவிட்டானோ? அவள் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தபோதே அவன் வந்து போனதாகச் சொன்னார்களே அது பொய்யோ?

அவனுக்காக ஏங்கி உடம்பை அலட்டிக் கொள்கிறாள், சரியாக உண்ணவில்லை என்று அவளைத் தேற்ற இப்படிப் பொய் சொன்னார்களோ? சொன்னார்களோ, என்ன சொன்னது டாக்டர் மட்டும் தான் ஆம், சதாசுரன் மட்டும் தான் சுந்தரேசன் வந்ததாக உரைத்த ஒரே ஆள். அந்தப் பூக்கூடை..... சுந்தரேசன் அனுப்பியதென்றும் ஆச்சரியப்பட்டது நினைவு வந்தது. ஆக அதுவும் கூட சதாசுரன் கைங்கர்யம்தான்.

கால்களோடு காதலையும் இழக்கப் போகிறாளே என்று பரிதாபப்பட்டு செய்தானோ என்னவோ? ஆனால் அவளைப் பொறுத்தவரையில், அவளது கலையின் வெற்றிக் கனியான வெளிநாட்டுப் பயணம், காதல், கல்யாணம் எல்லாம் போயிற்று. எதிர்காலமே இருண்டு போயிற்று. கடவுளே!

அடக்கமாட்டாமல், ஒருமூச்சு அழுது தீர்த்தாள் மீரா.

மாலையில் வந்து, அரை வாயிலிருந்தே இரண்டு வார்த்தை விசாரித்துவிட்டுச் சென்ற சதாசுரன் அவனு

டைய மற்ற நோயாளிகளைக் கவனித்துவிட்டு மீண்டும் அவளது அறைக்கு வந்தான்.

அழுததை மறைப்பதற்காகச் செய்யப்பட்டிருந்த அவள் அவசரங்களைக் கூர்ந்து விட்டு, தலையசைத்து, "பைத்தியக்காரத்தனம்" என்றான்.

புரியாதது போல நடிக்க முயன்ற மீரா, மீண்டும் விழிகளில் நீர் கோர்த்துவிடச் சட்டெனத் தலை குனிந்தாள்.

“கைக்குட்டையால் கண்களை அழுந்த ஒற்றிவிட்டு, நிமிர்ந்து, “உங்களுக்கு முன்பே தெரியும்?” என்று குற்றம் சாட்டினாள். “சொல்லாமல் ஏமாற்றினீர்கள்” என்றபோது கண்ணீரில் குரல் தடுமாறிற்று.

அருகில் வந்து அமர்ந்து அவளது கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தான் சதாசுரன். “உனக்கு விரைவில் முழுமையாகக் குணமாக வேண்டியது அவசியமில்லையா? ஆனால் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இவ்வளவு கெட்டிக் காரியான ஒரு பெண் சுந்தரேசனைப் போல ஒருவனிடம் எப்படி மனதைப் பறிகொடுத்துத் திருமணத்துக்குத் தயாரானாள் என்பதுதான். ஊர் உலகத்தில் வேறு ஆண்களா இல்லை. உம்.... என்னைப் போல அழகாய், உயரமாய், கனகம்பீரமாக.... உம்.... இது சரி” மீராவின் முகத்தில் மெல்லிய முறுவல் அரும்பவும் மெச்சினான் அவன்.

அவளது பேச்சிலும் பாவனையிலுமாக முறுவலிக்கத் தொடங்கியவளுக்கு இன்னொன்று தோன்றியது. இந்த அறை வாடகை, மருந்துச் செலவு, அவளது பீஸ்....

கணவனாகப் போகிற சுந்தரேசன் கொடுக்கிறான் என்றல்லவா கவலைப்படாமல் இருந்தாள்! இப்போதானால்.....

சுதாசுரனை நிமிர்ந்து நோக்கி, “இந்தப் பணத்தை எவ் லாம் நான் எப்படித் திருப்பித் தரப்போகிறேன்?” என்றாள் கவலையுடன்.

“எந்தப் பணம்?”

“தெரியாத மாதிரி நடிக்காதீர்கள், டாக்டர். இந்த மருத் துவமனைச் செலவு, அறுவை சிகிச்சைக்கு உங்கள் பீஸ், அப்புறம்.... அந்த ரோஜாப்பூ!” என்றவளுக்கு மீண்டும் விழிகளில் நீர் தளும்பியது.

“ஊகும், இது அனாவசியக் கவலை, மீரா....” என்று சுதாசுரன் பேசியதைக் காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளாமல், “எவ்வளவு பணம்? கணவராகப் போகிறவர்தானே, கொடுப்பதில் தப்பு இல்லை என்று நினைத்தேன். ஆனால்.... அய்யோ எவ்வ...ளவு பணம்? இதை.... சுதாசுரன், அந்த டெப்பாசிட்டை என்னால் உடைக்க முடியாது. என் இருபத்தைந்தாவது வயதிற்குப் பிறகுதான் தருவார்களாம். இப்போது நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்று கலங்கினாள் அவள்.

பிறகு, சற்று நேரம் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுதாசுரன். பிறகு, “என் பணத்தைக் கட்டாயம் திருப்பித் தந்துதான் ஆகவேண்டுமா, மீரா?” என்று ஒரு விதமான குரலில் வினவினான்.

“கட்டாயம்!” என்றாள் அவள் உறுதியோடு.

“இந்தப்பணத்தை திருப்பித்தர ஒரு வழி இருக்கிறது. ஆனால் அதை நீ எப்படி ஏற்பாயோ தெரியவில்லை.... அதனால்தான் சொல்லத் தயக்கமாக இருக்கிறது....” என்று இழுத்தார் டாக்டர்.

“சொல்லுங்கள், டாக்டர். எதுவானாலும் பிளீஸ், கட்டாயம் சொல்லுங்கள், டாக்டர். எப்படியாவது அந்தப் பணத்தைத் திருப்பித்தர ஒருவழி கிடைத்தால் போதும்” என்று வற்புறுத்தினாள் மீரா.

எழுந்து பாண்ட் பாக்கெட்டில் கைகளை நுழைத்தபடி ஒருதரம் சன்னல் வரை சென்று வந்தான். சுதாசுரன்.

மீண்டும் அமர்ந்து, “மீரா, நகரங்களில் டாக்டர் தொழில் செய்வது இரு விதத்தில் வசதி. ஒன்று பணம் நிறைய வரும். ‘கன்சல்டிங்’ கிற்காக ஐம்பது நூறு எல்லாம் எளிதாகத் தருவார்கள். அடுத்து இப்படி வசதிமிக்க மருத்துவமனைகளுக்கு எளிதாக நோயாளியை அனுப்பிப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். அதனால் பெரும்பாலும் டாக்டர்கள் நகர்ப்புறங்களில் வசிக்கவே விரும்புகிறார்கள். மாறாக நான் கிராமத்துக்குப் போக எண்ணுகிறேன். அங்கேயே தொழில் நடத்த ஆசை எனக்கு. அதனால் இங்குள்ள ‘பிராக்டிசை’ வேறு ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு நான் கிராமப் பக்கம் போய்விடப் போகிறேன். அங்கே போகிறபோது எனக்கு உதவியாக நீ என்னோடு வரமுடியுமா?”

“உங்களுக்கு உதவியாக நானா? நான் நடக்கவே இன்னும் நர்சின் உதவி தேவையாக இருக்கிறது. இதில் நான் உங்களுக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்? என்றாள் மீரா வெறுப்பும் வேதனையுமாக.

“செய்ய முடியும் என்றால் செய்வாயா?” என்று அவளையே பார்த்தபடி கேட்டான் சுதாசுரன்.

“சொல்லுங்கள், டாக்டர், கட்டாயம் செய்கிறேன். செய்வதால் பணக் கடனோடு நன்றிக் கடனையும் செலுத்த

எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்குமல்லவா? கட்டாயம் செய்வேன்” என்றாள் மீரா உறுதியோடு.

மீண்டும் ஒருதரம் அவளை ஆழ நோக்கிவிட்டு சதாகரன் தொடங்கினான். “மீரா, நான் கல்யாணம் ஆகாதவன்”.

தன் நெஞ்சில் இருக்கும் பளு சற்றுக் குறைந்தாற்போலத் தோன்றுவானேன் என்று யோசித்தபடி, ‘உம்’ கொட்டினாள் அவள்.

“நான் செல்லப்போவது கிராமப்புறம். புள்ளிவிவரக் கணக்குப்படி பெண்கள், குழந்தைகள் இறப்பு விகிதம் கிராமங்களில் தான் அதிகம். தனி ஆள் என்றால் பெண்கள் சந்தேகப்பட்டு, சிகிச்சைக்கு வரமாட்டார்கள். அந்நால் என மனைவியாக அங்கே என்னோடு வரமுடியுமா?” என்று பிசிரற்றுப் பேசி முடித்தான் அவன்.

“டாக்டர்” என்று அதிர்ந்தாள் மீரா. உடனேயே சதாரித்து, “சாரி டாக்டர் என் மனதில் இப்போது கல்யாணம், காதலுக்கெல்லாம் கொஞ்சமும் இடம் இல்லை” என்று வெறுத்த குரலில் கூறித் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அதுதான் கடைசி முடிவு என்பது போல.

5

பாதி திரும்பியிருந்த முகத்தைச் சற்று நேரம் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சதாகரன்.

சிறு மவுனத்தின் பின் அவளாகவே திரும்பி, “நான் கடுமையாகப் பேசியிருந்தால் மன்னித்துக் கொள்ளும்

கள் டாக்டர். ஆனால்... மெய்யாகவே கா... அதைப்பற்றி யெல்லாம் என்னால் நினைக்கக்கூட முடியலை..” என்றாள் மீரா வேதனைக் குரலில்.

“நானும் அதைப்பற்றி உன்னை நினைக்கச் சொல்லவில்லையே” என்றான் அவன் இலகுவாக.

கேள்விக்குறியாய் உயர்ந்த விழிகளை நேராகப் பார்த்து, “நான் சொன்னதை நீ கவனிக்கவே இல்லை, மீரா. இந்தத் திருமணம் உன்னளவில் என் கொள்கை, சேவைக்கு ஒரு துணைக்கரம் தருவது மட்டுமே. உன் காதலையோ, உண்மையான திருமண வாழ்வையோ நான் உன்னிடம் கோரவில்லை. கூச்ச சுபாவமுள்ள கிராமத்துப் பெண்கள் என் மேல் நம்பிக்கையோடு வைத்தியம் செய்து கொள்ள முன்வரச் செய்வதற்கான ஓர் ஏற்பாடு மட்டும்தான். அப்போதுகூட, நீ எப்போது கேட்டாலும் விவாகரத்து தருகிறேன்.... என் பீசை எப்படியாவது கட்டாயத்தருவேன் என்கிறாயே. இப்படித்தாயேன்!” என்று ஒரு வழிகாட்டினான் சதாகரன்.

மருத்துவமனையில் சேர்ந்து இந்த ஒரு மாதத்தில் சதாகரனின் திறமை, புகழ் பற்றி மீரா ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருந்தாள். கோடி கோடியாகச் சம்பாதிக்கக்கூடிய வாய்ப்புகளை உதறிவிட்டு கொள்கை, சேவை என்று கிராமத்துக்குச் செல்ல எண்ணுகிறானே, இவன் எவ்வளவு நல்லவனாக இருக்க வேண்டும்! என்று எண்ணினாள்.

கடலில் பாலம் கட்டுவதில் ராமபிரானுக்கு அணில் உதவி செய்தது போல அவனது சேவையில் அவளும் உதவலாம். ஆனால்....

“இவள் போக்கிடமற்ற அனாதை, பாவம் என்றுபரிதா

யப்பட்டு இப்படி உதவ முயற்சிக்கிறீர்களா, டாக்டர்?" என்று சிரமத்துடன் வினவினாள் மீரா.

"ஊசும்" என்று உடனே மறுத்தான் சதாசுரன். "இந்த இக்கட்டில் தயவு செய்து எனக்கு 'நீ' உதவி செய் என்று கேட்கிறேன். அதுதான் உண்மையும். பிளீஸ், செய்வாயில்லையா? அல்லது பழைய கால ஆங்கிலப்படக் கதா நாயகன் மாதிரி முழந்தாளிட்டு மணக்க வேண்டினால் தான் சம்மதிப்பாயா? செய்யட்டுமா?" என்று அவன் வேடிக்கையாகக் கேட்கவும் அவள் முகத்தில் மெல்ல ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.

அன்று வரை கிராமத்துப் பக்கம் சென்று அறிந்திராத மீராவுக்கு கிராம வாழ்க்கை நன்றாகவே இருந்தது.

இந்த கிராமத்து மருத்துவமனை சதாசுரனின் வெகுநாளையக் கனவு என்று மீரா அறிந்தாள். ஏற்கனவே மருத்துவமனைக்கான கட்டிடம் ஒன்று எளிமையான முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஸ்பார்டெக்கும் நோவப் பானுமாகப் பளபளக்காதபோதும் ஒற்றைக்கல் சுவரும் ஓட்டுக்கூரையும் சுத்தமாகப் பராமரிக்கப்பட்டன.

சதாசுரனுடைய தூரத்து உறவினரான அமைச்சரே வந்து மருத்துவமனையைத் திறந்து வைத்ததாலோ என்னவோ சதாசுரனுக்கும் சந்தரேசன் சொன்ன அந்த 'ஈ ஓட்டுகிற' நிலைவரவில்லை.

அமைச்சருடைய உறவினன் என்பதால் ஊர்ப் பெரிய தனக்காரர்களுடைய குடும்பங்களில் பிரியமாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டான் சதாசுரன்.

காசு பணத்தில் கண்டிப்பு காட்டாததாலோ, ஐந்தோ பத்தோ இருப்பதை வாங்கிக்கொண்டு மருந்து வகைய

றாக்களைக் கொடுத்ததாலோ, சாதாரண மக்களின் கூட்டமும் நன்றாகவே இருந்தது.

அபூர்வமான ஓரிருவரைத் தவிர யாரும் வேண்டுமென்று ஏமாற்ற முயற்சிக்கவில்லை. அப்படியே கையில் பணமாகத் தராவிட்டாலும், 'நம் வீட்டுக் கோழி முட்டையம்மா', 'சோளம் அறுத்தோமா, டாக்டரய்யாவுக்குக் கொஞ்சம் கொணந்தோம்'. என்கிறமாதிரி நெல், உளுந்து, பயறு என்று ஏதாவது வந்து கொண்டே இருந்தது. 'நல்ல விடைக் கோழியம்மா, சூப்பு வைத்து ரெண்டு மிளகு சீரகம் தட்டிப் போட்டு டாக்டரய்யாவுக்குக் குடு, நல்லது. புதுசாக் கல்யாணம் ஆனவரில்லே?' என்று வரும்போது மீராவுக்கு முகத்தை எங்கே வைத்துக்கொள்வது என்றே தெரியாது போயிற்று.

சாதாரண மக்கள் இப்படி என்றால் பணக்காரர்களின் வீடுகளில் விருந்து, வேடிக்கைகள் அமளிப்பட்டன.

மருத்துவமனை கட்டப்பட்டபோது அடிக்கடி வந்து போனதால் சதாசுரன் அங்கே ஓரளவு பழக்கப்பட்டவனாகவே இருந்தான். அவனுடைய அழகான, புத்தம்புது மனைவி எல்லாருக்கும் காட்சிப் பொருளாக இருந்தாள்.

பட்டணத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவளின் நடை உடைபாவனைகளில் நாகரீகம் படிக்க முயன்றனர் இளம் பெண்கள். கண்ணை, கருத்தை உறுத்தும்படி ஏதும் இல்லாததால் பெரியவர்களும் அதை அனுமதித்தனர்.

சமீபத்தில் சதாசுரன் அவளுக்கு வைத்தியம் பார்த்தான் என்பது வெளிப்பாகவும் ஒரு பெரிய காதல் கதை கண்மூக்கு வைத்து ஜோடிக்கப்பட்டது.

'உங்க அப்பா அனுப்பின அடியாளையெல்லாம் டாக்

டர் ஒத்தை ஆளா நின்று தோற்கடிக்க, உங்களைக் கூட்டிப் போய் 'ரிஜிஸ்தர்' கல்யாணம் கட்டினாராமே!' என்று துணிந்து ஓரிருவர் மீராவிடமே கேட்டார்கள்.

“அப்பாவே கிடையாது” என்று மீரா முறுவலிக்கவும் சொத்தென்று போய்விட, “என்னா கதை விடறாங்கம்மா!” என்று கூடச் சேர்ந்து அதிசயித்தார்கள்.

கணவன் மனைவி என்று ஆனபிறகு இருவருக்கும் இடையே தோன்றியிருந்த ஒருவிதத் தயக்கம் மாறி முன் போல இயல்பாகப் பேசிச் சிரிப்பதற்கு, ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொண்ட, இதுபோன்ற கதைகள் பெரிதும் உதவிபுரிந்தன.

தஞ்சைக்கும், திருச்சிக்கும் இடையில், சற்று உட்புறமான பகுதியில் இருந்தது அவர்களது கிராமம்.

நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் சுதாசுரன் மீராவை எங்காவது அழைத்துச் செல்வான்.

தஞ்சைக் கோவில், சரசுவதி மகால், கல்லணை... மலைக்கோட்டையில் படி ஏறும் போது பழைய நினைவில் மீரா தயங்கி நிற்க, அவன் விடாமல் அவளது கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்றான். “இந்தப் பயம் உடம்பிலிருந்து அடியோடு விலக வேண்டும், மீரா” என்று, இரண்டு மூன்று முறை தொடர்ந்து அங்கேயே அழைத்துச் சென்று உள்ளூர இருந்த பயத்தை அடியோடு நீக்கினான்.

அடுத்து நாட்டியம் ஆட வைத்தான். “சுரணம், கிரணம் என்று வேண்டாம். ஆனால் பல ஆண்டுகளாக ஆடிப் பழகிய உடம்பு, ஆட்டத்தைத் திடீரென்று அடியோடு நிறுத்தினால் அப்புறம் உண்மையிலேயே 'பொய்யோ

எனும் இடையாள்' ஆகிவிடுவாய்...” என்று பீப்பாய் போல அவன் அபிநயித்துக் காட்டவும் சிரிப்பு பீறிட மீரா அடிப்படை அடவுகளைத் தினம் பயிற்சி செய்யத் தொடங்கினாள்.

மீராவுக்கு நாட்டியம் தெரியும் என்பது வெளியே பரவவும், பெரிய வீட்டுப் பெண்கள், அவரவர் மகன்களுக்கு நாட்டியம் கற்றுக்கொடுக்க ஆசைப்பட்டனர். வில்வண்டியில் “டாக்டர்மமா” வீட்டுக்கே பிள்ளைகளை அனுப்பினால் கற்றுத்தர முடியுமா என்று கேட்கவும், மீரா சுதாசுரனைக் கேட்டுக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சம்மதித்தாள்.

“நோ சுரணம். உன் உடம்பு இப்போதும் அதைத் தாங்காது” என்று எச்சரித்தது தவிர அவனுக்கும் மகிழ்ச்சிதான். மொட்டு மொட்டென்று உட்கார்ந்து வேண்டாததை நினைத்து மறுகிக் கொண்டு இருப்பதை விட அவளுக்குப் பிரியமான வழியில் பொழுது கழியுமல்லவா?

அவன் நினைத்தது சரியாகவும் இருந்தது.

அழகான 'டாக்டர்மமா'விடம் பாராட்டு பெறும் ஆவலில் சிறுமியர் ஆர்வத்துடனேயே பயின்றனர்.

அவர்களோடு துணைக்கு என்கிற சாக்கில் வந்த வீட்டரசிகளிடம் பயின்ற சமையல் தினுசுகளைக் கணவனுக்குச் செய்து கொடுத்து அவனிடம் பாராட்டு வாங்கினாள் மீரா.

வெகு சில சமயங்களில் கொஞ்சம் சங்கடமான நிலைமையும் வந்தது.

“டாக்டர் 'ஆபரேசன்' செய்தபோது உங்களுக்கு கூச்சமாக இல்லையா? எங்களுக்கெல்லாம் என்றால் அவர் வெறும் வைத்தியர் மட்டும் தான். உங்களுக்கு கணவனும்

அல்லவா?" என்று கேட்டபோது புதிதாகக் கூச்சமாக உணர்ந்து முகம் சிவந்தாள் மீரா.

"எங்களுக்கெல்லாம் டாக்டர் உங்களுக்குமா? எங்கள் வீட்டில் 'அவங்க'ளை மாமா என்போம். மாமா மகன் என்றால் மச்சான் என்போம். அதை பெத்தவர் என்றால் அத்தான் என்போம்... வந்து, படித்தவர்கள் எல்லாம் பட்டணத்தில் பேர் சொல்லித்தானே கூப்பிடுவார்களாம், நீங்கள் ஏன் சும்மா 'டாக்டர்' என்றே அழைக்கிறீர்கள்?"

"வந்து... வந்து... முதலில் வைத்தியத்துக்குப் போன போது அப்படி அழைத்தேனா? பிறகு மாற்றினால் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்படியே கூப்பிடு என்று விட்டார்" என்று எப்படியோ சமாளித்தாள் மீரா.

டாக்டர் சுதாகரனின் புகழ் சுற்றுலா மெங்கும் பரவியது. ராஜாவுக்கு ஏற்ற ராணியாக அவளையும் எல்லாரும் மதிப்பும் பிரியமுமாக நடத்தினர். காலம் ஆனந்தமாகக் கழிந்தது.

இந்நிலையில் அந்தப் பக்கத்தில் மிகவும் பெரிதாகக் கொண்டாடப்பட்ட அம்மன் கோயில் திருவிழா வந்தது. அது மீராவின் வாழ்வில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

திருவிழாவுக்கு ஒரு மாதம் முன்பாகவே பெரியவர்கள் சின்னவர்கள் எல்லாரும் அதுபற்றிப் பேசினார்கள்.

யாகம், ஓமம், பந்தல், விரதம் இருப்போருக்குத் தடுப்பு கள், சும்ப ஆட்டம், சினிமா போடுவது என்று செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும், ஆகும் செலவு, அதற்கான பணம் சேகரிப்பது பற்றியும் பெரியவர்கள் விவாதித்தார்கள்.

புதுத் துணிமணிகள், வரும் விருந்தினர்கள், அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சீர் செனத்திகள், விருந்துச் சமையல்கள் பற்றி வீட்டுப் பெண்கள் திட்டமிட்டார்கள்.

பொங்கலிடுவது, முளையெடுப்பது, அதற்கான விரதம் பற்றிக் கன்னிப் பெண்கள் பயபக்தியுடன் விவரம் கேட்டுக் கடைப்பிடித்தார்கள்.

வேளியூரில் வசிக்கும் உறவினரோடு வரப்போகும் அவரவர் வயதுப் பிள்ளைகள், விளையாட்டுச் சாமான்கள் குறித்து சிறுவர் சிறுமியர் குதூகலப் பட்டனர்.

மீராவுக்கு எல்லாம் வியப்பாக இருந்தது.

சினிமாக்களில், மூன்று நிமிடங்களில் 'டெம்பிள் டான்ஸ்' சுடன் பொங்கலிட்டு, கற்பூரம் காட்டி முடிக்கிற விழாவில் இவ்வளவு இருக்கிறதா என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.

உற்சாகத்துடன் மற்றவர்களின் பேச்சுகளில் கலந்து கொண்டாள்.

சிகரம் வைத்தாற்போல, திருவிழா முடிகிற நாளில் சிறு மிகளின் நடன நிகழ்ச்சி ஒன்று நடத்தித் தருமாறு விழா கமிட்டியினர் அவளிடம் கேட்டுக்கொள்ளவும் மகிழ்ச்சியோடு அதில் முனைந்தாள்.

கவலைப்பட்டவன் சுதாகரன் மட்டிலுமே.

வாட்டமாகத் தென்பட்டவளிடம் மீரா விசாரிக்கையில், "சும்மாவே இங்கே சுத்தம், சுகாதாரம் அவ்வளவாகப் போதாது, மீரா. விழாவென்று வந்து விட்டால் ஜவ்வு மிட்டாய், சீனி மிட்டாய் என்று கண்ட கலர்களில் ஏதேதோ பண்டங்கள், ஈ மொய்க்காதிருக்க பாதுகாப்பு

ஏதுமின்றி விற்பதும் வாங்குவதுமாய் அமளிப்பிடும். கண்ட தண்ணீரைக் குடிப்பார்கள். கண்ட நோய்களும் பரவும், அதுதான் கவலையாக இருக்கிறது" என்று விவரம் சொன்னான் அவன்.

"ஊர்ப் பெரியவர்களிடம்தான் உங்களுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருக்கிறதே. சொன்னால் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டுப் போகிறார்கள்" என்றான் மீரா இலகுவாக.

"சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும்" என்று கிளம்பியபோதும் அவன் முகம் அவ்வளவாகத் தெரியவில்லைதான்.

அவன் அஞ்சியது போலவே ஊர்ப் பெரியவர்கள், "அதெல்லாம் அம்மன் பூசையை ஒழுங்காக நடத்தினால் ஒரு நோய் தலைகாட்டாமல் அந்த அம்மாளே பார்த்துக் கொள்வான், டாக்டர் தம்பி, நீங்கள் நிம்மதியாய் இருங்கள். ஏனென்றால், பூசையில் ஒரு குற்றம் குறை வராமல் நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம்...." என்று தொடங்கி. முன்னே பொறுப்பேற்றவர்கள், என்னென்ன பிழை செய்ததால் எந்தெந்த ஆண்டுகளில் என்னென்ன துன்பங்கள் நேர்ந்தன என்பதை அவனுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதெல்லாம் தெரிந்திருப்பதால் அவர்கள் வெகு கவனத்தோடு இருப்பதாகவும் அறிவித்து, அவன் கவலையே படவேண்டாம் என்று அவனுக்குத் தேறுதலும் கூறி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

வெளிப்படையாக அவர்களை எதிரிட்டுக்கொள்ள மனம் இல்லாமல், தன் முயற்சியில் குடிநீர்த் தொட்டிகளை அங்கங்கே வைத்து, சுத்தமான குடிநீர் வழங்க ஏற்பாடு செய்தான் சுதாகரன்.

ஆனால் குதிரைக்குத் தண்ணீர் இருக்கும் இடத்தைத் காட்டமுடியுமே தவிர அதையே குடிக்க வைக்க முடியாதல்லவா? பலர் நல்ல நீரை நாடி விருப்பத்துடன் அருந்திய போதும் விழா மன நிலையில் இருந்த பெரும்பாலானவர்கள், சர்பத், பழரசம் என்ற பெயரில், பல நிறங்களில் விற்கப்பட்ட இனிப்பு நீரை, விரும்பிக் கேட்ட சிறுவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்ததோடு தாமும் அருந்தி மகிழ்வதை உள்ளூரக் கவலையோடு கவனித்தான் சுதாகரன்.

திருவிழா சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது.

மீரா கற்றுக்கொடுத்த நாட்டிய நிகழ்ச்சியும் பாராட்டைப் பெற்றது.

அப்பாடி என்று நிம்மதியுறுகிற வேளையில், திருவிழாவில் எண்ணெய் பலகாரம் நிறையத் தின்றுவிட்டதால் வயிற்றுப் போக்கு என்று ஒருவரைச் சுயநினைவற்ற நிலையில் அழைத்து வந்தார்கள்.

ஒன்று பலவாகி, சுற்றுப்பட்டி கிராமங்களிலும் பரவ, இது சீத்பேதி என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

தன் உறவினரான அமைச்சரோடு தொடர்புகொண்டு, சுதாகரன் உடனடியாக செயலாற்றியதன் பயனாக, ஆறு டாக்டர்கள், நர்சு அடங்கிய படை ஒன்று மருந்துகளோடு விரைந்து வந்து சேர்ந்தது.

அவர்களோடு சேர்ந்து இரவு பகல் பாராமல் சுதாகரனும் உழைத்தான். கண்ட வேளைகளில் திரும்பி வருகிறவன், செய்து வைத்த உணவைச் சூடுபண்ணி எடுத்து வருமுன் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே உறங்கினான்.

சாப்பாட்டு மேசை மேல் எல்லாம் எடுத்து வைத்து விட்டு வந்த மீரா அவன் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே உறங்குவதைக் கண்டு திகைத்தாள். மதிய உணவு திறக்கப்படாமல் அப்படியே திரும்பி வந்தது நினைவு வந்தது.

மக்கள் படும் வேதனை ஒருபுறம் இருக்க, ஊன் உறக்கம் இல்லாமல் கணவன் பாடுபடுவது மீராவுக்கு மிகுந்த வேதனையை அளித்தது.

இதற்காகத்தான் அவன் அன்றே கவலைப்பட்டிருக்கிறான்! கூடவே இருந்த அவளுக்குக்கூடப் புரியாமல் போயிற்றே!

கண்ணாடியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு, உணவைப் பிசைந்து எடுத்து வந்து, ஒரு தாயின் கனிவுடன் அவனது நெற்றியை வருடி எழுப்பினாள்.

விழித்து, ஒரு கணம் திகைத்து, தட்டுக்காகக் கையை நீட்டியவனிடம் மறுத்துத் தானே எடுத்து ஊட்டலானாள்.

பெயரளவில் மறுத்தவன், அவள் வற்புறுத்தவும் அடங்கிப் போனான்.

உண்டு முடித்து, அவன் வாய் கொப்பளித்து விட்டு வருமுன், படுக்கையை விரித்து வைத்து, அவன் படுத்தும் கால் பிடிக்கத் தொடங்கினாள்.

“ஷ்.... இதெல்லாம் வேண்டாம். மீரா” என்று அவன் தடுத்தபோதும் அவள் விடவில்லை.

காலை வெளியே சென்றதிலிருந்து உட்காரவே இல்லை போல அவனது பாதம் கன்றிச் சிவந்திருப்பதைக் காண அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்தது.

சில தினங்கள் இதுவே தொடர்ந்தது.

அன்று அதிகாலையில் தயாராகி, ஒரு தோசையோடு எழு முயன்றவன் முன்னே, இன்னொரு முட்டைத் தோசையைக் கொண்டு வந்து வைத்து, சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் போக வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தினாள் மீரா.

“இப்படி அரையும் குறையுமாய் சாப்பிட்டு நீங்களும் படுத்துக்கொண்டால் உங்களுக்கு வைத்தியம் செய்ய எந்த டாக்டரைத் தேடுவதாம்?” என்று அவள் கோபமும் கேலியுமாகக் கேட்கவே பேசாமல் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான் சதாகரன்.

அவனிடம் “நீங்கள் ஏழு டாக்டர்களும், இவ்வளவு நேரம் உழைக்க வேண்டியிருக்கிறதா?” வினவினாள் மீரா. “ஒரு நாளைக்கு ஆளுக்கு எத்தனை நோயாளிகளைப் பார்ப்பீர்கள்?”

“வெறும் நோய்க்கு மருந்து மட்டும் என்றால் இத்தனை பேருக்கு இங்கே அவசியமே இல்லை, மீரா. நோயாளிகளுக்கு மட்டும் இல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் நிறையக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. வாந்தி, வயிற்றுப் போக்குக்கு உப்புப் போட்ட தண்ணீரைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தால் தாக்குப் பிடித்துவிடும். ஆனால் தண்ணீரை குடித்தால் வாந்தி அதிகமாகும் என்று நோயாளியும் குடிப்பதில்லை. நோயாளியாக நாவுறண்டு கேட்டாலும் மற்றவர்கள் கொடுப்பதும் இல்லை. கடைசியில் மருந்தே பயன்றுப் போய் சீரியசாகி விடுகிறது. எத்தனை பேருக்கு ‘டிரிப்ஸ்’ ஏற்ற முடியும் சொல்லு?”

“தண்ணீரைக் கொடுக்கும்படி திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நோயாளி மட்டுமில்லாமல் எல்லாருமே காய்ச்சிய தண்ணீரைக் குடிக்க வேண்டும்

என்று வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நோயாளிக்குப் பணிபுரியும் ஒருவர் தவிர மற்றவர்கள் நோயாளியையோ, அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறவரையோ தொட்டுப் பழகக்கூடாது; அவர்கள் பயன்படுத்திய துணிகளை 'ஸ்டெரிலைஸ்' புண்ண வேண்டும். அசிங்கம் துடைத்ததை எரிக்க வேண்டும்.... இப்படி எல்லாமே, எல்லாருக்குமே சுற்றுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“இளைய தலைமுறை ஒருவாறு பற்றிக் கொள்கிறது. ஆனால் ரொம்பவும் வயதானவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இவர்களையும் கெடுக்கிறார்கள். நயந்தும், மிரட்டியுமாக... தொண்டை காய்ந்து போகிறது. இவ்வளவு உபதேசம் கேட்டபிறகு, கொஞ்சம் மோராவது குடித்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்று உபசாரம் பண்ணும்போது... மீரா, சில சமயங்களில் உடம்பைவிட மனது தான் களைத்துப் போகிறது” என்று மனதில் இருந்ததை எல்லாம் மனைவியிடம் கொட்டினான் சுதாகரன்.

“எப்படியோ, ஏற்கனவே மிகவும் பூஞ்சையாக இருந்த ஓரிருவர் தவிர மற்றபடி உயிர்ச்சேதம் இல்லாமல் காப்பற்றி விட்டீர்களாமே! அதிலும் நம் கிராமத்தில் எல்லோரும் பிழைத்து விட்டார்களாம். பெரிய பண்ணை வீட்டில் சொன்னார்கள் என்று நம் வள்ளி பெருமையாக என்னிடம் சொன்னாள்” என்று மறைமுகமாத் தட்டிக்கொடுத்தாள் மீரா.

ஆனால் அவன் பெருமையை ஏற்பதாக இல்லை. ‘அதை இன்னும் ஒரு வாரம் கழித்துச் சொல்ல முடிந்தால் நன்றாக இருக்கும். இன்னமும் நோய் அடங்கவில்லை. இங்கும் அங்குமாய்ப் புதுப்புது கேசுகள் கிளம்பிக்

கொண்டே இருக்கின்றன” என்று எழுந்து கைகழுவினான்.

“வரட்டுமா?” என்று கிளம்பியவன் திரும்பி வந்து, “வேளைகெட்ட வேளைகளில் விழித்திருந்து, எனக்கு உதவுவதற்கு மிகவும் நன்றி, மீரா” என்று அவளது கையைப் பற்றி, புறங்கையில் முத்தமிட்டுவிட்டுப் போனான்.

சற்று நேரம் அப்படியே நின்று விட்டாள் மீரா.

அவன் இதழ் பதித்த இடத்தில் ஒரு விரலால் தொட்டுப் பார்த்தாள். இன்னமும் குறுகுறுத்தது.

‘வெறுமனே வீட்டில் இருந்து கொண்டு, வருகிற நேரம் உணவு கொடுத்ததற்கே இப்படி நன்றி செலுத்துகிறானே, இன்னமும் அவனது வேலையிலேயே பங்கெடுத்து அவனது வேலைப் பளுவைக் குறைத்தால் அவனுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்?’ கற்பனைகூட இனித்தது.

ஆனால் அப்படி அவனது வேலையில் அவள் பங்கெடுத்துக்கொண்ட போது அவன் உள்ளம் குளிர்ந்து நன்றி செலுத்தவில்லை. நேர்மாறாக எரிமலையாய்க் கொதித்து அவள் மேல் கோபக் கனலைக் கொட்டினான். அடுத்தவர் முன்னிலையில் அதட்டி அவமானத்தில் குன்ற வைத்தான்.

கணவனின் வேலைகளில் பங்கெடுத்து அவனது நன்றியைப் பெருமளவு சம்பாதிப்பது என்று முடிவு செய்துவிட்ட பின் என்ன செய்வது என்று தீவிரமாக ஆலோசித்தாள் மீரா.

சதாசுரனின் தொழிலான வைத்தியம் பற்றி அவளுக்கு ஆனா ஆவன்னா கூடத் தெரியாது. என்னவோ டாக்டருடைய மனைவி என்பதாலேயே மற்றவர்கள் அவளையும் ஒரு டாக்டராகவே பாவித்து டாக்டரம்மா என்று அழைப்பதோடு, சின்ன அளவில் ஒரு தலைவலி, வயிற்று வலிக்கு மருந்து கேட்கும்போதே 'வே' என்று விழிப்பாள் மீரா.

இப்போது பரவியிருப்பதோ பெரிய நோய். எனவே வைத்தியத் தொழிலில் அவனுக்கு அவளால் உதவி செய்ய முடியாது.

ஆனால் அவன் இன்னமும் நிறையச் சொன்னாளே! நோயாளிக்குத் தண்ணீர் கொடுப்பது, மற்றவர்களுக்குச் சுத்தம் பற்றிப் போதிப்பது என்று.

அதை எல்லாம் அவளும் செய்யலாமே. ஊரில் பெரும்பாலும் எல்லாரும் தெரிந்தவர்கள்தான். அவரிடம் பிரியமாய்ப் பழகுகிறவர்கள்தான். எனவே, அவள் சொன்னால் கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்துவிட்டபின், பரபரவென்று வேலைகளை முடிக்கலானாள் மீரா.

முதலில் சதாசுரனின் மதியச் சாப்பாட்டைச் செய்து முடித்தாள். ஒருகால் அவன் வந்து சாப்பிடக்கூடுமே என்ற ஆசையில் சமையலைச் செய்து முடித்து, குடு ஆறாமல் இருப்பதற்காக, 'தெர்மோபாட்' டினுள் வைத்து மூடி, மருத்துவமனைக்கு அதை அனுப்பி வைத்தாள்.

இது போல் சேவை என்று கிளம்பினால் திரும்பி வருகிற நேரம் பற்றி அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது. எனவே, இரவுச் சாப்பாட்டுக்கும் புளிக்காய்ச்சல் செய்து அதில் சாதம் பிசறி வைத்தாள். பால் சாதத்தில் அரை தேக்கரண்டி தயிர் விட்டு உரை ஊற்றி, தாளித்து எடுத்து வைத்தவள் வள்ளியைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டாள்.

சதாசுரன் சொன்னது போல இது சற்றுச் சிரமமான வேலையாகவே மீராவுக்கும் தோன்றத் தொடங்கியது.

அவள் சொல்லச் சொல்லத் தலையாட்டிக் கேட்டவர்கள், நோயாளி லேசாகக் கண் திறந்து பார்த்தால் போதும், உடனே கட்டிலைச் சூழ்ந்து நின்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார்கள். பச்சைக் குழந்தையை அவன் முகத்தருகே நீட்டி, "உன் பிள்ளையை நல்லா ஆசைதீர்ப் பாத்துக்க, மாயாண்டி. இந்தா, ஒரு முத்தா கொடு, இனிமே நீ இருந்து கொடுக்கப்போறியோ, இல்லையோ..." என்று புலம்பினார்கள்.

மீராவுக்கு 'ஓ!' வென்று அறலாம் போல வந்தது. குழந்தையை அவர்கள் பிடியிலிருந்து மீட்டு அனுப்பிவிட்டு, மீண்டும் ஒருதரம் அடியிலிருந்து விளக்கம் கொடுக்கலானாள்.

நாலு வீடு தாண்டுமுன் அவளுக்குச் சோர்ந்து விட்டது.

ஆயினும் அதிகாலை தொடங்கி, அகாலம் வரை இதே வேலையாக உழைக்கும் கணவனுக்கு உதவி செய்தே ஆக வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்தில் தொடர்ந்தாள்.

கீழத் தெரு முழுவதும் அந்த வீட்டோடு முடிய, கடைசி வீட்டுக்குள் சென்றபோது மீராவுக்குச் சற்றுப் பெருமையாகக் கூட இருந்தது.

அந்த வீட்டில் நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த கிழவியை வெகுவாக வற்புறுத்தித் தண்ணீரைக் குடிக்க வைத்தாள் மீரா. அவளே புகட்டினாள்.

புகட்டிய குவளையை, வீட்டுப் பெண்ணிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, நாசு பின் தொடர சுதாகரன் அந்த வீட்டுக்குள் வந்தான். மீராவை அங்கே கண்டதும் பிரமித்தான்.

“மீரா! நீ... இங்கே...” என்று தடுமாறியவன், அவளது கையிலிருந்து குவளையைக் கண்டதும், “என்ன அது?” என்றான் பதட்டமாக.

பெருமையெல்லாம் எங்கோ போய் மறைய, “த... தண்ணீர், அந்த அம்மாவுக்குக் கொடுத்தேன்” என்று நோயாளியைக் காட்டினாள் மீரா.

ஒரு பெருமூச்சை வேகமாக வெளியிட்டவன். உடனே கொம்பேறி மூக்கனாகி, “நீயே கொடுத்தாயா?” என்றான் கோபத்துடன்.

“ஆமாங்கய்யா” உள்ளிருந்து கூறியது ஒரு மகிழ்ச்சிக் குரல். “அன்னிக்கு நீங்க சொன்னீங்களேன்னு எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தேன். என் மாமியா தண்ணீர் குடிச் சாதானே? ஏதோ, டாக்டர்மமா கொடுத்ததாலே கடக்கு கடக்குனு இறங்கிச்ச....” ஒரு தம்ளரோடு வந்தாள் அந்த

வீட்டு மருமகள். “நீங்க காப்பி குடிக்கிறதில்வேன்னு வள்ளிப் பொண்ணு சொல்லிச்சு. அதான், ‘சூஸ்’ போட்டுக் கொண்டேன். குடிங்கம்மா” என்று நீட்டினாள்.

அத்தனை வீட்டு விருந்தோம்பல்களையும் இதமாக மறுத்து விட்டு வந்தவள்தான் மீரா.

ஆனால், கணவனிடம் பாராட்டை எதிர்பார்த்தவளுக்கு, அவன் பாராட்டாததோடு கோபமும் கொண்டிருக்கிறான் என்பது புரியவும் தடுமாறிப் போனாள்.

காலித் தம்ளரை ஒரு கையால் கொடுத்தவளின் மறுகை, பழச்சாற்றுத் தம்ளரின் பக்கமாய் வேசாக உயர்ந்து விட்டது.

“அவளுக்கு இரவு பூரா இருமல். அம்மா, அதனால் ஜூஸ் வேண்டாம்” என்று லாவகமாய்க் குறுக்கே வந்து தடுத்து விட்டுத் திரும்பி மீராவை நோக்கி, “போய் ஜீப் பில் ஏறு” என்று கடித்த பற்களுக்கிடையே வார்த்தைகளைத் துப்பினான் சுதாகரன்.

இவனுக்கு எதனால் கோபம் என்று புரியாமல், “உங்களுக்கு உதவி செய்யத்தான்....” என்று தொடங்கியவளை உரத்த குரலில் ‘ஷட்அப்’ என்று நாகரிகமற்று இடைமறித்துச் சீறினான் சுதாகரன். “கெட்அவுட்” என்று அதட்டி விரட்டினான்.

முதல் முதலாகச் சந்தித்ததிலிருந்து அவனிடம் கனிவை மட்டுமே கண்டு பழகியிருந்த மீராவுக்குக் காரணமற்ற இந்தக் கோபம் நெஞ்சடைக்கச் செய்தது. சூழ இருப்போரைக் கூட அவன் எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே!

வியப்புடன் நோக்குகிற வீட்டுக்காரப் பெண்மணி, வள்ளி, நாசு முதலியோரை, நிமிர்ந்து நோக்கவும் அவமா

னமாக இருந்தது. “வ..... வருகிறேன்” என்று பொதுப்படையாக மொழிந்து விட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

ஜீப் வரை சென்றவளுக்கு அதில் ஏறவே மனமில்லை. எத்தனை பேர் முன் அதட்டி அவமானப்படுத்திவிட்டாள்!

உள்ளே வள்ளியிடம் சதாசுரன் ஏதோ கேட்பது காதில் விழுந்தது. “அப்படியானால் இரண்டு இடத்தில் மருந்து மட்டும்தான். அதை நீங்களே பார்த்துவிடுங்கள். வள்ளியைக் கூடக் கூட்டிச் சென்று அவளையும் எல்லாம் ‘கிளின்’ பண்ணச் சொல்லுங்கள். பார்த்துக்கொள்வீர்கள் அல்லவா? எவ்வளவு அசதியாக இருந்தாலும் எதையும் விட்டுவிட வேண்டாம்” என்று நர்சிடம் பேசியபடியே வெளியே வந்தாள்.

மீரா ஜீப் அருகே எங்கோ பார்த்தபடி நிற்பதைக் காணவும், “உள்ளே ஏறி உட்காருவதற்கென்ன? ஏறும்படி சொன்னேனில்லையா?” என்று மேலும் எரிச்சல் காட்டினாள்.

மேலே ரசாபாசம் வளர்க்க விருப்பம் இல்லாமல், உடுகளை அழுந்த மூடிக் கொண்டு ஜீப்பில் ஏறி அமர்ந்தாள் மீரா.

அவனது கட்டளைக்குக் காத்து நின்ற நர்சிடம், “வள்ளியுடையதையும் சேர்த்து காலையில் மருத்துவமனைக்கு எடுத்து வந்துவிடுங்கள். அவளுக்கு உடுத்துக்கொள்ள உங்கள் வீட்டில் ஏதாவது கொடுங்கள். பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி முடித்து விட்டு ஜீப்பில் ஏறி அமர்ந்து ஓட்டலானாள்.

இருக்கட்டும், கோபத்தில் இருக்கும்போது பேசக்கூடாது, வீடு போய்ச் சேர்ந்ததும், நாலு பேர் முன்னிலையில்

மனைவியிடம் பேசுவது எப்படி என்று இவனுக்குச் சரியாக ஒரு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்.

அதுவும் அவனது வேலைப் பளுவைக் குறைக்க வென்று உதவி புரிய முன்வந்த மனைவியிடம்.... அதுதான் அவளுக்குப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. அவனுக்கு உதவி செய்யத்தானே அவள் சிரமத்தை பாராமல் இங்கே வந்ததே.

“வீடு வரட்டும்...” என்று அவள் கறுவிக் கொண்டு இருக்க அவன் முதலில் வீட்டிற்கே போகவில்லை.

மருத்துவமனையின் முன்னே காரை நிறுத்தியவன், அவளைக் கையைப் பிடித்து இறக்கி, அதே முரட்டுத்தனத்துடன் மடமடவென்று உள்ளே இழுத்துச் சென்றான்.

அவனது தனிப் பகுதிக்கு அவளை இழுத்துச் சென்றவன், உள்ளறைக்குப் போனதும் பரபரவென்று அவளது ஆடைகளை உருவி அகற்றலானான்.

“என்ன இது?” என்று திகைத்து அவள் தடுக்க முயன்றதை அவன் லட்சியமே செய்யவில்லை.

‘ஹூக்’ தெறித்து விழ எல்லாவற்றையும் அகற்றி, குளியலறைக்குள் தள்ளி, “உள்ளே சோப் இருக்கும். ஒரு தடவைக்கு இருதரமாக நன்றாக, உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை சுரண்டித் தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு வா. இந்த சோப்பில் தலைமுடி என்னமும் ஆகிவிடுமோ என்று விட்டு விடாதே. வீட்டுக்குப் போய் அதற்குத் திரும்பவும் ‘ஷாம்பூ’ போட்டுக் கொள்ளலாம்” என்று கூறிக் கதவை வெளிப்புறம் மூடிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

சற்று நேரம் திகைப்பும் கொதிப்புமாக நின்றவள் ஒரு வாரூ ஊகித்து விஷயத்தை உணர்ந்து கொண்டாள்.

இது பயங்கரமான தொற்று நோய். அவளை எந்தக் கிருமியும் பற்றி விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இத்தனையும்!

ஆனால் அவள் மட்டுமென்ன, ஒன்றும் புரியாத முடமா? இந்த மாதிரி இடங்களுக்குப் போனால் கண்டதைத் தொடக் கூடாது; போய் வந்தால் கை கால் சோப்புப் போட்டு கழுவ வேண்டும் என்று கூடத் தெரியாத மட்டியா? அவளைப் பற்றி மகா உயர்ந்த அபிப்பிராயம் தான் அவனுக்கு!

அவசியம் இல்லை என்று எண்ணியபோதும் அவனது கட்டளையை மீறமாட்டாமல், தலைமுதல், கால் வரை அந்தக் கிருமிநாசினி சோப்பைப் போட்டுத் தேய்த்துக் குளித்தாள். இல்லையென்றால் பிறகு 'செக்' பண்ணி, தலையில் சோப்பின் வாசம் (நாற்றம்?) வரவில்லையே, வா நானே தேய்த்து விடுகிறேன் என்று தேய்க்க வந்துவிட்டால்?

செய்தாலும் செய்வான் என்று புன்னகை புரிந்தவளுக்கு இன்னொரு எண்ணம் எட்டிப் பார்த்தது. அப்படி அவன் தேய்க்க வந்தால் எப்படி இருக்கும்?

கீச்சி... என்ன வெட்கம் கெட்ட நினைப்பு என்று தன்னையே கடிந்துகொண்டு ஆற அமரக் குளித்து முடித்தவள் திகைத்தாள்.

இப்படியே எப்படி வெளியே போவது?

பெரிய டாக்டராக இருந்து கிருமி ஒழிப்பை நினைக்கத் தெரிந்ததே தவிர ஓர் ஆண்மகனாக இருந்து, இவள் எப்படி வெளியே வருவாள் என்று யோசிக்கத் தெரியவில்லையே!

கதவைத் தட்டி அவனைக் கூப்பிட வேண்டும் என்று அவள் எண்ணமிடுகையில் வெளிப்புறமிருந்து கதவு தட்டப்பட்டது.

'கதவுக் குமிழில் பெரிய டர்க்கி டவல் தொங்க விட்டிருக்கிறேன். அதைக் கொண்டு துடைத்து விட்டு அதையே சுற்றிக் கொண்டு வெளியே வா. நான் முன்னறையில் இருப்பேன்' என்று சுதாகரன் குரலும் கேட்டது.

ஆக அவனுக்கு யோசிக்கவும் தெரிந்துதான் இருக்கிறது!

சுதாகரன் சொன்னது போலத் தலை துவட்டி உடம்பு துடைத்து விட்டு அதையே மலையாள முண்டு போலச் சுற்றிக் கொண்டாள் மீரா. ஆனால் தோளை மூட ஒன்று மில்லாததால் விரித்த கூந்தலையே முன்புறம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

சிறுகூச்சப் புன்னகையுடன் அவள் எட்டிப் பார்த்த போது அவன் தலையிலிருந்து கொட்டிய நீர் அவனும் குளித்திருப்பதை உணர்த்தியது.

அவன் தன் வழக்கமான பேன்ட் சர்ட்டில் இருக்கவும், "என் ஆடைகள் வேண்டும்" என்று கேட்டாள்.

"என் பேன்ட், சர்ட்டு அலமாரியில் இருக்கும் அணிந்து கொள்கிறாயா? என்று கேட்டவனிடம் மறுப்பாய்த் தலையசைத்து விட்டு, "என்சேலையே இப்போது உடுத்திவந்ததே போதும்" என்றாள் மீரா.

"உடுத்திவந்ததா? நாம் இருவர் உடுத்திருந்ததும் அந்த பாய்லருக்குள் இருக்கின்றன" என்று ஆவிபறந்து கொண்டு இருந்த மின்சார பாய்லரைக் காட்டினான் சுதாகரன்.

“அய்யோ! அது ‘சிந்தடிச்’ சேலை. பாழாய்ப் போய்விடும்” என்று பாய்லரை ‘ஆப்’ பண்ண ஓடியவளைத் தடுத்து நிறுத்தினான் அவன்.

“மீரா, நீ சென்றிருந்த இடத்தின் சுத்தத்துக்கு ஒன்று அதை எரிக்க வேண்டும். அல்லது பாய்லரில் போட்டு ‘ஸ்டெரிலைஸ்’ பண்ண வேண்டும். என்ன மடத்தனம் செய்தாய், மீரா, கையில் காலிதம்ளருடன் உன்னை அங்கே பார்த்தபோது ஒருகணம் எனக்கு உயிரே போய் விட்டது. எவ்வளவு பெரிய ஆபத்தில்.....” என்றவன் தன் கைவளையத்துக்குள் அவளை நிறுத்தி உச்சி மீது கன்னம் சாய்த்தான்.

“நீங்கள் மட்டும் இதே ஆபத்தில் தினம் தினம் நடமாடவில்லையா?” என்று மீரா கேட்கவும் அவளை விடுவித்து விலகி, மேசை மேலிருந்து மின் இணைப்புள்ள ‘ஜக்’கில் இருந்த கறுப்பு காபியை இரு கப்புகளில் ஊற்றி ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு, ஒன்றை அவன் எடுத்து ஒரு மடக்குப் பருகினான்.

பிறகு, “ஆபத்து தாக்காமல் காத்துக்கொள்ளும் விதம் எனக்குத் தெரியும். நாசு நாகமணிக்குத் தெரியும். வின் சென்ட்டுக்குத் தெரியும். வந்திருக்கும் டாக்டர்கள், நாசுகள் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் நீ? வள்ளி? உங்களுக்கு என்ன தெரியும்” என்றபோது அவள் ரோசமாக, “ஏன், என்ன தெரியாது? கிருமி தாக்காமல் கையை சோப்பிட்டுக் கழுவும் அளவு எங்களுக்குத் தெரியாதாக்கும்?” என்று பதில் கூறினாள் அவள்.

“ஆகா! அறிவுக் களஞ்சியம்! எவ்.....வளவு தெரிகிறது!” என்று கிண்டல் குரலில் மட்டம் தட்டினான் சதாசுரன். “நீ சொல்வது சாதாரண கால் சுத்தம். இப்போது அப்படி

யல்ல. சிகரம் வைத்த மாதிரி அந்த பழச்சாறு தம்ளரை வாங்கிக்கொள்ளக் கை உயர்த்தினாய் பார்!”

“நான் ஒன்றும் அதைக் குடித்திருக்கமாட்டேன். திடுமென உங்களைப் பார்த்ததும் சற்றுக் குழப்பமாகி விட்டது. ஆனால் நிச்சயம் குடித்திருக்கமாட்டேன்” என்றாள் மீராவும் காபியை அருந்தியபடி, அந்த மாலைக் குளியலுக்கும் குடான காபிக்கும் அமுதமாய் இருந்தது.

ஆனால் அவள் என்ன சொன்னாலும் அவன் ஒப்பு வதாகவே இல்லை. “அந்த வீட்டுப் பெரியம்மாவுக்குத் தொட்டுத் தண்ணீர் கொடுத்ததாகச் சொன்னாயே! அப்போதே உன் சேலையில் எத்தனைக் கோடி நோய் கிருமிகள் ஓட்டியிருக்கும் தெரியுமா? யோசனையே இல்லாமல் அதையே மீண்டும் கட்டிக் கொள்வதாகச் சொல்கிறாயே, இதுதானே உனக்குத் தெரிந்த சுத்தம்?”

அவள் முகம் இன்னமும் தெளியாததைக்கண்டு, “பாரம்மா.... நீ நாட்டியம் ஆடுகிறாய், ஓய்வில்லாமல் ஆடுகிறாளே என்ன பெரிய விஷயம், கையையும், காலையும் ஆட்டுவதுதானே என்று இடையில் நானும் ஓர் ஆட்டம் ஆட முயன்றால் எப்படி இருக்கும் சொல்லு” என்று அவள் அறியக்கூடிய விதமாய் விளக்கத் தொடங்கினாள்.

‘ஸ்டெதஸ்கோப்’புக்குப் பதிலாகக் கழுத்தில் கல் ஆரமும், காழில் குண்டலங்களுமாய் ‘நடனமாடினார்’ போசில் அவனைக் கற்பனை செய்து பார்த்து விட்டுக் கலீர் என்று சிரித்தாள் மீரா.

சமயத்தை விடாமல், “அதே மாதிரிதான் இதுவும். ஆடத் தெரியாமல் விழுந்து அடிபடுவது போலத்தான் இதில் நோய் தொற்றுவது. அதைவிட இது தீவிரமான

நோய் என்பதால் உயிர்கூடப் போய்விடலாம்” என்று அவன் கூறவும், அவளும் ஒருவாறு ஒத்துக்கொண்டாள்.

“இனி இப்படிச் செய்வது இல்லை” என்று அவளிடம் சத்தியம் பெற்றவன், அவளை ஏற இறங்க நோக்கி, ‘போன பிறவி நிச்சயம் கேரளாதான்’ என்று நகைத்தான்.

கையை நீட்டி, அவளது கூந்தலைத் தொட்டுப் பார்த்து, “இவ்வளவு முடியும் காய வேண்டுமே” என்றான் சிறு கவலையுடன்.

“காய்ந்துவிடும்” என்றவளுக்கு ஏனோ உடல் சிலிர்த்தது.

அதையும் உணர்ந்து ‘குளிக்கிறதா? தோள் மூடாததால் இருக்கும். என் உடைகளையும் அணியமாட்டேன் என்கிறாய்...’ என்று பேசியபடியே அலமாரியைத் திறந்து, அங்கிருந்து இன்னொரு டவலை எடுத்து வந்து அவளுக்குப் போர்த்தி விட்டான்.

மருத்துவமனையின் பின் மதில் கேட்டைத் திறந்தால் வீட்டுத் தோட்டம் வரும். இருட்டவும் தொடங்கி விட்டதால் அவள் டவல் உடையிலேயே தட்டித்தட்டி நடக்க இருவரும் சிரித்தபடியே வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

இருவருக்குமே நல்ல பசி.

அவள் ஓடிச் சென்று உடை மாற்றி வந்தாள். ‘புளி சாதம், தயிர் சாதம் செய்தேன். தொட்டுக் கொள்ள வரும் போது ‘சிப்ஸ்’ வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று...’ பேசியவள் அவன் ஆள்காட்டி விரலைக் கண்டிப்பது போலக் காட்டவும் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“உனக்குத் தெரியவில்லைதானே? இப்போதாவது முழுவதாய் ஒத்துக் கொள்கிறாயா? தொத்துநோய்க்

காலங்களில் சமைத்த உணவை வெளியே வாங்குவதே தவறு. வீட்டில் தேங்காய் கிடக்கிறதல்லவா? வா.... உடைத்துக் கீறித் தருகிறேன். மிக்சியில் துவையல் அரைத்துச் சாப்பிடலாம்.”

என்ன பேசினார்கள் என்று கேட்டால் இருவருக்குமே நினைவு இருப்பது சாத்தியமில்லை. ஆனால் இருவரும் பேசிப்பேசி உணவு உண்டார்கள். எல்லாம் கிட்டத்தட்ட காலியாகியபோது, ‘அப்பாடி! வயிறு புல். இன்னும் ஒரு பிடி உண்டால் ‘பேன்ட்’ பட்டன் தெறித்துவிடும்’ என்றான் சுதாகரன்.

“இங்கேயும் அதே கதைதான். பேன்ட் பட்டனுக்குப் பதிலாகப் பாவாடை நாடா. ஆனால் அதற்குமுன் வயிறு வெடித்துவிடும்” என்று இயம்பி அவனோடு இணைந்து சிரித்தாள் மீரா.

ஆனால் விரைவிலேயே இந்தச் சிரிப்பு சுத்தமாக நின்ற போனது. ஏன், ஒரு புன்னகைக்குக் கூடப் பஞ்சமாகிப் போயிற்று.

7

அன்றையக் கலகலப்பு மறுநாளும், அதற்கு மறுநாள் என்று இடைவிடாமல் தொடர்ந்திருந்தால் எல்லாம் நன்றாகவே இருந்திருக்கக்கூடும்.

ஆனால் புற்றுப் பாம்பு போல இங்கும் அங்குமாய் தலைநீட்டியவாறே இருந்த வியாதி அதற்கு இடம் தரவில்லை.

காலை தொடங்கி, பகல் தாண்டி முன்னிரவிலும்

பெரும்பகுதி முடிந்தபிறகே சுதாசுரன் வீடு திரும்ப முடிந்தது.

அவ்வளவு நேரமும் தனியே இருக்க நேர்ந்த மீராவின மனம் கண்டதை எண்ணிக் கலங்கித் தவிக்கத் தொடங்கியது.

அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை அசைபோடும் போது, முதலில் அவன் அவளது நடனக் கலையையே உதாரணம் காட்டியதை, எண்ணி சிரிப்புதான் வந்தது. திரும்ப திரும்ப ஆடை அணிகலன்களுடன் அவனை ஒவ்வொரு நாட்டிய போசிலும் கற்பனை செய்து பார்த்துப் பார்த்து சிரித்தாள்.

அப்புறம் அவள் நன்றாக அறிந்த ஒன்றைப் பயன்படுத்தி அவளுக்கு அவன் விஷயத்தை விளக்கிய விதத்தை எண்ணி எண்ணி ரசித்தாள்.

அதன் பின் அவளைக் காப்பதில் அவனுக்கு இருந்த வேகத்தை எண்ணிப் பூரித்தாள்.

பிறகு.... வேறு விதமாய் யோசனை ஓடியது.

அன்று, நோய்க்கிருமி பட்டது என்று அவளது ஆடைகளை பறித்து எறிந்தான். அப்போது அது.... அவனைக் கொஞ்சமேனும் பாதித்திருக்குமோ? வெகுநேரம் யோசித்துப் பார்த்து விட்டு பாதித்திருக்காது என்கிற முடிவுக்கு வந்தாள் அவள்.

பாதித்திருந்தால் அவளைக் குளியலறைக்குள் தள்ளி விட்டு அவளால் போக முடிந்திருக்குமா? நிம்மதியாய் அவனும் குளித்து விட்டு ஜாலியாகக் காபி போட்டுக் குடித்துக் கொண்டு இருக்க முடியுமா?

என்னவே அவளுக்கு உரிய எதையோ இழந்துவிட்ட மாதிரி மனதில் உணர்ந்தாள் மீரா.

என்னது? என்ன இழப்பு? அப்படி முன்பு என்ன இருந்தது. இப்போது இழந்து போவதற்கு?

ஒரு மண்ணும் இல்லை. அவன் கல் மாதிரி இருந்தான் என்றால் அவளுக்கு அது நல்வதுதானே! அவள் உதவிக்க ரமாய் வந்தவள். அவ்வளவே.... அப்படியிருக்க இது எப்படி இழப்பாகும்? நிச்சயமாக இல்லை.... நிச்சயமாக.

கூடவே இன்னொன்றும் மீராவுக்கு எரிச்சல் ஊட்டியது. அவன் ஈரம் காயுமா என்று கூந்தலைத் தொட்டுப் பார்த்தால் அதற்குள் அவளுக்குச் சிலிர்ப்பானேன்? அல்லது இருட்டத் தொடங்கிவிட்ட அந்திநேரச் சிலுசிலுப்பில் அப்படி ஆகிவிட்டதா?

உள்ளுறை நேர்மை இந்தச் சமாதானத்தை ஒத்துக் கொள்வதாக இல்லை.

ஆத்திரம் கொண்டவளாகத் தலையைச் சிலுப்பினாள் மீரா. இந்த மாதிரிக் கருங்கல்தனமெல்லாம் அவளுக்கு வரவே வராதுப்பா. இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்வதில் அவளுக்கு ஒருவித அவமானமும் இல்லை.

'சும்மா இருக்கும் மனம் சாத்தானின் உலைக்களம்' என்பார்கள். மீராவின மனமும் உலைக்களமாயிற்று. அங்கே அதிக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது சாத்தான் தானா... அல்லது மலர்க்கணையானோ யாரறிவார்? யாராயிருந்தாலும் ஒன்றுதான். அவன் மீராவைப் பாடாய்ப்படுத்தி வைத்தான்.

அன்று எதிலிருந்தோ பாதுகாப்பது போல் அணைத்து நின்றானே! கூடக் கொஞ்ச நேரம் இறுக அணைத்தால் யார் எலும்பாவது நொறுங்கிவிடப் போகிறதா, என்ன? ஒரு டாக்டருக்கு இது தெரியவில்லையே!

முந்தைய நாள் பேச்செடுத்து சதாகரன் பேசக்கூடுமோ என்ற எதிர்பார்ப்புடன் அவன் வரும் வரை ஓட்டில் உட்கார்ந்தும், நின்றும், நடந்துமாக நேரத்தைக் கழித்தாள் மீரா, வசதியாக உட்கார்ந்தாலோ படுத்தாலோ தூக்கம் வந்து விடுமோ என்கிற பயத்தில்.

ஆனால் வழக்கத்தைவிடவும் தாமதமாக வந்த அவனோ, அவளை ஏறெடுத்தும் பாராமல், "நான்தான் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று சொல்லி அனுப்பியிருந்தேனே, என்னிடம் இன்னொரு சாவி இருக்கும்போது அனாவசியமாய் ஏன் விழித்திருந்தாய்? போய்த் தூங்கு குட்டை" என்று கூறியபடியே அவனது அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

மீராவுக்கு ஏனோ நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது.

நடுக் கூடத்து விளக்கை அணைத்து விட்டு, ஒருக்களித்துச் சாத்தியிருந்த கதவின் வழியே - நல்லவேளை! மூஞ்சியில் அடித்தாற்போலக் கதவைச் சாத்தித் தாளிடவில்லை. அவன் வாய் கொப்பளித்த நீர் விழும் ஒலி, விளக்கணைத்துப் படுக்கையில் விழுந்த சத்தம் எல்லாம் கேட்டபடி அசையாமல் நின்றாள் மீரா.

மறுநாளும் மற்ற டாக்டர்களுடன் சாப்பிடப் போவதாகவும், அவனுக்காக விழித்திருக்க வேண்டாம் என்றும் அட்டென்டர் வின்சென்ட் வந்து சொல்லிச் செல்லவும் அவளுக்கு நெஞ்சு குமுறியது.

இது என்ன புதுப் பழக்கம்? அவள் கையால் சாப்பிடக் கூடப் பிடிக்காதபடி இப்போது என்ன நடந்து விட்டது?

அந்த டாக்டர்களின் சகவாசத்தில் அப்படி என்ன கவர்ச்சி இருக்கிறது?

சட்டென நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள் மீரா.

தொத்துநோய் சிகிச்சைக்காக வந்த அந்த ஏழு டாக்டர்களில் இரண்டு பேர் பெண்கள் என்று ஞாபகம். திருமணம் ஆகாதவர்கள்தான். அவர்களில் யாரேயேனும் சதாகரன்....

சீச்சி.... என்று தன் தலையிலேயே ஓங்கி ஒரு குட்டு குட்டிக் கொண்டாள் மீரா. சதாகரன் அப்படிப்பட்டவன் அல்ல. அவன் மணமானவன், ஒழுக்கம் தவறக்கூடியவனும் அல்ல.

ஆனால் அத்தோடு அமைதி அடையவும் அவளால் முடியவில்லை.

மெய்யான திருமண வாழ்வை நடத்தும் மனம் ஒத்த தம்பதிகள் என்றால் இந்த உறுத்தல் சற்றும் நியாயம் இல்லை தான். ஆனால் அவர்களது திருமணமே வேறு விதம். அவள் வேண்டுகிறபோது திருமணத்திலிருந்து விடுதலை கொடுப்பதாகச் சொல்லி மணந்தவன் இப்போது அவன் அந்த விடுதலையை வேண்டமாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம்!

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரிந்துவிட, ஒருநாள் வேலை முடிந்து செல்லுமுன் வள்ளி அவளிடம் வந்து நின்று, "அம்மா அன்னைக்கு அய்யா கோவிச்சகிட்டார்னு வருத்தமா? வெளியிலே போற ஆண்பிள்ளைக்கு என்னென்ன கஷ்டமோ? நம்மளைவிட்டா யார்கிட்ட காட்டுவாங்க? எங்க வீட்டு ஆம்பிளை, ஒருநாள் காபி வட்டாவை விட்டெறிஞ்சதிலே இடப்பாரு. இப்படி வெட்டிட்டுது. அதெல்லாம் நெனச்சகிட்ட இருக்கப்பா தும்மா. ஓடனே மறந்திரணும்" என்று புத்தி சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

அவள் போனபின், 'ஆமாம் பெரிய ஆண்பிள்ளை!' என்று மேலும் குமுறினாள் மீரா.

திருவிழாவில் ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சி முடிந்து, உடனேயே வியாதி பரவிவிடவே நாட்டிய வகுப்புகளும் நின்று போயிருந்தன. அதனால் உடம்பும் மனமும் சோம்பியிருப்பதால் இப்படி 'டல்'லாக இருக்கிறதா என்று எண்ணி, 'கேசட்'டைப் போட்டு ஒரு முழுக் கச்சேரி ஆட்டத்தையும் முழுசாக ஆடிமுடித்த பின் அன்று கொஞ்சம் நன்றாயிருப்பது போல உணர்ந்தாள். உடம்பு அலுத்ததால் தூங்கவும் முடிந்தது.

இதே மந்திரத்தைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தாள் அவள். யார் எப்படிப் போனாலும் எனக்கு என் கலை இருக்கிறது என்கிற திடம் வந்தது.

அந்த ஊரையும் சுற்றுவட்டாரத்தையும் சுற்றிச் சழட்டிய வியாதி ஒருவாறு அடங்கிவிட, ஊர் மெல்ல மெல்லப் பழைய நிலைக்குத் திரும்பியது.

சிறு சிறு கேளிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களைத் திரும்பவும் நடத்தத் தொடங்கினார்கள்.

சமயத்தில் வந்து தொண்டாற்றிய மருத்துவப் படைக்கு ஊர்ப் பொதுவில் விருந்து படைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

அதற்குமுன் தினம், ஊர்ப் பெரிய பண்ணையார், அவரது தனி மரியாதையாக, அவருடைய மகள் வயிற்றுப் பேரனின் தொட்டில் போடும் விழாவுக்கு அனைவரையும் அழைத்திருந்தார்.

மீராவை வண்டிவந்து அழைத்துச் சென்றுவிட சுதாகரன் மற்ற மருத்துவ அணியோடு வந்தான்.

சின்ன மணிக் கண்களை உருட்டிப் பார்த்தபடி பூக்குவியல் போலத் தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தையைவிட்டு நகரவே மீராவுக்கு மனம் வரவில்லை. பூவிதழைவிட மென்மையாக இருந்த சருமத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து ரசித்தாள்.

அவளது ஆர்வத்தைக் கவனித்து, தொட்டிலின் அருகிலேயே ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டுவந்து போட்டு அதில் உட்காருமாறு உபசரித்துவிட்டு உள்ளே வேலையைப் பார்க்கச் சென்றாள் பண்ணையார் மனைவி.

பண்ணையார் மகள் செல்வியைக் கேலி செய்து அலுத்த சமவயதுப் பெண்களின் கவனம் திடுமென மீராவின் பக்கம் திரும்பியது. "என்ன, தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தால் போதுமா? எங்க டாக்டர் சாருக்கு இப்படி ஒரு பிள்ளையை எப்போ பெற்றுக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்?" என்று ஒரு பெண் கேட்கவும் மீரா திணறிப் போனாள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

"அது.." என்று அவள் தடுமாறவும், "ஏன், டாக்டர் இப்போதைக்கு உங்கள் மடியைப் பிள்ளைக்கு விட்டுத் தரமுடியாது என்று சொல்லியிருக்கிறாரா?" என்று செல்வி துணிச்சலாகக் கேட்கவும் எல்லாரும் சிரிக்க, மீரா முகம் சிவந்து போனாள்.

அந்த முகச் சிவப்பும் கேலிக்கு இடமாயிற்று. "அய்யோ! அவர்கள் முகம் சிவக்கிறதைப் பார். அப்போ, நிஜமே அதுதான் என்று சொல்லுங்கள்!" என்று மேலும் சிரித்தனர்.

மெய்யில்லையே என்று உள்ளம் ஏங்க, அதை வெளிக் காட்டவும் முடியாமல், இந்தப் பேச்சிலிருந்து தப்பவும் முடியாமல் மீரா தவிக்கையில், வெளியே ஜீப்பின் 'ஆரன்' ஒலி கேட்டது.

“டாக்டர்கள் எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறதே” என்று எழுந்து வரவேற்கச் செல்வது போல வாயில் பக்கம் நழுவினாள்.

“ஏன் வந்ததும் தரிசனம் தரவில்லை என்றால் டாக்டர் கோப்படுவாரா?” என்று மேலும் கேலி பேசிச் சிரிக்க, முயன்று வரவழைத்த முறுவலுடன் அங்கிருந்து தப்பிச் சென்றாள் மீரா.

அங்கேயும் ஏன் சென்றோம் என்று ஆயிற்று.

ஜீப்பிலிருந்து முதலில் இறங்கி விட்டிருந்த சுதாகரன், மற்றவர்களுக்கு கை கொடுத்து அவர்கள் இறங்க உதவி செய்து கொண்டிருந்தான்.

உதவியை மறுத்து ஆண்கள் குதித்து இறங்க, சுதாகரனின் கையைப் பற்றி ஒயிலாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் ஒரு பெண் டாக்டர். கூடவே அருகிலிருந்த ஒருவனிடம் ஒரு மயக்குப் பார்வையையும் செலுத்தினாள்.

“தாங்க்யூ!” என்று செந்நிறச் சாயமிட்டிருந்த உதடு குவித்து அவள் சொன்ன விதத்தில் இவளுக்குக் காந்தியது.

மீரா நாட்டியம் ஆடுகிறவள் - முன்பு மேடையேறி ஆடியவள். அவள் அறியாத ஒப்பனை இல்லை. ஆனால் இப்படி ஒரு கிராமத்துச் சடங்குக்கு, இந்த மாதிரி இரத்தச் சிவப்பில் தீற்றுவது மிகவும் அதிகப்படியாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

உள்ளே வருகையில் சுதாகரனின் பார்வை சுழல்வதைக் கண்டதும், சட்டென எங்கோ பார்த்தபடி நின்றாள்.

அறிமுகப் படலத்தின்போது, “இவர்தான் பெரிய பண்ணையாரா?” என்று கீச்சிட்டாள் பிரீதா என்கிற அந்தப்

பெண். “நான் உங்களை முன்பே பார்த்திருக்கிறேனே. இந்த சினிமாக்களில் வருகிற மாதிரி நீங்கள் ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளாததால் நீங்கள்தான் பண்ணையார் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை” என்று சிரித்தாள்.

வருத்தமான முறுவலுடன், “ஆமாம்மா, கிராமத்தை வைத்து வருகிற படம் அத்தனையிலும் பண்ணையார் என்றாலே கெட்டவனாகத்தான் காட்டுகிறார்கள்! ஏழை பாழைங்க சொத்தைத் திருடி, உழைப்பை உறிஞ்சி, பெண்களை... ரொம்பவும் அசிங்கப்படுத்தி விடுகிறார்களா, நான் பண்ணையார் என்று சொல்லக்கூட வெட்கமாகி விடுகிறது. அந்தப் பெயரைக் கேட்டாலே எல்லாருக்கும் ஒருவிதமாய்ப் பட்டுவிடுகிறதே. இப்போதுகூட, பண்ணையார் வீடு என்றதும் நீங்கள் இங்கே வரத் தயங்கித்தான் இருப்பீர்கள்” என்றார் பண்ணையார்.

“ஊகூம்” என்றாள் பிரீதா. சுதாகரன் அருகில் சென்று, அவன் தோளில் கை வைத்து, “சுதா அழைத்தால் எங்கே செல்லவும் எனக்குத் தயக்கமே கிடையாது” என்று அறிவித்தாள்.

என்ன தைரியம்! அவள் கையைத் தட்டிவிடாமல் அவள் அருகில் நின்றபடியே, புன்னகையோடு மற்றவர்களையும் அறிமுகம் செய்விக்கவும் அவளுக்கு மனம் கொதித்தது.

பண்ணையாருக்கு அறிமுகம் செய்து முடித்து விட்டு, அவள் புறம் திரும்பி “மீரா” என்று அவன் அழைத்தது காதல் விழாதது போல அங்கிருந்து விலகி உள்ளே சென்றாள் அவள்.

ஆனால் உள்ளேயே இருந்துவிட முடியாது. பார்ப்பவர்களுக்கும் வித்தியாசமாகத் தெரியும். எனவே, வந்தவர்க

எனக்குக் குளிர் பானம் வழங்கும்போது அவளும் கூடச் சேர்ந்து கொண்டாள்.

சுற்றிக் கட்டியிருந்த தாழ்வாரத்தில் ஒருபுறமாய் நின்ற படி, முற்றத்தைக் காட்டி, “இதுபோலத் திறந்தவெளிகளை அங்கங்கே வைத்துக் கட்டுவதால் கிராமத்து வீடுகளில் காற்றோட்டத்துக்குப் பஞ்சம் இருப்பது இல்லை” என்று விளக்கிச் சொல்லி கொண்டிருந்தான் சதாகரன்.

மீராவைக் கண்டதும் அருகில் வந்து, “கூப்பிடக் கூப் பிட எங்கே போனாய்? அறிமுகப்படுத்த அழைப்பேன் என்று தானாகத் தெரியவேண்டாம்?” என்று சிறு குரலில் கண்டித்தான். சதாகரன் ‘வா’ என்று கையோடு அழைத்துச் சென்று, எல்லாருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“எங்கே பிரீதா....” என்று தேடி, தொங்கவிட்ட வளையத்தில் அமர்ந்து ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த கிளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் கூட்டிப் போய், “பிரீதா, என் மனைவி மீரா, இவள் என்னோடு படித்தவள் மீரா” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“ஹாய்....” அவள் நீட்டிய கையில் விரல்களை வைத்த மீரா, “வெறும் பிரீதாவா? ‘சதா’ மாதிரி நீங்கள் ‘பிரீ’யா?” என்று புருவங்களை உயர்த்தி வினவினாள்.

பிரீதாவின் திகைத்த பார்வை சதாகரனிடம் உயர்ந்தது.

உடனே மீராவிடம் பார்வையைத் திருப்பி, “நீங்கள் பெரிய டான்சராமே, மீரா! சதா சொன்னார். எப்படியாவது ஒருநாள் உங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி நானும் சதாவிடம் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தேன்....” என்று பேசினாள்.

வீட்டுக்கே வர இருந்தாளாமா?

ஜீப்பில் கண்ட பார்வை நினைவு வர, “இவர் அழைத்துப் போனால் மட்டும்தான் வருவீர்களா? இன்னொருவர் அழைத்தால்....?” என்று தலையைச் சரித்துப் பார்த்தாள் மீரா.

மேலும், சற்று அதிகமாகவே திகைத்துப் போனாள் பிரீதா. விழுங்கி சமாளித்துக்கொண்டு, “ஏய், சதா, என்னிடம் நன்றாக உதை வாங்கப் போகிறாயாக்கும்” என்று மிரட்டினாள்.

அதற்குமேல் அங்கே நில்லாமல் பண்ணையார் மகளின் குழந்தையைப் பார்க்க ஓடிவிட்டாள்.

திகைத்த பார்வையுடன் அங்கேயே நின்றான் சதாகரன். “என்ன உளறல் இது, மீரா?” என்றான் சிறு கோபத்துடன். “நல்லவேளை அவள் விபரீதமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. முன்பின் அறியாதவளிடம் பேசுகிற பேச்சா இது?”

நிச்சயமாக இல்லைதான். மீராவே உள்ளூரக் குன்றிப் போயிருந்தாள். இப்போது சதாகரனும் கூறவே, அவமானமாகவே உணர்ந்தாள். சற்று யோசித்து, “நான் அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்கட்டுமா?” என்று அவனைப் போலவே தாழ்ந்த குரலில் வினவினாள்.

தலையசைத்து “ச்ச... அதெல்லாம் வேண்டாம். அவளே பெரிதாக எடுத்துக் கொண்ட மாதிரி தெரியவில்லை. நீயும் விட்டு விடலாம். ஆனால் இனிச் சரியாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.” என்றான் சிறு கண்டிப்புடன்.

தலையசைத்துவிட்டு போனவளுக்கு, உடனேயே “பிரீதா...” என்று அழைத்தபடி சதாகர் பிரீதாவை நாடிச் சென்

றதும் மனம் கருத்தது. அந்தப் 'பிரீதா'வின் மனம் மட்டும்தான் நோக்கக் கூடாதா? இவள் மனம் கஷ்டப்பட்டால் பரவாயில்லையாமா? ஆனால் இதை அவளாலும் செய்ய முடியுமே!

அதன் பிறகு அந்த பிரீதா என் என்று நினைக்குமுன் எண்ணையோடு நின்றாள் மீரா. வீட்டுப் பெண்களோடு ஏற்கனவே இருந்த பழக்கம் கை கொடுக்க, விருந்தாளியாக உட்காராமல் வீட்டவளாய் இருந்து வேலை செய்தாள். பிரீதாவின் இலையில் எந்தப் பதார்த்தம் காலியானாலும் கரண்டியில் வழிய வழிய எடுத்துத் திரும்பப் படைத்தாள். கைகழுவப் போனால் சொம்பில் நீர் மொண்டு ஊற்றி, கைதுடைக்க டவலை நீட்டினாள்.

பிரீதாவே "என்ன, எனக்கு ஒரேயடியாய் உபசாரம் செய்கிறீர்களே! பிசைந்து வாயில் ஊட்டி விடாததுதான் பாக்கி" என்று கூறி நகைத்தாள்.

"அதை நான் செய்தால் நன்றாயிருக்குமா? வேறொருவர் ஊட்டிவிட்டால்தானே ரசிக்கும்." என்று மீரா மொழியவும், பின்புறம் திரும்பி, அடுத்து கைகழுவ வந்தவர்களிடையே சுதாசுரனைக் கண்ணால் பிடித்து, ஒரு விரலால் 'பத்திரம்' காட்டி மிரட்டினாள் பிரீதா. "பார், பார், நிச்சயம் உதை வாங்காமல் நீ இருக்கப் போவதில்லை..." என்றாள் உரக்க.

சுதாசுரனின் பார்வையைச் சந்திக்க மனமின்றி அவன் அருகே வருமுன் சொம்பைக் கீழே வைத்து விட்டு அகன்று சென்று விட்டாள் மீரா.

அப்போது மட்டுமல்ல. அவர்கள் எல்லாருமாய் அங்கே தங்கியிருந்த அவ்வளவு நேரமும், சுதாசுரனின் பார்வையிலிருந்து ஒதுங்கியே நின்றாள் மீரா.

வீடும் திரும்பும்போது கூட வருகிறாளா என்று சுதாசுரன், வின்சென்ட் மூலம் கேட்டுவிட, வந்தது போலவே திரும்பிப் போவதாகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்.

ஆனால் ஏண்டா அப்படித் தங்கினோம் என்று வருந்தும்படி, மீரா கிளம்புகையில், அவளைத் தனியே அழைத்துப் பேசினாள் பண்ணையார் மனைவி.

"நம்ம டாக்டர் சொக்கத் தங்கம் என்று, நீங்கள் வருவதற்கு முன்பே எங்களுக்குத் தெரியும், மீராமா, ஆனால் இந்த மாதிரிப் பெண்ணுங்கூடப் பழகும்படி விடாது நீங்கள் தான் கவனிக்கணும். எப்பேர்ப்பட்ட ஆண்பிள்ளையும் ஒரு நேரமில்லாவிட்டால், ஒருநேரம் மனைவியைக் கோவித்துக்கிடறதுதான்.... அதாம்மா ராமக்கா வீட்டிலே இங்கிலீசிலே திட்டி விட்டாராமே. ராமக்கா வேலைக்கு வந்த போது சொன்னாள். சின்ன விசயம். அதையெல்லாம் மனதிலே வைத்துகிட்டு ஒதுங்கிப் போனீங்கன்னா வேறே மாதிரி ஆயிடப் போறது. கொஞ்சம் உஷாரா இருங்கள்" புத்திமதி சொன்னாள் அந்தப் பெண்மணி.

மிகவும் முயன்று, முகத்திலும் குரலிலும் அமைதியைக் காட்டி, "நீங்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டீர்கள், செல்வியம்மா, டாக்டர், அந்த பிரீதா, இன்னும் இரண்டு பேர், எல்லாரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இதோ, நாளைக்கே கிளம்பிவிடப் போகிறார்கள். போகிறவரை, பழைய கதையெல்லாம் நன்றாக அரட்டை அடிக்கட்டுமே என்றுதான் நான் ஒதுங்கிப் போனேன். அவ்வளவுதான் விஷயம். இதற்குப் போய் மனைதைக் குழப்பிக் கொண்டீர்களா? அதற்கு அவசியமே கிடையாதே...." என்று விட்டுக் கொடாமல் பேசிச் சிரித்து, ஒருவாறு விடை பெற்றாள்.

அடுத்தவர் முன்னிலையில் நாவடக்கம் இல்லாமல் பேசி கேவலத்துக்கு ஆளாகி விட்டானே என்று பொருமிக் கொண்டு வந்தவளுக்கு, வீட்டுக்கு வந்ததும், சுதாகரன் அதே குற்றத்தை அவள் மேல் சுமத்தவும் எரிகிற தீயில் எண்ணெயை விட்டது போல ஆயிற்று.

8

ஊண்ணையார் வீட்டிலிருந்து சுதாகரன் கிளம்பிச் சென்று கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் ஆன பிறகுதான் மீரா கிளம்பினாள்.

வரும்போது சுதாகரனோடு ஜீப்பில் வந்தவர்களும் செல்லும்போது அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த வேனி லேயே சென்றுவிட, ஜீப்பில் சுதாகரன் தனியாக வீட்டுப் பக்கம் செல்வதை மீரா கவனித்திருந்தாள்.

ஆனால் இந்த ஒரு மணி நேரத்தில் அவன் உடை கூட மாற்றாமல் அவளது வருகைக்காகக் காத்திருந்தான். வண்டிச் சத்தம் கேட்டதுமே சுதவைத் திறந்தவன், வண்டிக்கார னிடம், வெற்றிலை பாக்குக்கு வைத்துக் கொள்ளுமாறு இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு மீரா வரவும் சுதவை மூடிக்கொண்டு அவள் பின்னோடு உள்ளே வந்தான்.

அவனைக் கவனியாதவள் போல மீரா அவளது அறைப் பக்கம் திரும்பவும், "கொஞ்சம் நில். உள்ளிடம் சற்றுப் பேச வேண்டும்" என்று அவளை நிறுத்தினான்.

எங்கோ பார்த்தபடி அவள் நிற்கவும், சற்றுத் தனிவாகவே, "இன்று ஏன் மீரா, அப்படி நடந்து கொண்டாய்?" என்று கேட்டான்.

"என்ன நடந்...ஓ, அதற்குத்தான் அப்போதே மன்னிப் புக் கேட்கிறேன் என்றேனே. நீங்கள்தானே வேண்டாம் என்றீர்கள்" என்றாள் கைப்பையின் சித்திர வேலையைத் தடவிப் பார்த்தபடி.

"ச்சு, நான் அதைச் சொல்லவில்லை, பிறகு எப்படி நடந்து கொண்டாய்? யோசித்துப் பார். அது...."

ஆத்திரத்துடன் நிமிர்ந்தாள் மீரா. "எப்படி? எப்படி நடந்து விட்டேன்? முதலில் கொஞ்சம் நக்கலாகப் பேசிய தற்கு ஈடுகட்டுவது போல அந்தப் பிரீதாவுக்கு விழுந்து விழுந்து உபசாரம் செய்தேன். இதில் தப்பு என்ன இருக்கி மது?" என்றாள் வேகத்துடன்.

தலையசைத்து, "அதை நீ வேண்டுமென்றே அதிகப் படியாகச் செய்தாய் என்பது உனக்கே தெரியும். அப்புறம் அந்த ஊட்டிவிடுகிற பேச்சு வேறு. ஊசும்.... சரியில்லை.... மீரா" என்றான் சுதாகரன்.

சவால் விடுவது போல தலையைச் சரித்து அவன் விழி களை நேராகப் பார்த்துப் பேசினாள் அவள். "திருமண வயதுப் பெண்களிடம், கேலியாக அப்படிப் பேசுவது தான். இதில் நீங்கள் தப்பு காண்பதுதான் எனக்கு விசித்திரமாக இருக்கிறது" என்றாள்.

"அந்தப் பெண்...." என்று எதையோ சொல்ல வாயெ டுத்து விட்டுத் தயங்கினாள் சுதாகரன். பிறகு, "அதை இப்போது சொல்ல முடியாது, மீரா. பிரீதா பேச்சை விட்டு விடுவோம். மற்றவர் முன்னிலையில் நீ என்னிடம் இப்ப டித்தான் நடந்து கொள்வதா? கூப்பிட்டால் காது கேளா தது போல விலகிச் செல்வது, அறைக்குள் நான் வந்தால் நீ வெளியே போவது, முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு பாராதது போல் நடப்பது.... எல்லாரும் என்ன நினைத்தி

ருப்பார்கள்? யோசிக்க வேண்டாமா? பெண்களிடம் பொறுத்துப் போக வேண்டும் என்று பண்ணையார் எனக்குப் புத்தி கூறுகிறார்....” வேசான கண்டனக் குரலில் அவன் பேசவும் அவளுக்குப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. அவளும் தான் புத்திமதி மூட்டை கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்!

மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்று கவலைப்படுகிறானா? அப்படி கவலைப்படுகிற ஆள், இன்னொரு பெண் சதா என்று செல்லம் கொஞ்சுவதைத் தடுக்க வேண்டாம்? தொட்டுப் பேசுவதை நிறுத்த வேண்டாம்? பெரிய மலைக் குன்றிலிருந்து குதிகிற மாதிரி ஜீப்பிலிருந்து இறங்கக் கை கொடுத்தானே! ஆனால் அதையெல்லாம் சொன்னால் மட்டரகமாகச் சந்தேகப்படுகிறது மாதிரி ஆகிவிடும்.

கூடவே பண்ணையார் மனைவி கூறியது நினைவு வர, வேறு வகையில் தாக்கினாள் மீரா. “ஏன் சொல்லமாட்டார்?” என்று சீறி விழுந்தாள். “இப்போது இவ்வளவு யோசிக்கிறவர் அன்று அந்த ராமக்கா வீட்டில் அத்தனை பேர் முன்னால் என்னிடம் கத்தியிருக்கக் கூடாது? என்னென்ன சொன்னீர்கள் ‘ஷட்அப்’பா? ‘கெட்அவுட்’லா? இந்த மாதிரி ஒரு கணவர் கொஞ்சிக் குலாவினால், அதுவும் பார்வையாளர்களை வைத்துக் கொண்டு பேசினால் பார்க்கிறவர்கள் என்னவெல்லாமோதான் பேசுவார்கள். ஒருவேளை ஆங்கிலத்தில் பேசியதால் யாருக்கும் புரிந்திராது என்று எண்ணினீர்களோ என்னவோ? ‘கெட்டவுட்’ என்றால் ‘வெளியே போ’ன்னுதானேம்மா அர்த்தம் என்று வள்ளி என்னிடமே கேட்கிறாள். அப்போது எனக்கு ரொம்ப குளு.... மையாக இருந்தது என்றா நினைத்தீர்கள்?”

“மீரா, அன்று எதற்காக அப்படிப் பேச நேர்ந்தது என்று உனக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன்....”

“இல்லையென்று நான் சொன்னேனா? சொன்னேனா என்று கேட்கிறேன். அத்தோடு எனக்கு மட்டும் விளக்கம் சொன்னால் போதுமா? நீங்கள் என்ன, என் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாகவா சொன்னீர்கள்? நாலு வீடு கேட்கிற மாதிரி.... வள்ளி, நர்சு, அந்த ராமக்கா, வின் சென்ட்.... போதாதா? அதைத் தொடக்கமாக வைத்துக் கொண்டதான் என்னென்னவோ பூதமாக்குகிறார்கள். அன்றைக்குக் காட்டுக் கத்தல் கத்திவிட்டு இன்றைக்கு ஊர் பேசுகிறது என்று என்னைப் பழிப்பானே?”

அவலை நினைத்து உரலை இடிக்கிற கதையாக ஏதோ தாபத்தை ஏதோ கோபமாய்க் காட்டியாயிற்று. கொட்டி முடித்து விட்டுப் பெரிய மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு நின்றாள் மீரா.

அவளைச் சற்று வினோதமாய்ப் பார்த்து விட்டு, “இன்று உன்னை என்ன பிடித்து ஆட்டுகிறது. என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மீரா, போ. போய் ‘நன்றாகத் தூங்கி ஓய்வு எடுத்துவிட்டுக் காலையில் யோசித்துப் பார். அப்போதாவது நான் சொன்னது புரிகிறதா பார்ப்போம். குட்நைட்” என்று கூறி விட்டுத் திரும்பி நடந்து அவளது அறைக்குள் சென்று விட்டாள் சதாசுரன்.

அதுதான் விஷயம்.

இந்த ‘குட்நைட்’ சொல்லிவிட்டுத் தனித்தனியே முடங் குகிற நிலைமைதான். பிரச்சினைக்கே அடிப்படை. இது அவனுக்கு என்றாவது புரியுமா?

ஒரு பெருமூச்சுடன் மெல்ல அவளது அறைக்குள் சென்றாள் மீரா, வழக்கம் போல உடம்பு சுழுவி. உடைமாற்றிய

வன் படுக்க மனமற்று சன்னல் பக்கமாய் ஒரு நாற்காலியைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தான்.

பூக்குவியல் போலச் செவ்வியுடைய குழந்தை நினைவு வந்தது. என்ன மிருதுவாய் இருந்தது! டாக்டருக்குக் குழந்தை என்று கேட்டார்களே, ஊ.....ம்....., அவளா மாட்டேன் என்கிறாள்?

சதாசுரனின் ஜடையில் ஒரு குழந்தை கற்பனையில் பவனி வர அவளுக்கு உடம்பு குறுகுறுத்தது. மெய்யாகத் தான், அவளில் உருவாகிப் பிறந்த குழந்தையைத் தூக்கும்போது எப்படி இருக்கும்?

திருமென சந்திரேசனின் நினைவு வந்தது. திருமணம் பத்தே நாட்களில் என்று இருந்த போது கூடக் குழந்தை, குடும்பம் என்று அவளுக்குக் கற்பனை விரிந்ததே இல்லையே! நாட்டியம், மேடைக் கச்சேரிகள், வெளிநாட்டு உலா, பேர், புகழ்... வேறு ஒன்றும் நினைக்கத் தோன்றியதே இல்லை. அதுவும் சந்திரேசன் சேர்ந்து வாழ்வது பற்றிப் பேசும்போதுகூட அந்தப் பேச்சைத் தவிர்க்கத்தான் தோன்றும்.

இப்போது இந்த ஏக்கம் ஏங்குகிறாளே?

ஆனால் யோசித்துப் பார்க்கும்போது இந்த ஏக்கம் நியாயமாகவும் படவில்லை. சதாசுரன் திருமணப் பேச்சை எடுத்ததுமே காதலை அடியோடு மறுத்தவள் அவள்தான். அப்படி மறுத்து விட்டு, இப்போது அவள் காதலிக்கவில்லை என்று ஏங்குவது எப்படி சரியாகும்?

அவன் கேட்டது ஒரு துணைக்கரம் மட்டும் தான். அதற்கு அவன் அவளை எவ்வளவோ நன்றாகத்தான் நடத்துகிறான். இதுவேனும் நிலைத்தால் போதும் என்று திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

இப்படி நல்ல நல்ல தீர்மானங்களோடுதான் அன்று மாலை விருந்துக்கு மீரா கிளம்பியது. ஆனால் கிளம்பும் போதே, "புத்தி தெளிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இன்றேனும் ஒழுங்காக நடந்து கொள்வாய் என்று எதிர்பார்க்கலாமா?" என்று சதாசுரன் அமர்த்தலாகக் கூறவும் அவளுக்கு மீண்டும் சுற்றென்று ஏறிவிட்டது.

மறைத்து, "பின்னே?" என்று உதடுகளை இழுத்து முறுவலித்து விட்டு ஜீப்பில் ஏறினாள் அவள். "நம்மைப் போல ஒற்றுமையான கணவன் - மனைவி உலகத்திலேயே கிடையாது என்று ஆக்கி விடுகிறேன்பாருங்கள்."

அவளை ஒருதரம் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, "சில சமயங்களில் உன்னைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை மீரா" என்று ஜீப்பைக் கிளப்பினான் சதாசுரன்.

அவன் அருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தபடி, "நீங்கள் மாருதியை மாற்றாமலே இருந்திருக்கலாம்" என்றான் மனைவி.

"ஏன்? கிராமத்து ரோடுகளுக்கு ஜீப் வசதியாக இருக்கும் என்றுதான் மாற்றினேன். ரொம்பவும் குலுக்குகிறதா?" என்று கரிசனமாய் விசாரித்தான் கணவன்.

"அதில்லை. மாருதியில் எப்படி உட்கார்ந்தாலும் அவ்வளவாக வெளியே தெரியாது. இது... பக்கவாட்டில் மறைப்பு இல்லையா, ஒட்டி உட்காரவிட்டால் ஒற்றுமை இல்லை என்று சொல்லிவிடக்கூடும்" என்று மேலும் நெருங்கி அமர்ந்தாள் அவள். இது தொடக்கம்.

மாலையிலிருந்து முழுமையும் சதாசுரனைவிட்டு மீரா இங்கே, அங்கே சற்றும் நகரவே இல்லை. அவ்வப்போது அவன் தோளில் கை வைத்து அவன்மேல் உரசியபடியே எதையாவது சொல்லிக் கிண்கிணியாய்ச் சிரித்தாள்.

மற்றவர்களின் பேச்சின் போர்வையில் சுதாசுரன் மனைவியிடம் திரும்பி, “மீரா... பிளீஸ்!” என்றபோது ஒன்றும் அறியாத பச்சைக் குழந்தை போல விழிகளை அகல விரித்தாள்.

மேடை, ஒளி விளக்குகள், பாராட்டுகள், பெரிய நகரங்கள் என்று இருந்தது மாறி இந்தக் கிராம வாசம் சிரமமாக இல்லை என்று யாரோ மீராவிடம் கேட்டார்கள்.

“சிரமமா?” என்று கண்களில் மையலுடன் கணவனைப் பார்த்தாள் மீரா. “ராமன் இருக்கும் இடம் அயோத்தி. இவர்...” என்று சுதாசுரனின் தொடையில் கைவைத்து, “இருக்கும் இடம் எனக்குச் சொர்க்கம்” எனவும் ‘ஹார்ரே’ என்று எல்லோரும் கைதட்டிச் சிரித்தனர்.

பேச்சு திசை மாறி, மற்றவர்களின் கவனம் வேறுபுறம் திரும்பியதும், அவனது தொடை மீதே நிலைத்து விட்டிருந்த அவளதுகை நசுங்கிவிடும் போல அழுந்தப் பற்றி, எடுத்து அவள் மடியில் வைத்தான் சுதாசுரன். “நீ ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளப் போகிறாயா, இல்லையா?” என்று பல்லைக் கடித்தான்.

“உங்களை எப்படித் திருப்திப்படுத்துவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை, டாக்டர்” என்று குறைகூறும் குரலில் உரைத்தாள் மீரா. “நேற்றானால் ஒதுங்கிப்போனது தப்பு. ஒழுங்காக நடந்து கொள் என்று கண்டித்தீர்கள். இன்று ஒட்டி இருந்தால் இப்போது ஒழுங்காக நடந்து கொள் என்று மிரட்டுகிறீர்கள். நான் என்னதான் செய்வது?” என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

“நீ... நீ...” என்றவன் மேலே வார்த்தை வராமல் ஆத்திரமாக முறைக்க. “ஷ்... அப்படி முறைத்துப் பார்க்காதீர்கள், டாக்டர் அப்புறம் அன்பான கணவன் -

மனைவி வேடம் வெளுத்துவிடும்” என்று எச்சரித்தாள் அவள்.

வேகமான மூச்சுடன் வேறுபுறம் திரும்பினான் அவன்.

விருந்து முடிந்ததும், வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு, “நான்றாகச் சிவந்திருக்கிறதா பாருங்கள்” என்று உதடுகளைக் குவித்துக் காட்டியது அதிகப்படி என்று மீராவே உணர்ந்தாள்.

நல்லவேளையாக அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை.

சமயத்தில் வந்து உதவிய அத்தனை பேரையும் பாராட்டிப் பேசி, பரிசுகள் கொடுத்து, அதற்கு அவர்கள் நன்றி உரைத்து, விருந்தை முடித்துக்கொண்டு, அவரவர் மூட்டை முடிச்சுகள், வைத்திய உபகரணங்களோடு அவர்கள் கிளம்பியதும், சுதாசுரனும் ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

அவனது கோபதாபங்களை சுதாசுரன் ஒரு போதும் ஒட்டுகிற வண்டியிடம் காட்டியது இல்லை. ஆனால் அன்று ஜீப் பறந்தது.

உள்ளூரத் திகிலுடனே பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் மீரா. அநியாயமாய்க் குற்றம் சாட்டியதற்கும் அவசிய மற்ற புத்தி சொன்னதற்கும் பதில் கொடுத்துப் பாடம் கற்பித்த திருப்தியெல்லாம் பறந்துபோயிற்று.

மிதமிஞ்சிய கோபத்தில் சுதாசுரன் கொதித்துக் கொண்டு இருப்பது நன்றாகவே புரிந்தது. முன்தினம் கோபப்பட்டான் என்றாலும் அவன் ஒரு போதும் நிதானம் இழக்கவில்லை. கட்டுப்பாடுடனேயே பேசினான். இன்று அவனால் அது முடியும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

என்னதான் கட்டுப்பாட்டை இழந்தாலும் மனைவியிடம் கைநீட்டும் அளவுக்கு அவன் இறங்கி விடமாட்டான் தான். ஆனால் அவளுக்கு அச்ச மூட்டியது வேறு ஒன்று. நீ எல்லை மீறி விட்டாய். இனி உனக்கும் எனக்கும் சரிப்படாது, பிரிந்து விடலாம் என்று சொல்லிவிட்டால்?

அய்யோ! அவனைப் பிரிந்து அவளால் எப்படி வாழ முடியும்?

அவனிடம் எப்படி மன்னிப்புக் கேட்பது என்று விதவிதமாக யோசித்தவளைச் சுதாசுரன் பேசவே விடவில்லை.

அவளைக் கைப்பிடியாய் வீட்டின் உள்ளே இழுத்துச் சென்று கதவைத் தாளிட்டவன். அதே முரட்டுத்தனத்துடன் அவளைப் பற்றி இழுத்து, இறுக அணைத்து, அழுந்த முத்தமிட்டான்.

எதை எதையோ அச்சத்துடன் எதிர்பார்த்திருந்த மீரா ஒரேயடியாய்ப் பிரமித்து போனாள்..

பிரமிப்பு மாறி, அவள் நெகிழ்த் தொடங்கியபோது, சட்டென அவளை விலக்கி நிறுத்தினான் அவன். "நான் மரக்கட்டையல்ல, மீரா இரத்தமும், சதையுமாய் உருவான ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். எனக்கும் உணர்ச்சிகள் உண்டு. அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவது எப்போதுமே எனக்கு சாத்தியம் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இனி ஒரு தரம் என் பொறுமையை அளவுமீறிச் சோதித்தால், அதன் பின் விளைவுகளை ஏற்கவும் நீ தயாராக இருக்க வேண்டும் ஜாக்கிரதை" என்று இறுகிய குரலில் எச்சரித்து விட்டு, அவள் எதுவும் புதில் பேசமுன் திரும்பி கதவைத் திறந்தவன். "நான் மருத்துவமனைக்குப் போகிறேன்" என்று கூறிக் கதவை வெளிப்புறமாய்ச் சாத்திக்கொண்டு சென்று விட்டான்.

அவளைத் தாங்கும் சக்தியற்றவை போலக் கால்கள் வெடவெடக்கவே அப்படியே சரிந்து தரையில் அமர்ந்தாள் மீரா. உலகம் அவளைச் சுற்றித் தட்டாமாலை ஆடுவது போல இருந்தது. அவளது அணைப்பைத் தவிர வேறு எதையும் நினைக்கவோ, உணர்வோ முடியாமல் சற்றுநேரம் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள்.

கொஞ்சம் சுயநிலை திரும்பியதும் யோசித்தாள்.

சுதாசுரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டிருந்தான், அது அவள் அறிந்ததே. ஆனால் அவன் அதைக் காட்டியவிதம் தான் அவளை வியக்க வைத்தது.

என்னவோ எவ்வளவு நெருக்கமாக அணைத்தாலும் போதாது போல இறுக அணைத்தானே! அவன் கொண்டிருந்தது கோபம் மட்டும்தானா?

விருந்தில் மீரா நடந்தகொண்டவிதம் அவளைப் பாதித்திருக்குமா? காதலிக்காமல் காதல் செய்வது சாத்தியமா? அதுவும் சுதாசுரனைப் போன்ற ஒருவருக்கு?

நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்தது மீராவுக்கு.

எப்போதுமே கட்டுப்படுத்த முடியாது என்றானே! அப்படியானால் அவளைப் போலவே அவனும் ஏற்கனவே பாதிக்கப்பட்டிருந்தும் மனதை, உடலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டதான் இருக்கிறானோ?

எப்படி அறிவது, சும்மா, நேரே போய், என்னை நேசிக்கிறாயா என்று எப்படிக்கேட்பது? 'இல்லையே' என்று விட்டால் கேவலம் இல்லையா?

மீண்டும் குழம்பியவளுக்கு அவள் 'பின் விளைவு'களைப் பற்றி எச்சரித்தது நினைவு வந்தது.

'சுவிட்ச்' போட்டாற்போல் உள்ளூர் ஓர் ஒளி பரவுவதை மீரா உணர்ந்தாள். கூடவே தைரியம் உண்டாயிற்று.

மாலையில் எங்கேனும் வெளியே செல்ல நேர்ந்தால். இரவு படுக்குமுன் மருத்துவமனைக்குச் சென்று பார்த்து விட்டு வருவது சுதாகரனுக்கு வழக்கம் தான். ரொம்பப் பெரிய அளவென்று இல்லை என்றாலும் மருத்துவமனையில் போடப்பட்டிருந்த பதினைந்து படுக்கைகளில் பெரும்பாலும் நோயாளிகள் இருப்பார்கள். 'சார்ட்' பார்த்து அவர்களுக்கு தேவையான மருத்துவக் குறிப்புகளை இரவு நர்சிடம் சொல்லி விட்டு வருவான். அவனுக்குத்திருப்தியாக வேலை முடித்துவர எப்படியும் ஒரு மணி நேரம் ஆகும்.

சுவர்க் கடிசாரத்தில் மணி பார்த்த மீராவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். சுதாகரன் வெளியே சென்று பத்து நிமிடங்கள் தான் ஆகியிருக்கிறது என்றால் அவளால் நம்பக்கூட முடியவில்லை.

உள்ளூர் ஒரு துள்ளலுடன் எழுந்து சென்று வழக்கம் போல உடம்பு கழுவி, 'நைட்டி'க்கு மாறினாள். அவளது வழக்கமான பாதைச் சூடு செய்து பிளாஸ்கில் ஊற்றி வைத்தாள். பிறகு செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் பொழுதை நெட்டித் தள்ளினாள்.

வழக்கமான ஒரு மணி நேரம் தாண்டி மேலும் அறுபது நிமிடங்கள் சென்று முடியவும் அவளுக்கு மனம் சோர்ந்தது.

வீட்டுக்கு வரப் பிடிக்காமல் அங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கிறானா? அல்லது அளவு மீறி நடந்து கொண்டுவிட்டதால் அவள் முகத்தில் விழிக்கத் தயங்குகிறானா?

பொறுமை இழந்து, கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள். அந்த இரவு நேரத்துக்கு, அங்கே அதிகப்படியாக விளக்குகள் எரிவதும், ஆட்கள் நடமாடுவதும் தெரிந்தது. ஏன்? அதை அறிந்து கொள்வதோடு, எப்படியும் சுதாகரனை, உடனே பார்க்க வேண்டும் போலத் தோன்றவும், அவசரமாகச் சேலைக்கு மாறி, மருத்துவமனையை நோக்கி நடந்தாள். வேகமாகச் சுற்றுமதில் இடைக்கதவு வழியே சென்று, மருத்துவமனையின் வராண்டாப் படி ஏறியவள் திகைத்து நின்றாள்.

ஏனெனில் அந்த வராண்டாவில், ஒரு நாற்காலியில் ஓய்ந்து கிடந்தபடி, சிகரெட்டு புகையை ஊதிக்கொண்டிருந்தவன் சுந்தரேசன்!

புதிதாக யாருக்கோ உடம்பு சரியில்லை என்று மருத்துவமனைக்கு வந்திருக்க வேண்டும். அது ஒருவனோ பலரோ, நிறையுபேர் நடமாடுவது போலத் தோன்றியதால் குடாக டீ ஏதும் தயாரித்து கொடுக்கலாம் என்பது மீரா மருத்துவமனைக்கு வர ஒரு காரணம்.

இன்னொன்று சுதாகரனைப் பார்த்தாக வேண்டும் போல இருந்த மனநிலை. அவளைப் பார்க்கத் தயங்கிக் கொண்டு புதுக் கேசைக் காரணம் காட்டி அவன் மருத்துவமனையிலேயே தங்கி விட வேண்டாம் என்று குறிப்பு காட்ட விரும்பியது முக்கியமான காரணம்.

சுதாகரன் புரிந்து கொள்ளும் விதமாக எப்படிக் குறிப்புக் காட்டுவது என்று அதே யோசனையாய் வந்தவளுக்கு

மற்றவர் யாரைப் பற்றிய நினைவும் இருக்கவில்லை. அதிலும் கடந்த பிறவித் தொடர்பு போல் அடியோடு மறந்து போயிருந்த சுந்தரேசனைக் காணவும் ஒருகணம் அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

இவன் இங்கே எங்கே வந்தான்? இவனது வெளிநாட்டுப் பயணம் என்ன ஆயிற்று.... என்று யோசிக்கையில் வெளிநாட்டுப் பயணம் முடிந்து ஆறு மாதம் ஆகியிருக்கும் என்பது நினைவு வந்தது.

அப்படியானால் சுதாகரனுடைய மனைவியாக மீரா இந்த ஊருக்கு வந்து எட்டு மாதங்கள் முடிந்துபோயின!

அதற்குள் அவளைப் பார்த்துவிட்ட சுந்தரேசனும் வியப்புடன் எழுந்து வந்தான். "மீரா, நீயா? நீ இங்கே எங்கே...?"

நன்றாகவே சுதாரித்துக் கொண்டுவிட்ட மீரா, தன் விவரம் கூறினாள். "நான் டாக்டர் சுதாகரனுடைய மனைவி. மாலினி சுகமா? எங்கே இருக்கிறாள்?" என்று முறைப்படி விசாரித்தாள்.

கசப்புடன் சிரித்தான் சுந்தரேசன். 'சுகமா? சுகமாக இருந்தால் இந்தப் பட்டிக்காட்டு மருத்துவமனைக்கு ஏன் வரப்போகிறோம்?' என்று முழங்குகையிலும் நெற்றியிலும் ஒட்டியிருந்த பிளாஸ்டரைக் காட்டினான். "திருச்சியில் ஒரு நிகழ்ச்சி. அடுத்து சிக்கல்பக்கம். குறுக்குவழி, பெட்ரோல் மிச்சம் என்று ஏதோ வழியில் ஒட்டினான் டிரைவர். இந்தப் பக்கத்து லாரிக்காரர்களும் அதே மாதிரி நினைத்து இதே வழியில் வருவார்கள் என்று கண்டோமா? எங்கள் எல்லோருக்கும் அரைத் தூக்கம். டமால் என்று ஒரு திடீர் ஓசை லாரியைப் பார்த்ததும் மாலினி கதவைத் திறந்து கொண்டு சூதிக்க முயற்சித்திருப்பாள் போல. கால் கதவு

இடுக்கில் சிக்கி நன்றாக அடிபட்டு விட்டது. மற்றவர்களுக்கு வேசான அடிதான். எனக்கு இப்படி. அப்படியே இந்த அத்துவானக்காட்டில் நாய் நரி புடுங்கிச் சாகப் பேகிறோம்" என்று நினைத்தோம். ஆனால் யாரோ இந்த ஊர்ப் பண்ணையாராமே, யாரையோ எங்கோ கொண்டு விட்டு விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தவர், அடிபட்டுக் கிடந்த எங்களைப் பார்த்ததும், நாலைந்து பேரை அழைத்து வந்து எங்களைத் தூக்கி இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தார்.

"எனக்கு யாரோ ஒரு தடியன் துடைத்து பிளாஸ்டர் போட்டான். நோயாளிக்கு வலிக்காமல் செய்யத் தெரியாக கத்துக்குட்டி.

"மாலினியை ஸ்ட்ரெச்சரில் கொண்டுபோனார்கள். அவளோடு கூட உள்ளே போனவனைப் பார்த்தால் அந்த ஈயோட்டிப்பயல் போல இருக்கிறதே என்று நினைத்தேன். அவனேதானா? பட்டணத்தில் 'பப்பு' வேகவில்லை என்று இங்கே வந்து இந்த அப்பாவி கிராம மக்களைச் சுரண்டித் தின்றுகொண்டு இருக்கிறானா?" என்றான் சுந்தரேசன் இளக்காரமாக.

"அப்படிப் பேசாதீர்கள், சுந்தரேசன். அவருக்குப் பட்டணத்திலும் நல்ல பெயர் தான். நல்ல வருமானம் தான்" என்று ஆத்திரத்துடன் சுதாகரனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினாள் அவள்.

"அப்படி இருந்தால் அதைவிட்டு விட்டு அவன் இங்கே ஏன் வரப்போகிறான்? கிருக்கா?" என்றான் அவன் ஏளனமாகவே.

"பணம், புகழையே பெரிதாக நினைப்பவர்களுக்கு இது புரிவது சிரமம். சுந்தரேசன். நகரங்களில் எத்த

னையோ, டாக்டர்கள், ஒருவர் குறைவதால் இழப்பு பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் கிராமங்களில் தேவைப்படும் நேரத்தில் மருத்துவர் கிடைக்காத காரணத்தாலே மடிபவர்கள் பலர். ஆனமட்டும் அவர்களுக்கு உதவும் சேவை மனப்பான்மையால்தான் அவர் அங்கே கிடைத்து வந்த பெரும் பணத்தைத் தியாகம் செய்து இங்கு வந்தார்” என்று கணவன் புகழ் பாடினாள் மனைவி; உண்மையும் தானே என்கிற நிமிர்வுடன்.

“உலகமகா தியாகி!” என்றான் அவன் உதாசீனமாக. ‘இந்த தியாகிப்பயல் உன்னை ஏன் மணந்தானாம்? உன் பணம் அவனுக்குத் தெரியாது என்றா நினைக்கிறாய்? சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு அவளே கொண்டு வருவாள்; நாலைந்து ஆண்டுகளில் மொத்தத் தொகை வேறு வரும். அத்தோடு குட்டி பார்வைக்கு நன்றாக இருப்பதால் கட்டிலுக்கும் வசதி என்றுதானே....” என்றான் கொச்சையாக.

“வாயை மூடுங்கள்” என்று சீறினாள் மீரா. அவனை வெறுப்புடன் உறுத்து நீங்கள் முன்பு எதற்காக என்னை மணந்துகொள்ள விரும்பினீர்கள் என்பது இப்போது புரிகிறது. கூடவே நடன நிகழ்ச்சி! பணத்தையும் கணக்கிட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் சுதாகரன் உங்கள் வர்க்கம் அல்ல. இன்று வரையிலும் அவர் என் பணத்தைத் தொட்டது கிடையாது, தெரியுமா? அதுமட்டுமில்லை, உங்கள் கட்டில், குட்டி நினைப்பும் அவருக்கு ஒருதரம் கூட வந்தது இல்லை. உங்களால், காதல் கல்யாணம் என்பவனவற்றை அடியோடு வெறுத்திருந்த என்னிடம், கிராமப் பெண்கள் கூச்சமின்றி அவரிடம் வைத்தியம் செய்து கொள்ள முன்வருவதற்காக, அவருடைய மனைவி என்கிற பெயரில் ஒரு துணைக்கரமாக மட்டும் வரும்படி வேண்டி, மணந்தவர்

அவர். இன்றளவும் அந்த எல்லை மீறாமல் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கும் அவரைப் போய்.... சீச்சி, இவ்வளவு நேரம் உங்களோடு நின்று பேசியது கூடப் பாவம்” என்று படபடத்துவிட்டு மடமடவென்று படியேறி, வரந்தா தாண்டி மருத்துவமனைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

சுதாகரன் ஆபரேசன் அறையில் அதிகமாக அடிபட்டிருந்த மாலினிக்கு சிகிச்சை அளித்துக்கொண்டு இருப்பதாக வின்சென்ட் மூலம் அறிந்தாள்.

ஒரு காலத்தில் யாருடைய காலைப் பணிவன்புடன் தொட்டு வணங்கி ஆட்டத்தைத் தொடங்கினாளோ, அந்த நட்டுவனாரும், அந்த நிகழ்ச்சிகளில் அவளோடு கூட ஆடிய பலரும் வலியினால் முகம் சுளித்து முக்கி முனகிக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்ததும் மீராவின் மனம் உருகியது.

அவர்களோடு இதமாய்ப் பேசியும், டீ போட்டுக் கொடுத்துமாக அவர்கள் சற்றே ஆறுதல் பெற அவளால் ஆன உதவிகளைச் செய்தாள்.

பக்கவாத்தியக்காரர்களோ, உதிரி ஆட்டக்காரர்களோ இல்லாமல் மிகவும் சுருங்கி இருப்பதைக் கண்டு அவளுக்கு மனம் சற்றுக் கலங்கியபோதும் அதுபற்றிப் பேசாமல் இருந்தாள். அவர்கள் தங்கள் குறைகளை அவளிடம் சொல்ல, அது குழு முதலாளி சுந்தரேசன் காதில் விழுந்து வைத்தால் பேசியவர்களுக்கு ஆபத்து. எதற்கு வீண்வம்பு!

சற்றுநேரம் இதமாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தவன், கொடுக்கப்பட்டிருந்த தூக்க மருந்தின் விளைவாக அவர்களது கண்கள் சொருகத் தொடங்கவும், அவர்கள் படுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை வின்சென்ட்டுடன் சேர்ந்து செய்து

விட்டு, பின்வழி வழியே, வின்சென்டை உடன் அழைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினாள்.

வந்திருந்த அனைவரும் விபத்தில் அடிபட்டவர்கள். யாருக்கேனும் உள்காயம் பட்டிருந்தால் எப்போது வேண்டுமானாலும் இசிவு ஏற்படலாம் என்பதால் அங்கேயே தங்கி, கண்காணிக்காமல் சுதாகரன் வீடு திரும்பப் போவதில்லை. அங்கேயே அவனது தனிப்பகுதியில் கோழித் தூக்கம் போட்டுவிட்டு எழுந்து சென்று பார்ப்பான். பால் பிளாஸ்கை வின்சென்ட்டிடம் கொடுத்து, எப்படியாவது இரவுக்குள் டாக்டர் அதைக் குடிக்கும்படி செய்வது அவன் பொறுப்பு என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டுக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு படுத்தான்.

தூக்கம் எளிதில் வருவதாயில்லை.

இருந்திருந்து இன்று பார்த்து இப்படி நடக்கவேண்டுமா என்று உள்ளூர ஒரு மறுகல், உடனேயே, சே! பாவம் எல்லோரும் என்று இரங்கினாள்.

பாவம், மாலினி எப்படி இருக்கிறாளோ?

ஒரு தரம் ஆபரேசன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தபோது, 'மல்டிபிள் பிராக்சர்' என்றாள் நாகமணி. எலும்பு கூடி அவள் ஆட வேண்டுமே! இல்லாவிட்டால் சுந்தரேசன் அவளை சொல்லாலேயே உயிரோடு கொண்டு விடுவான்.

பக்கவாத்தியக்காரர்கள் தனியாக இருக்கிறார்களோ என்று நினைத்து, அவர்கள் எங்கே என்று மீரா தேடிய போது, வாயிற்புறம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்தி, 'இப்போதெல்லாம் டேப்தாம்மா' என்று தணிந்த குரலில் நட்டு வனார் சொன்னதை எண்ணிப் பார்த்தாள்.

சுந்தரேசன் பெரிய பந்தா பார்க்கிறவன். பக்கவாத்தியக்காரர்கள் இல்லாமல், தவில், தாளக்காரன், வீணை, முகவீணை வயலின் என்று அத்தனை பேரும் இல்லாமல் அசையமாட்டான். அத்தனை பேருக்கும் ஒட்டிக்கு ரெட்டியாக நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்கிறவரிடம் பிடுங்கிவிடுவான். ஆக அதில் வருமானம் வேறு.

அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு இப்போது வெறும் டேப்பைப் போட்டு ஆடுவது என்றால்? வெளிநாட்டுப் பணம் எல்லாம் என்ன ஆகியிருக்கும்?

இந்தப் பகுதியில் நாட்டியக்கலை என்று பெரிதாக உயிரை விடா விட்டாலும் பெரும்பாலும் கலை ஆர்வம் இருக்கிறது. இந்த மாதிரி ஒரு நட்டுவனார் கிடைத்தால் ஒரு நாட்டியப் பள்ளி வைத்து, சின்னப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம் என்று எண்ணியபடியே உறங்கிப் போனாள் மீரா.

கனவுகளில் உருண்டு, புரண்டு, மெல்ல ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் அமிழ்ந்து, அவள் விழித்து எழுந்தபோது மிகவும் தாமதம் ஆகிவிட்டிருந்தது.

ஒடிப்போய், சுதாகரன் வந்திருக்கிறானா என்று எட்டிப் பார்த்தாள். ஊசும்.... வந்திருக்கவும் இல்லை; வந்து போன சுவடும் இல்லை.

அங்கே யாருக்கும் உடல்நிலை மோசமாகியிருக்கக் கூடாது கடவுளே என்று ஒருதரம் பிரார்த்தித்துவிட்டு, விரைவில் மருத்துவமனைக்குச் சென்று அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற முடிவுடன், அவசரமாகத் தன் வேலைகளைக் கவனித்தாள் மீரா.

குளித்து தலைவாரிக் கொண்டு இருந்தபோது, “யாரோ ஓர் அய்யா வந்திருக்காங்கம்மா” என்று வள்ளி வந்து அழைத்தாள். “உங்களைப் பார்க்கணுமாம்.”

அவசரமாகப் பின்னலை இரண்டு திருப்பு திருப்பி விட்டு, ரப்பர் பாண்டை மாட்டிக்கொண்டே வந்து பார்த்தால், சோபாவில் சாய்ந்துகொண்டு, சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தான் சுந்தரேசன்.

இவன் ஏன் இங்கே வந்தான் என்று யோசித்து ஒரு கணம் தயங்கினாள் மீரா.

அதற்குள் அவளைக் கவனித்துவிட்டு, “உன்னிடம் சற்றுப் பேச வேண்டும் மீரா. அதற்கு முன்னால் ஒரு கப் காபி கிடைக்குமா? அங்கே அந்தப் பட்டிக்காட்டுச் சாப்பாட்டுக்கடைக் காப்பி சகிக்கவில்லை” என்றான்.

அது கிராமத்துச் சாப்பாட்டுக் கடைதான். சுதாகரனின் மருத்துவமனையில் தங்கி சிகிச்சை பெறும் நோயாளிகளையும், அவர்களோடு தங்கும், அல்லது அவர்களைப் பார்க்க வரும் சுற்றத்தார், நட்பினரையும் நம்பி நடத்தப்படுவது. எளிமையான உணவு, கொத்தமல்லி விதை காபி தான். பூண்டு, சீரகம் போட்ட ரசத்தோடு மண்பானைச் சோறும்தான். நோயாளிக்கு கஞ்சி, கோதுமைச் சோறு என்று தனிப்பட்ட ஏதாவது தேவைப்பட்டால் செய்து கொடுப்பார்கள். அங்குள்ள சுத்தம், சுகாதாரம் பற்றிச் சுதாகரன் அவ்வப்போது கண்காணிப்பான்.

சுந்தரேசன் போல மேல்பகட்டு விரும்பிகளுக்கு அது பிடிக்கமல் போனது ஆச்சரியம் இல்லை.

காபி கலந்து கொண்டுவருமாறு வள்ளியை ஏவிவிட்டு, சுந்தரேசனின் எதிர்புற சோபாவில் ஓரத்தில் லேசாக

அமர்ந்தாள் மீரா. “சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். சுந்தரேசன். நான் மருத்துவமனைக்குப் போக வேண்டும்”

“அதேதான் நான் சொல்ல வந்ததும்” என்று புதிர் போட்டான் சுந்தரேசன்.

“எது?” என்றாள் மீரா சுருக்கமாக.

“அதுதான், இந்த மருத்துவமனைக்குச் சென்று சம்பளம் இல்லாத வேலைக்காரியாக ஊழியம் செய்வது. ஒரு குக்கிராம மருத்துவமனையில் ஈ ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வேலையில்லாத டாக்டருக்கு, உ போட்டுக் கொடுத்தாவது நோயாளிகளைப் பெருக்கித்தர நீ பிறக்கவில்லை, மீரா” என்று மேலே விவரித்தான் அவன்.

உள்ளே பொங்கிய ஆத்திரம் அடங்க மீராவுக்குச் சற்று நேரம் பிடித்தது.

அதற்குள் காபியை, மீரா பயிற்று வித்திருந்த விதமாக ட்ரேயில் வைத்து கப்பில் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து சுந்தரேசன் முன் உபாயில் வைத்துப் விட்டுப் போனாள் வள்ளி.

அவசரமாக அதை எடுத்து, ஊதி ஊதி உறிஞ்சலானான் சுந்தரேசன்.

கோபம் சற்று கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்ததும், “சுதாகரன் மேல் உங்களுக்கு ஏன் இந்த வெறுப்பு, சுந்தரேசன்?” என்று வினவினாள் மீரா.

கப்பை ‘டொக்’கென்று உபாய் மேல் வைத்தான் சுந்தரேசன். “ஆமாம். வெறுப்புதான்” என்றான் ஆத்திரத்துடன். “என் வெளிநாட்டுப் பயணத்தையே நாசமாக்கிய பாவி அவன்.”

“அதெப்படி?”

“நன்றாய் இருந்த உன்னைக் கட்டி கிட்டி என்று காப ராப்படுத்தி வரவிடாமல் செய்தானே.”

“கட்டியென்று அவர் மட்டும் சொல்லவில்லையே. மேலே மூன்று டாக்டர்கள்...”

“இந்த ராஸ்கல் சொன்னதை நீ தீவிரமாக நம்பிவிட்ட தால், உன் மனம் உடம்பைப் பாதித்துக் கட்டியை உருவாக் கிவிட்டது. மற்றபடி இவன் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா இருந்திருந்தால் உனக்கு ஒன்றுமே ஆகியிருக்காது தெரி யுமா?” என்று சாதித்தான் சுந்தரேசன்.

இப்படி அடாவடி பேசுகிறவனிடம் எதைச் சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியும்?

மீரா அந்த முயற்சியையே கைவிட்டு, “அதற்காக நீங் கள் வெளிநாடு போகாமல் விட்டுவிடவில்லையே. மாலி னியோடு போனீர்களே” என்று நினைவூட்டினான்.

அதுவும் அவள் எந்த மாதிரி நிலைமையில் இருந்த போது!

ஆனால் அந்த நினைவே அவனுக்கு வரவில்லை. ‘தன்’ னிலேயே நின்று, “அந்தச் சனியனால்தான் எல்லாம் கெட் டது” என்றான் அவன் சீற்றத்துடன். “நா....ன் மீரா மாதிரியே.... ஆடுவேன்...” என்று வக்கிரத்துடன் மாலினியின் குரலிலேயே கூறிப் பழிப்புக் காட்டினான். உடனேயே மாறி, “கழுதைக்குக் காலில் தாளம் கூட நிற்கவில்லை. உன் முக்கியமான கரணங்களின் போஸ்களை விளம்பரத்தில் போட்டிருந்தோமா, அதை ஆடவில்லை என்று அங்கே ஒரே கலாட்டா. இவளுக்கோ அதில் ஒன்றைக்கூடப் பிடிக்கத் தெரியவில்லை. சனியனை அடித்துக் கூடப் பார்த்தேன்” என்றான் வெறுப்புடன். “கடைசியில் எல்லாம் நட்டம்”.

மாலினிக்காக மனம் இரங்கினாள் மீரா. “சுந்தரேசன், மாலினி உங்கள் மனைவி” என்று நினைவுறுத்தினாள்.

“பெரிய மனைவி!” என்றான் சுந்தரேசன் அலட்சியமாக. “உடனே ரத்து வாங்கிவிட்டால் போகிறது. வாங்கித் தான் ஆகவேண்டும். கூடவே உன் திருமணத்தையும் உடைக்க வேண்டும்”.

“சுந்தரேசன்!” என்று அதட்டினாள் மீரா. “என்ன உளறுகிறீர்கள்!”

“உளறல் என்ன?” என்றான் அவன் அசையாமல். “நான் உண்மையைத் தான் சொல்கிறேன். நம் இருவருக்குமே ஒட்டாத திருமணங்கள். நான் அந்த வெளிநாட்டுப் பயணம் தடைப்பட்டு விடாமல் இருப்பதற்காக மாலினியை மணந்துகொண்டேன். நீ இவன் பேச்சில் ஏமாந்து இங்கே வந்து மாட்டிக்கொண்டாய். அத்தோடு எத்தனை காலம்தான் நீ இப்படி சன்னியாசினியாக ஆண் துணையின்றி வாழமுடியும்? இந்த விலங்கை உடைத்தெறிந்து விட்டு வா, போதும். எந்த நிலையிலும் உன்னை வாழ வைக்க நான் தயராக இருக்கிறேன். நம் கனவுகளை நனவாக்குவோம். ராதா ராஜாரெட்டி போல, சாந்தா தனஞ்சயன் போல, முன்னாள் சகுந்தலா நடராஜ் போல உலகம் எங்கும் புகழ்க் கொடி நாட்டுவோம். கோடி கோடியாய் சம்பாதிப்போம். அவர்கள் அத்தனை பேரையும் விடச் சிறப்பாக வாழுவோம்.... மீரா, நான் எவ்வளவு முக்கியமான விஷயம் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறேன். நீ எங்கே பராக்குப் பார்க்கிறாய்?” பெரிதாக அளந்தவன் கடைசியில் எரிச்சலோடு கேட்டான்.

“இல்லை.... வாசலில் ஏதோ சத்....தம்...” என்ற படியே எழுந்து சென்று பார்த்தவள எதையும் காணாமல்

திரும்பி வந்தாள். வரும்போதே வீண் ரசாபாசமின்றி இவனை எப்படி வெளியேற்றுவது என்று யோசித்தாள்.

“சுந்தரேசன், மாலினி எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று விசாரித்தாள்.

“ச்சு... அந்த கழுதை பேச்சை விடு. இடது கால் கிட்டத் தட்டப் போய்விட்ட மாதிரிதான். இனி அவள் சும்மா நடக்கும்போதே நடராஜ நடனம்தான்” என்றான் அவன் ஏளனமாக.

இவனுக்கு இரக்கமே இல்லையே என்று நினைத்தவளுக்கு உடனே இன்னொன்று தோன்றியது. இரக்கம் இருப்பதற்கு இதயம் இருக்க வேண்டும். இவனுக்குத்தான் இதயமே இல்லையே.

வெறுப்பு மண்ட, “உங்கள் குழுவின் பெயரே நடராஜ தரிசனம்தானே. பொருத்தமாய்தான் இருக்கும்” என்றாள் குத்தலாக.

விலுக்கென்று ஆத்திரத்தில் நிமிர்ந்த சுந்தரேசன் உடனே குழைந்தான். “இதுதான் உன்னிடம் என்னை மயங்க வைப்பது. உன் நகைச்சுவை நிறைந்த நயமான பேச்சு” என்று சிலாகித்தான். உடனேயே “சரி, சரி, அது போகட்டும். இனி வீணாக்க நேரம் இல்லை. அடுத்து உன் நாட்டியத்தை ‘டச்சப்’ செய்ய வேண்டும். நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நீ ஆடுகிறாய் என்றால் சபாக்காரர்கள் சலாம் போட்டுக் கொண்டு முன்பணத்துடன் வருவார்கள். முதலில் ஒரு பத்திரிகை நிருபர் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்...” மடமடவென்று திட்டமிடத் தொடங்கினான்.

உதட்டோரம் ஓர் ஏளன வளைவுடன், “என்னாலும்

இனி கரணங்கள் செய்ய முடியாது, சுந்தரேசன்” என்று அவனைக் கூர்மையாகப் பார்த்தபடி அறிவித்தாள் மீரா.

அவள் எதிர்பார்த்தபடியே அவன் முகம் உடனே தொங்கிப் போய்விட்டது. உடனே சமாளித்து, “நாட்டியப் பள்ளியெல்லாம் நடத்துகிறாய் இது முடியாதா? எல்லாம் உடான்ஸ், என்னைக் கலாட்டா செய்கிறாய்.” என்று கடகடவென்று சிரித்தான்.

அவன் சிரித்து முடிக்கும் வரை காத்திருந்து, “மெய்யாகத்தான் சொல்லுகிறேன், சுந்தரேசன். அந்த அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகு கரணங்கள் முடியாது என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றாள் மீரா.

“பெரிய டாக்டர். திருட்டுப்பயல்” என்று எகிறினான் சுந்தரேசன். “உன்னை முடக்கிப் போடக் கதை கட்டியிருப்பான். உன்னை நான் ஆட வைக்கிறேன் பார்” என்று மார்த்தட்டினான்.

“எப்படி? மாலினியை ஆட வைத்த மாதிரியா?”

கேள்வியில் இருந்த கூர்மை அவனை வாயடைக்கச் செய்தது. “சேச்சே... உ.... உன்னைப் போய் நான் அ....அடி... ப்பேனா?” என்று தடுமாறி, மெல்ல சமாளித்து, “உன்னை ஆட வைக்க வேறு வழி தெரியும் எனக்கு...” என்று இளித்தான்.

அருவெறுப்புடன் கை உயர்த்தி அவனை அடக்கினாள் மீரா. “உங்கள் வழிகளைக் கேட்க எனக்கு விரும்பம் இல்லை, சுந்தரேசன். உங்கள் குழுவில் மறுபடியும் நான் வந்து சேர்வதாகவும் இல்லை. ஏனென்றால்...” என்று ஒரு கணம் தயங்கினாள். உடனே நிமிர்ந்து, “ஏனென்றால், நான் என் கணவரை மிகவும் நேசிக்கிறேன். உயி

ருக்கு உயிராய்க் காதலிக்கிறேன். அவரைப் பிரிய நேர்ந்தால் நீரைப் பிரிந்த மீன் போல எனக்கு மூச்சுக்கூட விடமுடியாமல் போய்விடும். அதனால், இருக்கிறதாவது நிலைக்கட்டும் என்று, மாலினிக்குக் குணமாக வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு நீங்கள் வெளியேறுவது நல்லது” என்றாள் அழுத்தமான குரலில் தெளிவாக.

“இல்லை. இதை நான் நம்ப மாட்டேன். நீ என்னை மணக்க இருந்தவள். இப்போதும் உன் மனதில் இருப்பவன் நான்தான். என்று நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன் பார்” என்று எழுந்து அவளை நோக்கி விகார இளிப்புடன் ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான் அவன்.

10

சுந்தரேசனின் இளிப்பிலோ, பேச்சிலோ மீரா கொஞ்சமும் பயந்துவிடவில்லை. இந்த மனிதன் எந்த அளவுக்குக் கீழ்த்தரமானவன் என்று இன்னமும் தெளிவாகக் காட்டுகிறான் என்றே நினைத்தாள்.

அவன் தொட்டுவிடக் கூடாதே என்று அருவருப்பில் பின்னடைந்து, “நான் உங்களை வெளியே போகச் சொன்னேன், சுந்தரேசன். ஒரு வேலைக்காரி கையால் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளப்படுகிற அவமானம் உங்களுக்கு வேண்டாம் என்று நீங்கள் கருதினால், அதோ இருக்கிறது நீங்கள் உள்ளே வந்த அதே வழி.... வேலைக்காரியும் பெண்தானே என்று தோன்றுகிறதா? வள்ளியின் ஒரு கைபலம் உங்கள் ஐந்தரை அடி உயரத்தைச் சுள்ளி மாதிரி ஒடித்துவிடும். ஜாக்கிரதை” என்று எச்சரித்தாள்.

அப்போது தயக்கத்துடன் உட்புறம் நோக்கிய சுந்தரேசன், அங்கே வீடு பெருக்க நேரமாகிறதே என்று கையில் துடைப்பத்துடன் எட்டிப் பார்த்த வள்ளியைக் காணவும், மேலே, வாய் திறவாது வேகமாக வெளியேறினான்.

அவன் பார்வையைத் தொடர்ந்து திரும்பிப் பார்த்த மீராவுக்கு வள்ளியையும் அவள் கையில் வாரியலையும் கண்டவுடன் சிரிப்பு பீறிட்டது.

“என்னம்மா? என்னங்கம்மா? என்று ஆவலோடு வினவிய வள்ளிக்குப் பதில் சொல்லக்கூட முடியாமல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தவள், கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு, ஒருவாறு “இல்லை.... துடைப்பத்தோடு உன்னைப் பார்த்ததும் அடிக்கத்தான் வருகிறாயோ என்று பயந்து அந்த ஆள் ஓடிவிட்டார்.” என்று மீரா கூறவும், வள்ளிக்கும் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வர, வேலைக்காரியும் எசமானியுமாக மீண்டும் நகைத்தார்கள்.

இரு பெண்களின் இந்த இனிய நகை, வெளியேறிச் சென்று கொண்டிருந்த சுந்தரேசன் காதுகளில் நாராசமாக விழுந்தது.

காலை உணவுக்குச் சதாசரன் வரக்கூடும் என்று சற்று நேரம் காத்திருந்தாள் மீரா.

ஆனால் சதாசரனுக்குப் பதிலாக மருத்துவமனைக் காவல்காரன் வந்து நின்றான். இன்றைக்குக் கீழ்க்கரை கிராமங்களுக்கு ‘ரவுண்ட்ஸ்’ போவதாகவும், அப்படியே ஒரு காரியமாக டவுனுக்குப் போக வேண்டியிருப்பதாகவும், அங்குள்ள வேலை முடிந்து, மருத்துவமனைக்கே நேராகப் போகப் போவதாகவும், இரவுதான் வீடு திரும்ப முடியும் என்பதால், காலை, மதிய, மாலை உணவு எது

வும் வேண்டாம் என்றும் எழுதி அனுப்பியிருந்தான் சதாகரன்.

சுந்தரேசனிடம் தன் காதலை அறிவித்ததிலிருந்து இருந்த உற்சாகம் சற்றே குறைந்தது போல உணர்ந்தாள் மீரா. சரி, இரவுதான் வருவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறானே என்று சமாதானப்படுத்திக் கொண்டபோதும், அவன் வேண்டுமென்றே விலகிக் காட்டுகிறானோ என்று உள் ஞர ஒர் உறுத்தலும் உண்டாயிற்று.

சுந்தரேசனை சந்திக்க விருப்பம் இல்லாதபோது மற்ற சக குழுவினரைப் பார்த்துப் பேசி வருவது கடமை என்று உணர்ந்து, வள்ளி வேலை முடித்துச் சென்றதும் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு மருத்துவமனைக்குச் சென்றாள் மீரா.

சதாகரன் கிராமத்தைவிட்டு வெளியே செல்லும்போது, வழக்கமாக வந்து மருத்துவமனையைக் கவனித்துக் கொள்ளும் நர்சு - தஞ்சைப் பெரிய மருத்துவமனையில் வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்றவர். மீராவைக் கண்டதும் புன்னகையோடு வரவேற்றார்.

மீரா வந்த காரணம் அறிந்ததும், “ஓ, அப்படியா, போய்ப் பேசும்மா” என்று அனுப்பி வைத்தார்.

பொதுவாக மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அதிர்ச்சியும், சிறு சிறு காயங்களும் தான். சற்று நேரம் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தாள் மீரா. சுந்தரேசன் எங்கும் கண்ணில்படவில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, “அனேகமாக மூழ்கிவிடும் மீரா. மூன்று மாதங்களாகச் சம்பளம் கிடை யாது. நிகழ்ச்சி நடந்தால் ஐந்து பத்து தருவதோடு சரி. எல்லாருமே வேறு இடம் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறோம். பாதிப் பேருக்குக் கிடைத்து விட்டது. மற்றவர்களுக்கும்

விரைவில் கிடைத்து விடும்” என்று மெதுவான குரலில் கூறினார் நட்டுவனார்.

சற்றுநேரம் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டு இருந்து விட்டு மாலினியைப் பார்க்கப் போனாள் மீரா.

கொஞ்சம் சீரியசான கேஸ், அதனால் எதற்கும் உள்ளே போக வேண்டாம் என்று நர்சு கேட்டுக் கொள்ளவும் வெளியே இருந்தே எட்டிப் பார்த்தாள்.

மயக்கத்தில் தளர்ந்திருந்த முகத்தில் வழக்கமான கடினத்தன்மை மறைந்திருக்க, பாவம் போல் கிடந்தாள் அவள்.

சுந்தரேசனிடம் இவள் இன்னும் என்ன படப்போகிறாளோ என்று எண்ணி மேலும் பரிதாபமாக இருந்தது மீராவுக்கு. இவள் இப்படி அடிபட்டுக்கிடக்க சுந்தரேசன் ஜாலியாகத் தப்பித்துக்கொண்டானே! என்ன அநியாயம்!!

இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் சதாகரன் வீடு திரும்பிய போது அவன் முகம் களைத்திருந்தது.

மீரா அடுக்களைப் பக்கம் திரும்பவும், “வெறும் ரசம் சாதம் போதும், மீரா” என்று கூறி அவனது அறைக்குள் சென்றான்.

அவனுக்குப் பிடித்த தினுசுகள் என்று பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த பதார்த்தங்களை வருத்தமாகப் பார்த்து விட்டு, அவன் கேட்ட ரசம் சாதத்தைச் சாப்பாட்டு மேசை மேல் எடுத்து வைத்தாள் மீரா. ஒருவேளை கூட்டாக சேர்த்துக் கொள்வானே என்று இரண்டு தினுசு கறி வகையும் எடுத்து வைத்தாள்.

உடம்பு கழுவி வழக்கம் போல லுங்கியில் வருவான் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவன், பேன்ட்டு சர்ட்டி லேயே வரவும் 'என்ன?' வென்று விசாரித்தவளிடம், "மறுபடி வெளியே போக வேண்டி வரலாம்" என்று உரைத்து விட்டு தட்டின்முன் அமர்ந்தான்.

சோற்றோடு ரசத்தைக் கலந்து பிசைந்து கொண்டு இருந்தவன். இன்று மருத்துவமனைக்கு வந்து வெகுநேரம் இருந்தாயாமே' என்றான் சோற்றிலேயே கவனமாக.

"ஆமாம்" என்று கூட்டுக் கறிகளைச் சிறு தட்டில் வைத்து அவன் புறம் நகர்த்தினாள் அவள். "நேற்று விபத்துக்கு ஆளானவர்கள் எல்லோரும் என் சககுழுவினர்..... உங்களுக்குத் தெரியுமில்லையா?"

"ஊகித்தேன்" என்று ஒருபிடி 'சோற்றை வாயருகே கொண்டு போவன் மீண்டும் தட்டிலேயே போட்டுவிட்டு, "காலையில் சுந்தரேசன் இங்கே வந்திருந்தான் போல...?" என்று கேள்வியாக முடித்தான்.

அவன் சென்றவிதம் நினைத்து "ஆமாம்" என்றாள் மீரா சிரிப்புக் குரலில்.

"ம்... எனக்குப் பசியில்லை" என்று சதாசுரன் சாப்பிடாமலே எழவும் மீரா பதறிப் போனாள். "ஏன்? ஏன் பசியில்லை? உடம்பு ஏதும் சரியில்லையா? முகமே ஒரு மாதிரி இருக்கிறதே" என்று அருகில் வந்து நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

விலகி, "டாக்டருக்கே வைத்தியம் பார்க்கிறாயா?" என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் சொல்லிவிட்டுக் கை கழுவுவப் போனான் சதாசுரன்.

யோசனையோடு பார்த்தவளுக்கு அவன்து சோர்ந்த நடை வேறு உணர்த்தியது. இளகிய மனம் உடையவன் என்பதால் சதாசுரனுக்கு எப்போதும் இது ஒரு துன்பம். உள்ளூர வேதனையுடன், "அந்தப் பெண் அவள் தான் மாலினி எப்படி இருக்கிறாள்?" என்று விசாரித்தாள்.

"ஏன்? அவளைப் பற்றித் தனியாக உனக்கு என்ன அக்கறை?"

வாஷ்பேசினில் கைகழுவி, அருகில் கிடந்த டவலில் துடைத்துக் கொண்டிருந்தவன் முகம் தெரியாவிட்டாலும் குரலில் மாறுபாட்டை உணர்ந்தாள் மீரா. ஆனால் காரணம் புரியாமல், அவள்.... அவள் தான் டாக்டர், மாலினி, எனக்குப் பதிலாக வெளிநாடு சென்றவள்' என்று விவரம் தெரிவித்தாள்.

"அதாவது உனக்குப் பதிலாக சுந்தரேசனை மணந்தவளும் கூட."

"ஆமாம்" என்றாள் மீரா.

"சுந்தரேசன் இப்போது என்ன சொல்கிறார்.?"

சுந்தரேசன் சொன்னதை எண்ணித் தோளைக் குலுக்கினாள் மீரா. "அவருக்கு ஆட்டமும், அதில் வரும் பணமும் புகழும் தான் முக்கியம். இப்போது மாலினி.... மாலினிக்குக் குணமாகிவிடும் இல்லையா?"

"ஆகிவிடும்" என்றான் சதாசுரன் சுருக்கமாக.

பெருமூச்சு விட்டு "நல்லவேளை!" என்று உரைத்து சாப்பாட்டுச் சாமான்களை எடுத்து மூடி வைக்கத் தொடங்க

கிளாள் மீரா. “ஆனால் பிறகு அவளுக்கு நடனமாட முடியுமா?”

அவளை ஆழப் பார்த்தான் சுதாகரன். “முடியும்.... ஆனால் முதலில் ஒரு பெரிய அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும்.... இந்த சிகிச்சையை யார் செய்வது.... நான் செய்வதா வேண்டாமா என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்” என்றான் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

“என்னது!” என்றாள் மீரா திகைப்புற்று.

அவளது இடையிடலைக் கவனியாதது போல, சுதாகரன் மேலே சொல்லிக் கொண்டே போனான். “ஆனால் அதை முடிவு செய்யவேண்டியது நீதான்” என்று முடித்தான்.

“நா... நானா?” என்றாள் மீரா மேலும் பிரமித்து.

அவன் பேசாதிருக்கவும், “ஏன். கால் சரியாவது மிகவும் கடினமா? அப்படிக்கஷ்டமான ஆபரேசன் என்றால் அதை நீங்கள் செய்வதுதானே நல்லது, சுதா?” என்று சில தினங்களாகவே மனதினுள் அவளை அழைத்துப் பழகிய விதமாக, ஆனால் பேசிக் கொண்டிருந்த விசயத்தின் தீவிரத்தில் அதை உணராமலே, ‘சுதா’ என்று அழைத்து வினவினாள் மீரா.

ஆனால் காதால் கேட்டவன் அதைக் கவனியாமல் இல்லை. மீண்டும் ஒருதரம் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கி, “திருமண விசயத்தில் உனக்கு ஓர் உறுதி தந்தேன். நீ எப்போது விரும்பினாலும் விவாகரத்து தருவதாகச் சொன்னேன் நினைவிருக்கிறதா?” என்று தொடர்பற்று வினவினான்.

புரியாத பார்வையுடன் அவள் ஆமெனத் தலையசைக்கவும், “கவனி மீரா, இந்த பெண்ணுக்கு எப்படியும் கால் வரும். சரியாகிவிடும். இந்த ஆபரேசனை நான் செய்தாலும் சரி, டாக்டர் ரவீந்திரன் செய்தாலும் சரி. அவளுக்குக் கால் வந்துவிடும்தான். ஆனால் அவளது கால் நேராவதால் உன் ஆனந்தமான எதிர்காலம் பாதிக்கப்படக்கூடும் என்றால் அந்த சிகிச்சையை நான் என் கையால் செய்ய மாட்டேன். சிகிச்சையை நான் செய்வதா, அன்றி ரவீந்திரன் செய்வதா என்று முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு உன் கையில் இருக்கிறது” என்று அவளை நேராகப் பார்த்துக் கூறினான் சுதாகரன்.

நம்பமாட்டாதவள் போல லேசாகத் தலையை அசைத்தாள் அவள். “இந்தத் தொழிலை நீங்கள் எவ்வளவு நேசிக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். டாக்டர், இப்போது..... நீங்கள் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் என்றால் நம்பக்கூட முடியவில்லையே?”

அவன் கண்ணைத் தட்டிக்கூட விழிக்கவில்லையோ! பார்வையை அகற்றாமலே, “குட்... இந்தத் தொழிலின் மீது எனக்குள்ள பற்றும் பாசமும் பற்றி உனக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருப்பது நல்லதாகிப் போயிற்று. மறுபடியும் நன்றாகக் கவனி. மீரா, அந்த மாலினியின் கால் நேராவதால் உன் இன்பமான எதிர்காலம் தடைப்படக்கூடும் என்றால் அந்த வேலையை நான் என் கையால் செய்வதற்கு இல்லை. நன்றாக யோசித்து, இந்த அறுவை சிகிச்சையைச் செய்ய வேண்டியது ரவீந்திரனா நானா என்று...” மணிக் கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்து விட்டு, “இன்னும் ஒரு மணி

நேரத்திற்குள் சொல்லிவிடு. ரவீந்திரனை ஒன்பது மணிக்கு மேல்தான் வீட்டில் பிடிக்க முடியும். ஒருவேளை, ரவீந்திரனுக்கு டெலிபோன் செய்யப் பண்ணையார் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்குமோ என்று தான் உடை மாற்றாமல் இருக்கிறேன்.... நன்றாக அமைதியாகச் சிந்தித்து முடிவு சொல்" என்றவன் மீண்டும் அவளை ஆழப் பார்த்து விட்டு அவனது அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

வேகமாக ஒரு பெரிய மூச்சை எடுக்கையில் தான் இவ்வளவு நேரம் மூச்சுக்கூட விடாமல் நின்றிருப்பது மீராவுக்குப் புரிந்தது.

இதற்கு என்ன அர்த்தம்? கவனி, கவனி என்று அவன் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னதற்கு என்ன பொருள்?

"உன்னை நான் மனமாரக் காதலிக்கிறேன். நீ இன்னொரு வாழ்வை விரும்பினால் உன் மகிழ்ச்சியை நான் என் கையால் கொல்லமாட்டேன்" என்பதுதானே?

பூஞ்சிறகாய்ப் படபடத்த மனதை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பத் திரும்ப ஆராய்ந்தாள்.

ஆசைகொண்ட மனம் அவசரப்பட்டு, தன் விருப்பத்திற்கு உகந்தாற்போலத் தவறான விதமாகப் புரிந்து கொண்டு விடக்கூடாதே!

ஆனால் எத்தனை முறை, எத்தனை விதமாக முயன்ற போதும் கிடைத்த விளக்கம் இது ஒன்றாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் விளங்கிக் கொள்வது வேறு. அதை வெளிப்படுத்துவது இன்னொன்று அல்லவா?

மீண்டும் தடதடக்கத் தொடங்கிய மனதை அடக்க முயன்றபடியே அவனது அறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

மார்பின் குறுக்காய்க் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, சன்னல் அருகே, உருக்கி வார்த்த சிலையாய் அசையாமல் நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுதாகரன்.

தடுமாறிய கால்களால், மெதுவாக நடந்து அவன் அருகே சென்றவன், "டாக்டர் ரவீந்திரனுக்கு நீங்கள் போன் செய்யத் தேவையில்லை" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

அவன் அசையாமலே நிற்கவும், மேலும் நெருங்கி, "பின் விளைவுகளை ஏற்கத் தயாராக இல்லாவிட்டால் நான்.... சிலது கூடாது என்று சொன்னீர்கள். இப்போது நா.....ன் தயார் என்றால்...." என்று கூறி அவன் முதுகோடு ஒட்டி நின்று கைகளை முன்புறம் செலுத்தி அவனை அணைத்தாள் மீரா.

ஒரு கணம் சுதாகரனின் உடல் இரும்பாய் விறைத்தது.

மறுகணம் அவனது வேகத்தில் அவள் திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

இருவருமாகச் சற்று மூச்சு வாங்கிக் கொண்ட நேரத்தில் அவள் முகத்தில் ஆச்சரியத்தைக் கண்டு சிறுநகை பூத்தான் அவன். "எவ்வளவு காலமாக ஏங்கி இருந்தேன், தெரியுமா?" என்றான் விளக்கம் போல.

“நீங்கள் கூடவா?! என்று வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாகக் கேட்ட கேள்வியிலேயே அவள் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு விட, அதை உணர்ந்து முறுவலித்தாள் சுதாகரன்.

வெட்கத்துடன் உதட்டைக் கடித்தவள், அவன் சிரிக்கவும் அந்தச் சிரிப்பில் இருந்த ஆனந்தத்தை உணர்ந்து மனம் பூரித்தாள்.

இந்த அன்பை எவ்வளவு காலமாக அவள் புரிந்து கொள்ளாமலே இருந்து விட்டிருக்கிறாள்?

என்னவோ, எல்லாமே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றவும், சற்றே விலகி “எப்போதிருந்து என்று சொல்லுங்களேன்?” என்று மென்குரலில் வினவினாள்.

இப்போதே... யா?” குரலில் நகைதுவங்கக் கேட்டபின் அவன். “ம்... சொன்னீர்கள் என்றால்... மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்” என்றாள் அவள் தரையைப் பார்த்தபடி.

அவளது ஆவல் புரிந்தாற்போல உடனே ஒப்புக் கொண்டாள் சுதாகரன். “ஒகே சொல்கிறேன் ஆனால் அதை நீ இங்கே இருந்துதான் கேட்கவேண்டும்” என்று கைகளை விரித்து நிபந்தனையிட்டான்.

கன்னங்கள் செம்மையுற்ற போதும் அவனது நிபந்தனையைப் பிரியமாகவே ஏற்று கணவனது கைகளுக்குள் அடங்கியவள் மீண்டும் கேட்டாள்.

“ம்... முதல் பார்வையில் என்று சொல்ல மாட்டேன்.

ஆனால் அப்போதே உன்னிடம் ஓர் அக்கறை உண்டாகி விட்டது என்றே தோன்றுகிறது. மற்றபடி நீ என்ன கரணம் பொட்டுக் காலை ஒடித்துக் கொண்டால் எனக்கு என்ன வந்தது? மீண்டும் வந்து உன்னைப் பார்க்கலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டு இருந்தபோது நீயாகவே வந்து காரின் முன் விழுந்தாய். அப்போது கண்ணீர் விட்டாய் பார். அந்தக் கரணம் அடித்துக் கொண்டு அப்போதே என் மனம் உன் காலடியில் சரணாகதி அடைந்து விட்டது.

“அப்படியா? நீங்கள் சொல்லவே இல்லையே!” என்று ஆச்சரியத்துடன் விழிகளை விரித்தாள் மீரா.

“சொல்லவே இல்லையே... என்று அவளைப் போலவே சொல்லி அவளது மூக்கைப் பிடித்துச் செல்லமாக ஆட்டினாள் சுதாகரன். “எங்கே. எப்போது, என்ன வென்று சொல்வது? அதற்குள் தான் கல்யாணச் சட்டை என்று பயங்கரமாய் மண்டையில் ஒங்கி ஒரு போடு போட்டு விட்டாயே. சரி நம் அதிருஷ்டம் அவ்வளவு தான். எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என்று ஒதுங்க வேண்டியது தான் என்று வருத்தத்துடன் முடிவெடுத்த போதுதான் எப்படி எப்படியோ என்னென்னவோ நடந்து என்றாவது ஒரு வழி பிறக்கலாம் என்கிற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

“கிராமம், துணைக்கரம். எனக்கு உதவி செய் என்று ஏதோ சொல்லி மணந்து உன்னை இங்கே கொண்டு வந்தேன். ஆனால் தினம் தினம் இரவில் குட்டைநட்ட சொல்லி விட்டுத் தனியே போகிறபோது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும் தெரியுமா? உன் மனம் மாறுவதற்காகத் காத்தி

ருப்பது தவிர ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை.

“அன்று... அன்று உன்னை அணைத்தேனே, நினைவி ருக்கிறதா? அன்றிலிருந்து வீட்டையே தவிர்த்தேனே காரணம் தெரியுமா? இனிக்கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது மிகவும் கடினம், ‘குட்ரைட்’ சொல்லியபிறகு விலகுவது முடியாமல் போய் விடக்கூடும் என்கிற பயம் தான்... என்ன? என்ன சிரிப்பு?”

‘குட்ரைட்’ பற்றி தன் ஏக்கத்தை அவள் ஒருவாறு வெட்கமும் கலக்கமாகச் சொல்லி முடிக்கவும் அவன் “அடடா!” என்றான் சிறு வருத்தமும் கூடவே சிரிப்புமாக.

“எப்படியோ, திண்டாடித் திணறிக் கொண்டு, கூடவே ஒரு விடாப்பிடியான நம்பிக்கையோடு நாளை ஒட்டிக் கொண்டிருந்த போது தான் வில்லன் இங்கேயும் வந்து விட்டான்.”

“அவனிடம் நம் சொந்த வாழ்வு பற்றி ஏன் சொன்னாய் மீரா? ‘சன்னியாசினி’ வாழ்வு என்று அவன் சொன்ன போது எனக்குக் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த நம்பிக்கையும் போய் விட்டது தெரியுமா?” என்றான் குறையோடு.

அதுபற்றிப் பேசிய சந்தர்ப்பத்தை விவரித்தாள் மீரா. “ஆக அப்போது வாசலில் நிழலாடியது நீங்கள்தானா? வந்ததுதான் வந்தீர்களே, துரை கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கூடக் கொஞ்ச நேரம் நின்று கேட்டிருக்கக் கூடாதா? என் கணவர் மேல்தான் காதல், அவரைப் பிரிந்தால் செத்தே போவேன் என்று அறிவித்து அல்லவா நான்

சுந்தரேசனை விரட்டினேன்!” என்று கூறிக் கலகலத்துச் சிரித்தாள் அவள்.

அவள் சிரிப்பதை ஆசையுடன் பார்த்திருந்து விட்டு, “இனி உன் முறை. சொல்லு” என்று ஊக்கினான் சதாகரன்.

“அது... எப்போதுமே நீங்கள் அருகில் இருந்தால் ஒரு தெம்பு இருக்கும். அப்புறம்... அன்று புறங்கையில் முத்த மிட்டிகளே. அதிலிருந்து உள்ளூர ஒரு வேதனை... பிறகு..... அந்த பிரீதா...”

“பாவம் அவள்..... அவளை வறுத்து எடுத்து விட்டாயே. ஏழு ஆண்டுகளாக என் நண்பனும் அவளும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கிறார்கள். இருவர் குடும்பத்திலும் எதிர்ப்பு. என் நண்பன் ஒருவன் மட்டும் தான் அவளை ‘பிரீ’ என்று செல்லமாக அழைப்பது. அவள் இரகசியத்தை நான் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டேன் என்று அவள் ஏதோ பேசப் போக, அதையும் நீ தப்பாக எடுத்துக் கொண்டாய்.”

“அடடா! என்ன மடத்தனம் செய்து விட்டேன்...” என்று அவள் வருந்தவும், அது தாங்காமல், “சீக்கிரம் சரியாகிவிடும். இருவர் பெற்றோரும் கொஞ்சம் இளகத் தொடங்கி விட்டார்கள். கவலைப்படாதே” என்று தேற்றினான்.

பிறகு, “இவ்வளவு நேரம் பேசி நேரத்தை வீணடித்தது போதும் என்று முடிவு செய்துவிட்டமையால், இனி செயலில் இறங்குவோமாக” என்று குனிந்து மீராவை ஆவலாக முத்தமிட்டான் அவளுடைய அருமைக் கணவன்.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]